

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί ενωθείτε!

“Από τη στάχτη του θα
ζαναγεννηθεί το ΚΚΕ”
Ν. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35, ΤΗΛ-ΦΑΞ 0105232553, ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 29 ΜΑΡΤΗ 2002, ΑΡ.ΦΥΛ. 382 € 1/341 δρχ.

Ώσπου να δικαστεί

ΠΕΡΙΟΡΙΣΜΟΙ ΣΤΟΝ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟ ΚΟΚΚΑΛΗ

Να του αφαιρεθεί η πρόσβαση στον ΟΤΕ, στα πληροφορικά δίκτυα του Δημόσιου και στο Στρατό

Οι Σημίτης, Καραμανλής, το ψευτοΚΚΕ και ο ΣΥΝ πρόσφεραν τη μεγαλύτερη δυνατή κάλυψη στον διωκόμενο για κατασκοπία στην υπηρεσία της Στάζι και της ΚGB Κόκκαλη. Έφθασαν στο σημείο να συναινέσουν όλοι στην απόφαση της κυβέρνησης να επιτρέψει τη συμμετοχή των επιχειρήσεων Κόκκαλη σε δημόσιους διαγωνισμούς για όσο διάστημα βρίσκεται υπό δίωξη σαν να είναι πολίτης υπεράνω πάσης υποψίας.

ΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΤΗΣ ΠΟΙΝΙΚΗΣ ΔΙΩΣΗΣ

Ο εισαγγελέας Πρωτοδικών

Δημ. Παπαγγελόπουλος άσκησε σε βάρος του Κόκκαλη ποινική δίωξη για πέντε κακούργηματα. Δεν

είναι η πρώτη φορά που διώκεται ο Κόκκαλης. Η διαφορά είναι ότι τώρα διώκεται για κατασκοπία σε βάρος της Ελλάδας, δηλαδή στοιχειοθετείται και τεκμηριώνεται από την εισαγγελική αρχή κατηγορία κατασκοπίας εναντίον του για λογαριασμό των μυστικών υπηρεσιών της Στάζι και της ΚGB. Απευθύνονται εναντίον του άλλες

τέσσερις σοβαρές κατηγορίες επίσης σε βαθμό κακούργηματος, που αφορούν τα αδικήματα της απάτης, της υπεξαίρεσης, σε βαθμό κακούργηματος, της νομιμοποίησης εσόδων από εγκληματικές δραστηριότητες (ξέπλυμα μαύρου χρήματος), και της ενεργητικής δωροδοκίας, κατά συρροή και κατ' εξακολούθηση, με βάση τις επι-

βαρυντικές διατάξεις του νομού 1608/50 (περί καταχραστών του δημοσίου χρήματος). Αντίστοιχα ασκήθηκε ποινική δίωξη κατά παντός υπευθύνου για το αδίκημα της παθητικής δωροδοκίας (σε βαθμό κακούργηματος επίσης), αδίκημα για το οποίο δεν έχουν ε-

συνέχεια στη σελ. 5

ΝΑ ΜΗΝ ΚΛΕΙΣΕΙ Η ΔΕΗ ΣΤΟ ΚΕΡΑΤΣΙΝΙ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ ΣΤΙΣ 4 ΑΠΡΙΛΗ ΣΤΟ ΜΕΛΙΝΑ ΜΕΡΚΟΥΡΗ (σελ.8)

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- Οι μύθοι για το Ασφαλιστικό (σελ. 11)
- Να ανατρέξουμε τους μύθους για το '21 (σελ. 18)
- Αργεντινή: Οι αληθινοί υπεύθυνοι της χρεωκοπίας (σελ. 32)
- Ο Κόκκαλης στο κέντρο της ανωμαλίας στο ποδόσφαιρο (σελ. 10)
- Μάχη Ζωής και Θανάτου στη Χαλκιδική (σελ. 9)
- Πως διαμορφώνεται η αντιβιομηχανική συνείδηση στους μαθητές (σελ. 4)
- Ήττα του ψευτοΚΚΕ στους αγρότες (σελ. 26)
- Η διαγραφή Κομίδη και το σοσιαλφασιστικό συνεχές (σελ. 29)
- Ισραήλ: Το σαουδαραβικό σχέδιο (σελ. 27)
- Η δίκη Μιλόσεβιτς (σελ. 28)
- Πως ο “άξονας του κακού” έγινε το ...Ιράκ (σελ. 30)

**ΦΑΙΟΚΟΚΚΙΝΟΙ ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ
ΑΠΟ ΤΑ ΜΜΕ**

Όχι στην εκστρατεία για την
απαγόρευση των Big Brother - Bar
(σελ. 3, 16, 17)

ΦΑΣΙΣΤΙΚΗ ΔΙΑΚΟΠΗ ΤΗΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΣ ΤΟΥ “ΦΟΙΒΟΥ”

Το εργοστάσιο κλωστοϋφαντουργίας “Φοίβος” στην Καλλιθέα που απασχολεί γύρω στους 100 εργαζόμενους δέχτηκε τελευταία τη βίαιη επίθεση του Δήμου Καλλιθέας που κατάφερε να επιβάλλει διοικητικά μέτρα για το κλείσιμο του. Αυτή τη στιγμή η παραγωγή έχει σταματήσει γιατί κατόπιν απόφασης της Νομαρχίας για σφράγιση του εργοστασίου διακόπηκε η παροχή βιομηχανικού ηλεκτρικού ρεύματος από τη ΔΕΗ καθώς και φυσικού αερίου. Με τη βία του κράτους και των κοινοβουλευτικών κομμάτων κάνουν το αποτρόπαιο έγκλημα να θάψουν ζωντανό ένα ακμαίο εργοστάσιο και χωρίς αιτία να σύρουν στο βασανιστήριο της ανεργίας 100 οικογένειες.

Ο Δήμος Καλλιθέας με επικεφαλής το δήμαρχο Κ. Ασκούνη ξεκίνησε την εκστρατεία κατά της λειτουργίας του εργοστασίου

πριν από δύο χρόνια περίπου με το επιχείρημα ότι η λειτουργία του προκαλεί μόλυνση στην περιοχή και βλάπτει την υγεία των κατοίκων.

Ωστόσο το εργοστάσιο δεν μολύνει και μάλιστα χρησιμοποιεί γι' αυτό το σκοπό το φιλικό προς το περιβάλλον φυσικό αέριο. Γι' αυτό δεν υπήρξαν ποτέ μαζικές κινητοποιήσεις των κατοίκων ενάντια στη λειτουργία του, παρόλο που ο Δήμος έκανε καμπάνια για να κλείσει.

Στα τέλη Οκτώβρη 2000 η Νομαρχία ανανέωσε την άδεια λειτουργίας του εργοστασίου. Κάτω από τις πιέσεις του δήμου και κυρίως της παράτα-

συνέχεια στη σελ. 2

ΦΑΣΙΣΤΙΚΗ ΔΙΑΚΟΠΗ ΤΗΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΣ ΤΟΥ "ΦΟΙΒΟΥ"

συνέχεια από τη σελ. 1

ξης του ψευτοΚΚΕ (δες σχετικά άρθρα Ριζοσπάστη, το Δεκέμβριο του 2000 με τίτλους "Να κλείσει τώρα το εργοστάσιο "Φοίβος", "Να απομακρυνθεί το εργοστάσιο "Φοίβος"), το Νομαρχιακό Συμβούλιο πήρε απόφαση στις 19.12.2000 για τερματισμό της λειτουργίας του εργοστασίου μέσα σε δύο χρόνια.

Όταν έφθασε η καταληκτική ημερομηνία τον Γενάρη αυτού του χρόνου, ύστερα από παρέμβαση του νομάρχη Κατριβάνου, ο πρόεδρος του νομαρχιακού συμβουλίου Δ. Κορέλλας εισηγήθηκε στο νομαρχιακό συμβούλιο να επανεξετάσει την προηγούμενη απόφασή του, με δεδομένο ότι δεν υπήρχε πρόβλημα για την περιοχή από τη λειτουργία του εργοστασίου.

Τότε ο Δήμος με σύμφωνες όλες τις κομματικές παρατάξεις έκανε ότι μπορούσε για να αποτρέψει μία τέτοια εξέλιξη. Οι εργαζόμενοι του "Φοίβου" σ' αυτή την πρώτη φάση κατάφεραν να αποτρέψουν την επιχείρηση του κλεισίματος. Τελικά ο Δήμος πέτυχε να μην αλλάξει η απόφαση του Νομαρχιακού Συμβουλίου για κλείσιμο του "Φοίβου". Έτσι στις 12 Μάρτη έφθασαν έξω από το εργοστάσιο συνεργεία μαζί με εισαγγελέα, για να διακόψουν την παροχή ρεύματος, να διακόψουν το φυσικό αέριο και να κάνουν τη σφράγιση των μηχανημάτων. Η περιοχή γέμισε με ΜΑΤ. Ήταν μια επιχείρηση πρωτοφανούς βίας για να κλείσουν ένα εργοστάσιο. Οι εργαζόμενοι του Φοίβου δεν κατάφεραν να αποτρέψουν τη διακοπή της παροχής ρεύματος και φυσ. αερίου γιατί αυτά τα σημεία ήταν έξω από το εργοστάσιο και τα φύλαγαν εύκολα τα ΜΑΤ. Ήταν τέτοια η λύσσα αυτών που οργάνωσαν την επιχείρηση που για να κόψουν το ρεύμα χρειάστηκε να κόψουν το καλώδιο που τροφοδοτούσε όλη την περιοχή και ύστερα να συνδέσουν τα υπόλοιπα ακίνητα με άλλους αγωγούς. Μετά θέλησαν με επικεφαλής έναν εριστικό και επιθετικό εισαγγελέα να μπουν και να σφραγίσουν και τα μηχανήματα. Εκεί οι εργάτες έκλεισαν τις πόρτες και κάθισαν από πίσω σχηματίζοντας αλυσίδα. Ο εισαγγελέας και τα ΜΑΤ απειλούσαν ότι θα ανοίξουν με τη βία. Οι εργάτες απάντησαν ότι είναι αποφασισμένοι να μείνουν εκεί και ασ τολμήσει η αστυνομία να γκρεμίσει την

πόρτα. Εκεί τα ΜΑΤ κατάλαβαν ότι οι εργάτες ήταν αποφασισμένοι, οι κατεδαφιστές είχαν ήδη κάνει τη βασική δουλειά και έτσι έφυγαν. Οι εργαζόμενοι ζήτησαν συμπαράσταση από το ΕΚΑ, τη ΓΣΕΕ και την Ομοσπονδία Κλωστοϋφαντουργιών που έστειλαν κάποιες δυνάμεις εκείνη τη μέρα δίχως όμως ούτε πριν και κυρίως ούτε μετά να κάνουν μεγάλο πολιτικό ζήτημα και να χαλάσουν τον κόσμο για το μεγάλο αυτό αντεργατικό και αντιβιομηχανικό έγκλημα.

Η διοίκηση του εργοστασίου έχει προσφύγει δικαστικά ενάντια στις διοικητικές αποφάσεις για διακοπή λειτουργίας και η εργοστασιακή επιτροπή έχει κινηθεί προς το υπουργείο Εργασίας και αυτό δηλώνει ότι είναι υπέρ της λειτουργίας του εργοστασίου, αλλά παραπέμπει τους εργαζόμενους στο υπουργείο Ανάπτυξης.

Είναι μία ακόμη επιχείρηση ενάντια στη βιομηχανία, όπως αυτή που έγινε για το κλείσιμο των Λιπασμάτων, η αυτή που εξελίσσεται στην περίπτωση της TVX ή της Πετρόλα. Στα Λιπάσματα η δημοτική αρχή πρώτα με το δήμαρχο του ψευτοΚΚΕ Μπαζόγλου εμπόδισε την αναπτυξιακή επένδυση για τον εκσυγχρονισμό του εργοστασίου θέτοντας ουσιαστικά χρονοδιάγραμμα λειτουργίας, αφού χωρίς εκσυγχρονισμό ήταν δύσκολο να επιβιώσει. Όταν τα Λιπάσματα έδειξαν αντοχές και είχαν την απαγόρευση του εκσυγχρονισμού, ανάλαβε με ομόφωνη απόφαση του το Δημοτικό Συμβούλιο, επί δημαρχίας του Χρονόπουλου του ΠΑΣΟΚ, να πιέσει για το κλείσιμό τους. Την πολιτική εντολή για το κλείσιμο την έδωσε ο ίδιος ο υπουργός ΠΕΧΩΔΕ Λαλιώτης με τη φανατική υποστήριξη του ΣΥΝ. Έτσι στις 20/10/1999 περίπου 400 εργαζόμενοι βρέθηκαν στο δρόμο. Στην περίπτωση της επένδυσης της TVX στην Κασσάνδρα Χαλκιδικής, οι γειτονικοί δήμοι ξεκίνησαν εκστρατεία για να μη γίνει επένδυση με σύνθημα "Η γη του Αριστοτέλη εργοστάσια δε θέλει". Με επικεφαλής το ψευτοΚΚΕ οργάνωσαν επιθέσεις βίας ενάντια στους εργαζόμενους. Αυτή τη στιγμή έχουν επιτύχει ευνοϊκή απόφαση του ΣτΕ και έχουν καταφέρει να σταματήσουν την επένδυση Χρυσού. Δεκάδες βιομηχανίες έχουν κλείσει για "περιβαλλοντικούς λόγους" μέσα από "κινήματα κατοίκων" και κάτω από την ανοχή στην καλύτερη περίπτωση της κρατικής

μηχανής. Εδώ και καιρό προσπαθούν να αποτρέψουν την επέκταση της Πετρόλα στην Ελευσίνα, και αν τελικά τα καταφέρουν και η Πετρόλα θα οδηγηθεί σε κλείσιμο. Παντού σα χολέρα ΚΚΕ, ΣΥΝ, η ομάδα Λαλιώτη-Σημίτη μέσα στο ΠΑΣΟΚ και ο Καραμανλής μέσα στη ΝΔ πέφτουν και κλείνουν κάθε βιομηχανία που μπορούν.

Δεν πρόκειται για μεμονωμένα περιστατικά. Πρόκειται για κεντρική πολιτική αποβιομηχανίσης στην οποία συμμετέχουν τόσο οι κρατικές αρχές, όσο και η τοπική και νομαρχιακή αυτοδιοίκηση ενώ το ΣτΕ με τις αποφάσεις του δίνει συνήθως το τελειωτικό χτύπημα. Η κυβέρνηση δεν θέλει την ανάπτυξη ανταγωνιστικών βιομηχανιών. Αντίθετα στηρίζει με χρήματα του δημοσίου διάφορα παράσιτα τύπου Κόκκαλη ή Μυτιληναίου, και τις επενδύσεις στα Βαλκάνια, για λόγους που δεν έχουν να κάνουν ούτε με την ανάπτυξη της χώρας ούτε με τα συμφέροντα των εργαζομένων, αλλά με πολιτικές απομάκρυνσης της χώρας από την Ευρώπη και προσέγγισης με τη Ρωσία και γενικά το χώρο των πρώην Ανατολικών χωρών.

Ο επικεφαλής της παράταξης "Δημοκρατικής Δημοτικής Ενότητας Καλλιθέας" Αρ. Αβραμίδης δήλωνε στο Ριζοσπάστη, στις 14/12/2000: "Το συγκεκριμένο εργοστάσιο ρυπαίνει την περιοχή, η οποία, άλλωστε, είναι γενικής κατοικίας, που σημαίνει ότι δεν μπορεί να λειτουργήσει εδώ. Την ευθύνη για τη λειτουργία του έχουν όλες οι κυβερνήσεις, διότι είναι καθαρά πολιτική η απόφαση για απομάκρυνση του εργοστασίου".

Ο Αρ. Αβραμίδης ξέρει τι λέει. Οι αποφάσεις για το κλείσιμο των εργοστασίων στην Ελλάδα είναι κατά κύριο λόγο πολιτικές. Η αντίσταση των εργαζομένων σ' αυτές τις αποφάσεις περνάει υποχρεωτικά μέσα από την ενημέρωση και τη μεταστροφή της κοινής γνώμης των κατοίκων και του λαού ώστε να κερδηθεί η υποστήριξη και η συμπαράστασή τους για να αλλάξουν οι πολιτικές αποφάσεις.

Στις περιπτώσεις των Λιπασμάτων και της TVX, οι εργαζόμενοι αντιστάθηκαν λιγότερο ή περισσότερο, πετυχαίνοντας να καθυστερήσουν τους κατεδαφιστές. Αλλά, δεν πίστεψαν ότι ήταν η αντίσταση τους που θα έκρινε την επιβίωση των εργοστασίων. Εμπιστεύτηκαν τα κεντρικά συν-

δικαλιστικά όργανα ή τα νομικά επιχειρήματα στα δικαστήρια ή τις υποσχέσεις κάποιων υπουργών και νόμιζαν ότι το θέμα θα λυθεί κυρίως μέσα από αυτούς τους δρόμους. Έτσι επαναπαύτηκαν, γνώρισαν την κοροϊδία και την περιφρόνηση των υπουργών, την τακτική του ΣτΕ να δικαιώνει πάντα τους "περιβαλλοντιστές" και την απομόνωση από τα δευτεροβάθμια συνδικαλιστικά όργανα, Εργατικά Κέντρα, Ομοσπονδίες και ΓΣΕΕ. Περισσότερο απ' όλους το γνώρισαν αυτό τα Λιπάσματα. Πριν κλείσει το εργοστάσιο ήταν όλοι μαζί τους στα λόγια. Όταν έκλεισε στο εργοστάσιο εξαφανίστηκε και το ΕΚΠ και η ΓΣΕΕ και τώρα αρνούνται το αίτημά να τους βρει το κράτος άλλη δουλειά σαν αυτή που τους στέρησε. Παρόλο που γνωρίζουν ότι ο αγώνας των Λιπασμάτων δεν είναι αγώνας μόνο για την αποκατάσταση των Λιπασματιωτών, αλλά και για να μην κλείσουν άλλα εργοστάσια χωρίς λόγο όπως τώρα da το εργοστάσιο του Φοίβου. Αυτοί δεν θέλουν στην πραγματικότητα τη βιομηχανία γι' αυτό και δεν προβάλλουν την απαίτηση για την επιβίωση της βιομηχανίας, αλλά υιοθετούν τα διάφορα κρατικά σχέδια ανάπλασης στα οποία δεν υπάρχουν εργοστάσια παρά μόνο "μητροπολιτικά πάρκα". Κάνουν μία κίνηση εντυπωσιασμού και κατά τ' άλλα κάθονται και παρακολουθούν ήσυχα το κλείσιμο. Δεν κάνουν διαδηλώσεις στους Δήμους που κλείνουν τα εργοστάσια ή στις διοικητικές και στις δικαστικές αρχές, δεν ενημερώνουν το λαό για όλα αυτά ενώ έχουν πρόσβαση σε εφημερίδες και τηλεόραση. Στο τέλος εκφράζουν τη λύπη τους και συχνά βάζουν τους εργαζόμενους να στρέφονται ενάντια στους εργοδότες την ώρα του θανάτου του εργοστασίου.

Αυτή την πείρα έχουν αποκομίσει μέχρι τώρα οι βιομηχανικοί εργάτες. Γι' αυτό συγκροτούν μέτωπα αλληλεγγύης και αλληλοϋποστήριξης για τον αγώνα υπέρ της βιομηχανίας. Τέτοιο μέτωπο είναι αυτό που συγκροτήθηκε από τους απολυμένους των Λιπασμάτων, τους εργαζόμενους στη Ν/Ζώνη που απειλείται με κλείσιμο, καθώς και της ΔΕΗ στο Κερατσίνι της οποίας επίσης ο χρόνος τελειώνει βάσει ενός πρωτοκόλλου που είχε υπογραφεί πριν από έξι χρόνια μεταξύ Δήμου και υπουργείου.

Η σωτηρία του εργοστασίου

του "Φοίβου" θα κριθεί κυρίως από τον αγώνα των εργαζομένων του. Πρέπει με κάθε τρόπο να εκδηλώσουν έμπρακτα τη διαμαρτυρία τους ενάντια στο Δήμο και να ενημερώσουν το λαό της Καλλιθέας για το έγκλημα που επιχειρείται εναντίον τους από το Δήμο και για τα ψέματα που χρησιμοποιεί ο Δήμος περί μόλυνσης για να εξασφαλίσει το κλείσιμο. Οι κάτοικοι της Καλλιθέας είναι σε θέση να αντιληφθούν ότι το μεγαλύτερο πρόβλημα της χώρας είναι η ανεργία η οποία έχει καταστροφικές παρενέργειες σε όλη την κοινωνία. Όταν καταλάβουν που βρίσκεται η αλήθεια θα στραφούν ενάντια στο Δήμαρχο και σε καθένα που θέλει να ρίξει ακόμα περισσότερους ανέργους στην περιοχή τους. Αντί για επιχείρημα υπέρ τους στις δημοτικές εκλογές που έρχονται, το κλείσιμο του εργοστασίου μπορεί να γίνει επιχείρημα εναντίον εκείνων που το κλείνουν. Η πίεση των εργαζομένων και μόνο αυτή θα εκθέσει και θα

συνέχεια στη σελ. 4

Δ/ση της ΟΑΚΚΕ στο Internet:
www.compulink.gr/oakke
e-mail: oakke@compulink.gr

Παρακαλούμε τους αναγνώστες μας να στέλνουν τα γράμματά τους στην Τ. Θυρίδα 8371, Τ.Κ. 10010

Για τις οικονομικές σας ενισχύσεις χρησιμοποιήστε το λογαριασμό μας στην Εθνική Τράπεζα: 160/764962-29 ή την Τ.Θ. 8371 Τ.Κ. 10010 στο όνομα Κ. Κούτελος

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα της ΟΑΚΚΕ
Υπεύθυνος σύμφωνα με το νόμο Κώστας Κούτελος
Χαλκοκονδύλη 35
5ος όροφος
Τ.Θ. 8371
Τ.Κ. 100 10 Αθήνα
Τηλ.-Φαξ. 5232553
Ετήσια συνδρομή: 20 Ευρώ
Εξαμηνιαία: 10 Ευρώ

ΦΑΙΟΚΟΚΚΙΝΟΙ ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΑΠΟ ΤΑ ΜΜΕ

Όχι στην εκστρατεία για την απαγόρευση των Big Brother-Bar

Το ίδιο μέτωπο που εναντιώνεται πολιτικά στον αστικό φιλελευθερισμό από τα δεξιά, δηλαδή το μέτωπο των φαιοκόκκινων, εναντιώνεται σ' αυτόν από τα δεξιά και στα ζητήματα της κουλτούρας.

Όπως σε όλα τα ζητήματα επιδιώκει την κυριαρχία του πάνω στους αστούς φιλελευθέρους με ναζιστικές μεθόδους, το ίδιο την επιδιώκει και στα ζητήματα της κουλτούρας. Τελικά όπως παντού η βία του ασκείται πάνω στις ίδιες τις μάζες. Αυτό είναι το πολιτικό περιεχόμενο της παρατεταμένης εκστρατείας κατά των θεαμάτων τύπου Big Brother.

Είναι λοιπόν και εδώ ακριβώς με τον ίδιο τρόπο παρατεταγμένο το γνωστό τσούρμιο που με πάθος καταριέται την παγκοσμιοποίηση, που χειροκροτεί την αντίσταση των Μιλόσεβιτς στη Δύση και που αγαλλιάζει για την σφαγή των χιλιάδων στους δίδυμους πύργους. Είναι το ίδιο τσούρμιο που υπερασπίζει το κράτος των γραφειοκρατών – φεουδαρχών απέναντι στους ιδιώτες καπιταλιστές, τη μίζα απέναντι στο κέρδος, τις στρατιές της μικρομεσαίας ακρίδας απέναντι στη σύγχρονη μεγάλης κλίμακας παραγωγή.

Είναι και εδώ το NAP, ο Χριστόδουλος, ο ΣΥΝ και η Παπαρήγα αγκαλιασμένοι όπως πάντα στα αλάνθαστα ραντεβού τους.

Ο στόχος τους είναι να καταργήσουν ένα είδος τηλεοπτικού παιχνιδιού που παρακολουθεί όλος σχεδόν ο πληθυσμός της χώρας. Ο στόχος τους δεν είναι να το καταργήσουν πείθοντας τις μάζες να μην το βλέπουν ή έστω πείθοντας μια πρωτοπορία να βάλει μέσα στις μάζες και να ζυμώσει αυτή την κατάργηση. Ο στόχος τους είναι να καταργήσουν αυτήν την εκπομπή εξ εφόδου με τον μικρό τραμπουκικό στρατό τους, να καταλάβουν το κτίριο όπου διαδραματίζεται, να προπηλακίσουν τους πρωταγωνιστές και τους παίχτες της, και να εξαφανίσουν για πάντα από τα μάτια των μαζών, στο όνομα των μαζών, το θέαμα που τους αρέσει για να τις προστατέψουν από τα ίδια τα δικά τους κακά ένστικτα, ιδιαίτερα από τον αμαρτωλό ηδονοβλεπτισμό τους.

Ο στρατός των τραμπούκων μισεί αφάνταστα τις μάζες, γιατί επιτρέπανε στον εαυτό τους να γοητευτούν από αυτά τα παιχνίδια όπως και από κάθε άλλη μορφή του καπιταλισμού. Όμως όπως κάθε γνήσιος προστάτης, αυτός ο στρατός αρνείται να παραδεχτεί αυτό του το μίσος. Ο προστάτης ισχυρίζεται ότι προστατεύει το θύμα του από ένα του βίτσιο, αλλά επειδή αυτό το βίτσιο του έχει επιβληθεί από τα έξω. Ισχυρίζεται ότι του έχει ενσταλαχτεί με αφάνταστη πανουργία από τον διάβολο – κεφάλαιο και από το ακατανίκητο εργαλείο του που λέγεται κέρδος. Οι “απροστάτευτοι” τηλεθεατές δεν έχουν έναν ορισμένο χαρακτήρα, ορισμένες διαθέσεις, προτιμήσεις και ψυχολογικές τάσεις που αποτελούν ιστορικά διαμορφωμένες πλευρές της ίδιας τους της κοινωνικής ύπαρξης. Για τους φαιοκόκκινους αυτές οι πλευρές δεν ανήκουν στους τηλεθεατές, δεν είναι οι ίδιοι οι τηλεθεατές, αλλά αντίθετα οι ίδιοι οι τηλεθεατές είναι διαμορφωμένα προϊόντα αυτής καθεαυτής της διαδικασίας της τηλεθέασης. Είναι δηλαδή τα ΜΜΕ, για την ακρίβεια ο σατανάς – κεφάλαιο των ΜΜΕ που σταδιακά μετέτρεψε τον θεατή σε μια παθητική εξαρτημένη ύπαρξη, δηλαδή σε ένα οπιομανές ενεργούμενο αυτού του κεφάλαιου, δίχως θέληση και δίχως αντιστάσεις. Στην περίπτωση του Big brother είναι τα ΜΜΕ που σταδιακά και για δεκαετίες κάνανε τον θεατή ηδονοβλεψία μέσα από μια μεθοδική χολιγουντιανή αγωγή και που τελικά του δίνουν τεράστιες ποσότητες από αυτήν την αμαρτωλή ουσία που ικανοποιεί το βαθιά ριζωμένο πλέον πά-

θος του.

Για τους φαιοκόκκινους δεν είναι κύρια η προηγούμενη υλική και πνευματική ζωή των ανθρώπων που φτιάχνει τις εικόνες που τους συγκινούν, αλλά είναι κύρια οι εικόνες που φτιάχνουν την υλική και πνευματική ζωή των ανθρώπων. Οι φαιοκόκκινοι είναι απλοί χρήστες των ιδεαλιστικών θεωριών που σκάρωσαν οι μικροαστοί και λούμπεν θεωρητικοί αναρχικού και γενικά υπερδεξιού, αντικαπιταλιστικού τύπου για την τάχα απόλυτα κυριαρχική θέση των μίντια, ιδιαίτερα της τηλεόρασης πάνω στη συνείδηση των μαζών. Μέσω αυτών των θεωριών οι πιο απογοητευμένες από την αδυναμία τους τάξεις και στρώματα της κοινωνίας δίχως ιστορικό μέλλον, βρήκαν έναν τρόπο να υποκλιθούν στην άπειρη κατ' αυτές δυνατότητα του κεφάλαιου να εξουσιάζει τους λαούς, αφού μπορεί μέσα από την εξουσία του στην εικόνα να εξουσιάζει και τις συνειδήσεις τους. Έχοντας μια τέτοια ταξική και ιδεολογική αφετηρία αυτές οι θεωρίες γίνονται εύκολα, σχεδόν αυθόρμητα ακαταμάχητες προκαταλήψεις όλης της κοινωνικής καθυστέρησης και του κάθε πολιτικού περιθώριου. Σαν τέτοιες είναι αδύνατο να “συγκινηθούν” από την τωρινή πραγματικότητα και ακόμα λιγότερο από την

Όμως είναι και η ίδια η τωρινή παγκόσμια και τοπική πραγματικότητα που αποδεικνύει αδιάλειπτα πόσο πολύ η πολιτική εξουσία πάνω στην εικόνα χωριάζει μπροστά στην εξουσία που ασκούν τα πράγματα πάνω στις εικόνες και σε κάθε πολιτική γενικά.

Το πιο τρανταχτό παράδειγμα είναι η πτώση μιας σειράς δικτατοριών, ακόμα και των πιο βίαιων και τρομοκρατικών που έλεγχαν απόλυτα την τηλεοπτική εικόνα στον κρατικό τους χώρο και που έπεσαν σχεδόν πάντα εξ αιτίας μιας κρίσης στα πράγματα την ώρα που οι εικόνες τους θριάμβευαν. Η ελληνική χούντα, η δικτατορία του Σάχη, οι δικτατορίες των Πινοσέτ και Βιντέλα, οι δικτατορίες των ανατολικών χωρών, η δικτατορία του Μιλόσεβιτς είναι μόνο μικρά δείγματα τέτοιων περιπτώσεων όπου το σχεδόν απόλυτο πολιτικό μονοπώλιο πάνω στα ΜΜΕ αποδείχτηκε ολότελα ανίκανο να εξασφαλίσει την πολιτική εξουσία των φορέων που το ασκούσαν. Από τις παραπάνω περιπτώσεις είναι αλήθεια ότι καμία δεν αντιστοιχούσε σε αλλαγή κοινωνικού καθεστώτος. Επρόκειτο μόνο για άνοδο στην εξουσία διαφορετικών κομματιών της αστικής τάξης. Επίσης και η τηλεοπτική εικόνα δεν άλλαξε σε όλα της, δηλαδή δεν άλλαξε το γενικό ιδεολογικό περιεχόμενο της τηλεοπτικής εικόνας, όμως άλλαξε το συγκεκριμένο πολιτικό περιεχόμενό της.

Όμως αυτή η αλλαγή υπήρξε απότομη και τρομακτική και αποδεικνύει ότι τουλάχιστον σε μια σφαίρα εξουσίας, στην σφαίρα της άμεσης πολιτικής οι ιδιοκτήτες του μονοπώλιου πάνω στην πολιτική τηλεοπτική εικόνα και πάνω στις πολιτικές ειδήσεις

τικών ιδιοκτητών ΜΜΕ πάνω στην εικόνα είναι εξαιρετικά εύθραυστη, όπως είναι εύθραυστη γενικά η οικονομική τους εξουσία. Οι φαιοκόκκινοι στην πραγματικότητα δεν αρνούνται τόσο την εικόνα και το περιεχόμενό της, όσο αρνούνται την ιδιοκτησία των ιδιωτών αστών στα ΜΜΕ και την συνακόλουθη επιδίωξη αυτών των τελευταίων να ελέγξουν την εικόνα, ειδικά την πολιτική εικόνα που προορίζεται για τις μάζες.

Οι εκπομπές τύπου Big brother έχουν αποδειχτεί οικονομικά εξαιρετικά προσοδοφόρες, αφού εξασφαλίζουν πολύ κοινό οπότε πολλές εισπράξεις από διαφημίσεις για πολύ μεγάλα διαστήματα και έτσι δυναμώνουν την ανεξάρτητη κεφαλαϊκή συγκρότηση των τηλεοπτικών επιχειρήσεων. Αυτό ισχύει ιδιαίτερα στην Ελλάδα όπου πάνω σε μια πολύ μικρή αγορά συγκρούονται σήμερα έξι μεγάλες τηλεοπτικές επιχειρήσεις με αποτέλεσμα όλες μαζί να αποδυναμώνονται. Οι εκπομπές τύπου Big brother ουσιαστικά επεκτείνουν και εντατικοποιούν αυτή τη μικρή αγορά, οπότε δυναμώνουν την συσσώρευση αυτού καθεαυτού του τηλεοπτικού επιχειρηματικού κεφάλαιου. Με αυτό τον τρόπο είναι δυνατό οι τηλεοπτικές επιχειρήσεις να γίνουν κεφαλαϊκά αυτοδύναμες και να μην τρέφονται από τις υπόλοιπες επιχειρηματικές δραστηριότητες των ιδιοκτητών τους. Οι σοσιαλφασίστες έχουν σαν έναν από τους κεντρικούς πολιτικούς τους στόχους να εμποδίσουν μια τέτοια ανεξάρτητη συγκρότηση. Όλη τους η προσπάθεια στον τομέα των ΜΜΕ είναι να μην μπορέσει να γίνει αρκετά ισχυρό, δηλαδή ανεξάρτητο από τον έλεγχό τους, το ιδιωτικό κεφάλαιο που ελέγχει την εικόνα. Γι αυτό έχουν φροντίσει ακόμα και συνταγματικά ώστε οι ιδιοκτήτες των ΜΜΕ να μην είναι μέτοχοι της μεγαλύτερης πηγής κεφαλαϊκής συσσώρευσης στην σημερινή Ελλάδα που είναι οι προμήθειες του δημόσιου και τα δημόσια έργα. Και γι αυτό έχουν σκαρώσει το Ραδιοτηλεοπτικό Συμβούλιο που η εξουσία του είναι επίσης συνταγματικά κατοχυρωμένη και το οποίο ελέγχεται από απεσταλμένους των ηγεσιών των 4 κομμάτων. Όμως αυτές οι ηγεσίες είναι στα χέρια των ρωσόδουλων. Έτσι το ΕΣΡ είναι ένα καιρίο εργαλείο τους στο οποίο έχει ανατεθεί το καθήκον να αδυνατίσει το τηλεοπτικό κεφάλαιο να το εξαρτήσει από το σοσιαλφασιστικό καθεστώς και τελικά να ελέγξει το πολιτικό περιεχόμενο της τηλεοπτικής εικόνας. Το κίνημα του σοσιαλφασισμού ενάντια στο Big brother και τα Bar στήνεται ταυτόχρονα από τα κάτω και από τα πάνω, όπως όλα τα άλλα κινήματά του με παράλληλα χτυπήματα σε όλα τα μέτωπα.

Από κάτω τα τάγματα εφόδου, με προμετωπίδα στη συγκεκριμένη περίπτωση το Δημοτικό Συμβούλιο στο Γαλάτσι, τις κατάλληλες επιτροπές κατοίκων, και έναν αληθινό στρατό, τους τραμπούκους του συνδικάτου οικοδόμων, που περικύκλωσαν το Bar του Mega για να το εμποδίσουν να λειτουργήσει. Σε πιο μακροπρόθεσμο επίπεδο τα τάγματα εφόδου του NAP στις σχολές είχαν ήδη αποφασίσει ότι οι παίχτες αυτών των “εκπομπών – σκουπιδιών” είναι σκουπίδια οι ίδιοι, γι' αυτό προπηλακίστηκαν υποδειγματικά και τους αφαιρέθηκε το δικαίωμα να πατάνε στα Πανεπιστήμια. Ταυτόχρονα σε όλα τα τηλε-

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΥΠΟΥ

(Δημοσιεύτηκε στην Ελευθεροτυπία, 22-3)

Η εκστρατεία για την απαγόρευση των εκπομπών τύπου Big Brother / Bar είναι φασισμός. Ιδεολογικά διέπεται από την αρχή ότι ο λαός, όντας αλλοτριωμένος δεν έχει το δικαίωμα να παρακολουθεί μαζικά ένα θέαμα που ο προστάτης-δικτάτορας δεν εγκρίνει, ενώ άμεσα πολιτικά έχει το στόχο να καταργήσει την οικονομική ανεξαρτησία των ιδιωτικών ΜΜΕ για να τα υποτάξει πολιτικά στην ανερχόμενη διακομματική των φαιοκόκκινων.

ιστορία.

Η ιστορία διδάσκει ότι πάντα οι κυρίαρχες τάξεις που είχαν το μονοπώλιο της πολιτικής εξουσίας, είχαν και το μονοπώλιο της ιδεολογικής, δηλαδή εξουσιάζαν και τον λόγο, και τις ιδέες και τις εικόνες που συνέπαιρναν τις μάζες. Όμως αυτή η εξουσία δεν εμπόδιζε τελικά την ανατροπή αυτών των τάξεων, την ανατροπή του ιδεολογικού τους μονοπώλιου και τελικά την ανατροπή των κυρίαρχων μορφών που έπαιρνε η συνείδηση των καταπιεσμένων τάξεων. Τα ΜΜΕ, ειδικά η τηλεόραση και οι εικόνες της είναι μόνο μια μορφή, η πιο σύγχρονη που παίρνει αυτή η κυριαρχία. Αλλά δεν παύει να υπόκειται στους γενικούς νόμους κάθε ιδεολογικής κυριαρχίας. Και είναι ένας από αυτούς τους νόμους ότι οι ιδέες των καταπιεσμένων τάξεων συνυπάρχουν αναπόφευκτα με τις κυρίαρχες σε κάθε κοινωνία και τελικά νικούνται για τον εξής απλό λόγο: γιατί η εξουσία των κυρίαρχων τάξεων πάνω στις ιδέες, είναι μόνο κυριαρχία πάνω σε ιδέες που όλο και περισσότερο στερούνται υλικής βάσης, ενώ ακόμα και οι πιο “ακυρίαρχες” ιδέες των καταπιεσμένων βρίσκουν τελικά μια όλο και περισσότερο ισχυρή βάση στην κοινωνική πραγματικότητα μέχρι το θρίαμβό τους.

που διαμορφώνουν την πολιτική συνείδηση των μαζών, βρέθηκαν από τη μια στιγμή στην άλλη να έχουν χάσει κάθε πολιτική εξουσία και μάλιστα σε αρκετές περιπτώσεις να έχουν βρεθεί στη φυλακή.

Η βαθύτερη αιτία γι αυτές τις απότομες πολιτικές αλλαγές ήταν πάντα οι πολιτικές και κοινωνικές αλλαγές που είχαν προηγουμένα συντελεστεί στην πραγματική κοινωνία και στις οποίες συμπεριλαμβάνονται και οι συγκρούσεις στο εσωτερικό της κυρίαρχης τάξης και του κυρίαρχου κάθε φορά μπλοκ εξουσίας.

Ενώ όμως οι τσακισμένοι μικροαστοί και οι λούμπεν, που γενικά αποτελούν τη βάση των φαιοκόκκινων κινήματων, υπερεκτιμούν όπως είπαμε, την πραγματική δύναμη του ιδιοκτήτη και διαχειριστή της τηλεοπτικής εικόνας και εκστασιάζονται μπροστά σ' αυτή τη δύναμη, οι ηγέτες των φαιοκόκκινων ταγμάτων εφόδου, ξέρουν ακριβώς τον περιορισμένο και σχετικό της χαρακτήρα και εφορμούν για να συντρίψουν αυτή την ιδιοκτησία και να την οικειοποιηθούν οι ίδιοι για τον εαυτό τους.

Ειδικά στην Ελλάδα, που είναι μια χώρα με μια εξαιρετικά αδύναμη και δίχως χαρακτηριστική αστική τάξη, η ιδιοκτησία των μη κρα-

Πως διαμορφώνεται η αντιβιομηχανική συνείδηση στους μαθητές

Ο Χίτλερ πίστευε έντονα ότι η διατήρηση του καθεστώτος του σε βάθος χρόνου εξαρτιόταν σε πολύ μεγάλο βαθμό και από την επιρροή και τον έλεγχο που θα ασκούσε πάνω στην νεολαία. Δεν είναι τυχαίο άλλωστε πως ένα μεγάλο κομμάτι της προπαγάνδας των Ναζί, αφορούσε τους νέους Γερμανούς.

Φυσικά, δε θα ήταν δυνατό οι σύγχρονοι νεοχιτλερικοί, ρωσόδουλοι θαυμαστές του να μην υιοθετούσαν αυτή την τακτική. Ακολουθώντας λοιπόν την γκεμπελική άποψη και πρακτική ότι το ψεύδος και η σπίλωση του αντιπάλου, αποτελούν την καλύτερη επίθεση, έχουν εκπονήσει και διεκπεραιώνουν εδώ και δυο δεκαετίες, ένα σχέδιο συνειδησιακής χειραγώγησης των νέων της χώρας μας, μέρος του οποίου αποτελεί η διαμόρφωση αντιβιομηχανικής συνείδησης.

Έτσι όχι μόνο θα μπορούσαν να δικαιολογήσουν το σταδιακό κλείσιμο της μιας μετά την άλλη των ελληνικών βιομηχανιών, αλλά θα δημιουργούσαν και το στρατό από τον οποίο θα αλίευαν τους μελλοντικούς συνειδητούς εχθρούς κάθε σύγχρονης μορφής ανάπτυξης.

Για το λόγο αυτό ξεκινούν από τις πιο χαμηλές βαθμίδες της εκπαίδευσης, από το δημοτικό σχολείο σε μια κρίσιμη περίοδο για τη συγκρότηση του χαρακτήρα και της συνείδησης κάθε ανθρώπου, εκμεταλλευόμενοι την άγνοια και τη φυσική ευπιστία των παιδιών.

Θα δούμε με ποιο ύπουλο και καταχθόνιο τρόπο αυτό πραγματοποιείται μέσα από τα διδακτικά εγχειρίδια τριών διαφορετικών μαθημάτων της Ε' τάξης. Συγκεκριμένα από τη σειρά βιβλίων "Η γλώσσα μου" το Β' τεύχος, το βιβλίο Κοινωνική και Πολιτική Αγωγή και το βιβλίο "Ερευνώ και Ανακαλύπτω". Χαρακτηριστικό τους είναι ότι έχουν εκδοθεί σε διαφορετικές χρονικές περιόδους με μεγάλη απόσταση μεταξύ τους, κάτι που αποδεικνύει την ύπαρξη ενός μακροχρόνιου ενιαίου σχεδίου.

Πιο συγκεκριμένα στο Β' τεύχος του βιβλίου της γλώσσας στη σελίδα 69, υπάρχει το κείμενο "Το στοιχείο" γραμμένο απ' το Νότη Περγιάλη (ο οποίος υπήρξε και γνωστός ηθοποιός συνδικαλιστής του ψευτοΚ.Κ.Ε).

Το κείμενο αυτό αφορά τη ζωή ενός παιδιού του Νικήτα που ζει σε μια υποβαθμισμένη βιομηχανική περιοχή της Αττικής ("φωτογραφίζεται" το Θριάσειο Πεδίο). "Στοιχείο" ονομάζουν οι κάτοικοι το εργοστάσιο γιατί όπως χαρακτηριστικά είπε στο παιδί η γιαγιά του "τρώει τους ανθρώπους όπως το στοιχείο των παραμυθιών".

Και για να ενισχύσει την όλη εικόνα περιγράφει σπίτι σκεπασμένα από τσιμεντόσκονη, δέντρα μαραζωμένα και γκριζα απ' τη σκόνη χωρίς καρπούς, τοπίο γενικά σεληνιακό. Στο τέλος κλείνει περιγράφοντας τα όνειρα του παιδιού που "βλέπει" γαλάζιες θάλασσες, καταπράσινα τοπία, τα οποία "φυσικά" δεν υπάρχουν γιατί τα καταστρέφει το "κακό" εργοστάσιο. Και χωρίς να είναι κανείς παιδαγωγός μπορεί να καταλάβει, τι είναι αυτό που θα μείνει σε συμπεράσμα στη συνείδηση μικρών παιδιών.

Το δεύτερο βιβλίο είναι το σχετικό με το μάθημα της Κοινωνικής Αγωγής. Στη σελίδα 58 της ενότητας: "Η ζωή στην πόλη" υπάρχει η φωτογραφία ενός διυλιστηρίου. Σκοπός της είναι να δείξει στα παιδιά ότι οι άνθρωποι ψάχνουν για δουλειά στη βιομηχανία και για το λόγο αυτό μεταναστεύουν στις πόλεις.

Όμως στη σελίδα 60 της ίδιας ενότητας υπάρχουν δυο φωτογραφίες εργοστασίων από τα οποία πυκνά νέφη καπνού απελευθερώνονται μέσα σ' ένα μαύρο και καταθλιπτικό φόντο. Το ερώτημα που υπάρχει στην ίδια σελίδα είναι αν τα εργοστάσια με ΒΑΣΗ τις εικόνες μολύνουν. Είναι αυτονόητο που οδηγείται η σκέψη των παιδιών.

Συμπέρασμα: Οι άνθρωποι έρχονται στην πόλη να δουλέψουν στη βιομηχανία, αλλά τα "κακά" εργοστάσια τους καταστρέφουν τελικά τη ζωή! Δεν είναι άλλωστε τυχαίο ότι μόλις μερικές σελίδες πριν παρουσιάζει ειδυλλιακές εικόνες χωριών όπου η ζωή κυλάει "γαλήνια" και φυσικά χωρίς τα "κακά" εργοστάσια!

Το επόμενο βιβλίο είναι το "Ερευνώ και ανακαλύπτω". Στο κεφάλαιο: "Το νερό" και συγκεκριμένα στην ενότητα: "Η ρύπανση του νερού" στη σελίδα 146 υπάρχει μια εικόνα ενός εργοστασίου δίπλα σε μια ρυπαρή θάλασσα. Η εικόνα καθοδηγεί τα παιδιά στο συμπέρασμα πως το εργοστάσιο φταίει, επομένως αν δεν υπήρχε όλα θα ήταν πολύ καλά!

Αν σκεφτεί κανείς ότι το πρώτο βιβλίο εκδόθηκε το 1983, το δεύτερο το 1984 (πρώτη κυβερνητική θητεία του ΠΑΣΟΚ) και το τρίτο το 2002 (πάλι επί κυβέρνησης ΠΑΣΟΚ), καταλαβαίνει από πόσο μακριά ξεκινά αυτή η στρατηγική.

Στα χέρια δημοκρατικών εκπαιδευτικών το περιεχόμενο αυτών των βιβλίων θα μπορούσε να γυρίσει στο αντίθετο του. Με δεδομένο όμως ότι το 99% των εκπαιδευτικών ψηφίζει τις συνδικαλιστικές παρατάξεις του ΠΑΣΟΚ (απόλυτα ελεγχόμενη απ' τη λαλιωτική φράξια) του ψευτοΚΚΕ, του ΣΥΝ, των αριστεριστών καθώς επίσης την μικροαστική κοινωνική τους καταγωγή, είναι ξεκάθαρο τι συμβαίνει στην πράξη στα σχολεία.

Με λίγα λόγια, καμιά επιστημονική εξήγηση, καμιά αναφορά στις νέες αντιρρυσαντικές τεχνολογίες. Τα παιδιά μένουν με την εντύπωση μιας βιομηχανίας όπως αυτή λειτουργούσε 100 χρόνια πριν! Την ίδια στιγμή, τους καλλιεργείται η βαθιά πεποίθηση πως ο κόσμος που ζούσαν οι παππούδες τους ήταν πιο απλός, για αυτό και ήταν πιο όμορφος! Δηλαδή, η ιδεολογία του μικροαστικού αντικαπιταλισμού σ' όλο της το μεγαλείο!

Επειδή λοιπόν όπως πολύ σωστά είπε ο Λένιν "αυτός που έχει τους νέους έχει το μέλλον" είναι καθήκον της εργατικής τάξης να σώσει το μέλλον της, σώζοντας τα παιδιά της, απ' την ιδεολογική αυτή γάγγραινα που απειλεί να τα σαπίσει ως το μεδούλι! Στον αιώνα της μεγαλύτερης έως τώρα τεχνολογικής προόδου, είναι αδιανόητο να ξορκίζεται η ανάπτυξη και να πετιέται στην πυρά η επιστημονική σκέψη.

Και επίσημη αναγνώριση του σαμποτάζ Λαλιώτη

Έχουμε πολλές φορές αναφερθεί στο συστηματικό σαμποτάζ που έκανε ο σοσιαλφασίστας Λαλιώτης σαν υπουργός ΠΕΧΩΔΕ. Ένα από τα τεχνάσματά του ήταν να μην εναρμονίζει την ελληνική νομοθεσία με την αντίστοιχη της Ευρωπαϊκής Ένωσης γιατί η νομοθεσία αυτή ορίζει ένα μέγιστο χρόνο έγκρισης των σχετικών μελετών. Ο σαμποταριστής, όταν η επένδυση ήταν μεγάλη και ιδιαίτερης σημασίας για την οικονομία, καθυστέρουσε την έγκριση και έτσι δινόταν χρόνος στο ψευτοΚΚΕ ή στο Συνασπισμό και σε κάθε "οικολόγο" να οργανώσει ένα κίνημα από τα "κάτω" μέσα στο λαό, να κάνουν προσφυγή στη συνέχεια στο ΣτΕ και αυτό επικαλούμενο την υποτιθέμενη "αντίθετη θέληση του λαού της περιοχής" ακύρωνε ή καθυστέρουσε το έργο. Είναι χαρακτηριστική η περίπτωση της TVX με την επένδυση χρυσού όπου για χρόνια καθυστέρουσε την έγκριση με αποτέλεσμα η εταιρεία να αιμορραγεί οικονομικά και στο τέλος να μην γίνει η επένδυση αυτή. Το ίδιο έχει γίνει επίσης και με την επένδυση της Πετρόλα στην Ελευσίνα.

Όταν στο ΥΠΕΧΩΔΕ πήγε η Β. Παπανδρέου είδαν το φως της δημοσιότητας αρκετά αποκαλυπτικά στοιχεία για τα έργα και τις ημέρες του σαμποταριστή Λαλιώτη. Γράφει σχετικά η *Ελευθεροτυπία* στις 1 του Φλεβάρη: "Είναι ενδεικτική η αναφορά της Βάσως Παπανδρέου σε πρόσφατη ομιλία της σε στελέχη του υπουργείου, η οποία σημείωσε ότι επενδύσεις που είχε η ίδια προωθήσει όταν ήταν υπουργός Ανάπτυξης έχουν μπλοκαριστεί στις υπηρεσίες για την έγκριση των περιβαλλοντικών μελετών. Όπως είναι γνωστό, με βάση την κοινοτική νομοθεσία είναι απαραίτητη η έγκριση των περιβαλλοντικών όρων πριν από κάθε επένδυση. Η κ. Παπανδρέου δεν δίστασε να αποκαλύψει ότι πριν από μία τριετία η έγκριση μιας περιβαλλοντικής μελέτης για δημόσιο έργο απαιτούσε σχεδόν επτά μήνες, ενώ για τις ιδιωτικές επενδύσεις ο χρόνος ήταν υπερδιπλάσιος".

Το "υπερδιπλάσιος χρόνος" δεν ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα αφού στην περίπτωση της TVX ήταν αρκετά χρόνια, και όταν ο Λαλιώτης έδωσε την σχετική προέγκριση το ΣτΕ τελικά ακύρωσε την επένδυση της μεταλλουργίας χρυσού. Ο σαμποταριστής **είχε βάλει στο "ψυγείο" ουσιαστικά 396 επενδυτικά προγράμματα, με προϋπολογισμό δεκάδες δις. δραχμές**, που θα μπορούσαν να δημιουργήσουν χιλιάδες νέες θέσεις εργασίας, γιατί εκκρεμεί για χρόνια η έγκριση των μελετών περιβαλλοντικών επιπτώσεων από τις αρμόδιες υπηρεσίες του υπουργείου ΠΕΧΩΔΕ. Πρόκειται για επενδύσεις που αφορούν την κατασκευή ξενοδοχείων και βιομηχανικών μονάδων, τη δημιουργία λατομείων κ.λπ. Πρόκειται για ένα έγκλημα ιστορικών διαστάσεων. Κι' όμως αυτός ο ελεεινός δολιοφθορέας όχι μόνο δε βρίσκεται στη φυλακή, αλλά είναι ο ουσιαστικός πρωθυπουργός της χώρας και ετοιμάζεται να διαπράξει ακόμα μεγαλύτερα εγκλήματα.

ΦΑΣΙΣΤΙΚΗ ΔΙΑΚΟΠΗ ΤΗΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΣ ΤΟΥ "ΦΟΙΒΟΥ"

συνέχεια από τη σελ. 2

απομονώσει τους εγκληματίες Δήμαρχο και δημοτικούς συμβούλους, και θα ενισχύσει τους θετικούς διοικητικούς παράγοντες που υπάρχουν στη Νομαρχία. Θα απογυμνώσει τον καταστροφέα περιφερειάρχη. Επίσης θα λειτουργήσει σαν καταλύτης για τις εξελίξεις που αφορούν τη λειτουργία του εργοστασίου τόσο σε κεντρικό πολιτικό επίπεδο, όσο και στα δικαστήρια που πρέπει να νιώσουν ότι δεν βλάπτονται καθόλου τα συμφέροντα της υγείας των κατοίκων, αλλά αντίθετα υπάρχει κίνδυνος για την ύπαρξη δεκάδων ανθρώπων και οικονομικής καταστροφής μίας περιοχής από αποφάσεις που εγκρίνουν το κλείσιμο. Μόνο έτσι

μπορεί να ανατραπεί η πολιτική απόφαση για το κλείσιμο που έχει παρθεί από πολύ ψηλά όπως κάθε φορά που κλείνει με τη βία ένα εργοστάσιο. Ο χρόνος που κυλάει είναι πολύτιμος. Αυτός ο χρόνος πρέπει να αξιοποιηθεί με ένταση για τη συγκρότηση ενός μαχητικού κινήματος για να ζήσει το εργοστάσιο.

Το μέτωπο που έχουν συγκροτήσει Λιπάσματα, Ζώνη και ΔΕΗ, το πρώτο εργατικό μέτωπο πραγματικά και μαχητικά υπέρ της βιομηχανίας που έχει συγκροτηθεί στη χώρα μας, θα σταθεί στο πλάι τους. Γενικά θα υπάρξουν πραγματικοί σύμμαχοι μέσα στην κοινωνία και μέσα στα πολιτικά κόμματα όταν με όλο τους το μεγάλο δίκιο οι εργαζόμενοι του Φοίβου βγουν ανοιχτά στην κοινωνία και το διεκδικήσουν.

ΠΕΡΙΟΡΙΣΜΟΙ ΣΤΟΝ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟ ΚΟΚΚΑΛΗ

συνέχεια από τη σελ. 1

ντοπιστεί οι δράστες αφού οι αποδέκτες δημόσιοι υπάλληλοι και αξιωματούχοι θα αναζητηθούν στο πλαίσιο της τακτικής ανάκρισης.

Από την εισαγγελική έρευνα προέκυψαν τα ακόλουθα στοιχεία, όπως δημοσιεύονται στην εφημερίδα *Ποντίκι*, 21/3/2002:

Ο Κόκκαλης άρχισε να συνεργάζεται με τη Στάζι το 1963 οπότε προσλήφθηκε σαν πράκτορας με το κωδικό όνομα **“Ρόκκο”**. Το 1965 κατ’ εντολή της Στάζι ήρθε στην Ελλάδα και ίδρυσε τις εταιρείες **INTEGRA** και **INTRAKOM**. Η δραστηριότητά του με αυτές τις εταιρείες δεν αναφέρεται, αλλά έχουν δημοσιευτεί κατ’ επανάληψη έγγραφα της Στάζι από τα οποία προκύπτει ότι ο Κόκκαλης ήταν στον τομέα της βιομηχανικής κατασκοπίας και συγκεκριμένα στην επιχείρηση εξαγωγής δυτικής τεχνολογίας προς το ανατολικό μπλοκ κατά τη διάρκεια του εμπόργκο της Δύσης στις ανατολικές χώρες. Η εισαγγελική έρευνα ελέγχει τον Κόκκαλη για την επιχείρηση της Στάζι “Κασκα-

ντέρ” η οποία ξεκίνησε στις αρχές του 1980 και σκοπός της ήταν η διείσδυση της Στάζι μέσω του Κόκκαλη σε κυβερνητικούς και πολιτικούς κύκλους της Ελλάδας προκειμένου να περιέλθουν στην κατοχή και γνώση του Κόκκαλη απόρρητες πληροφορίες της χώρας και των συμμάχων της στο ΝΑΤΟ και ιδίως των ΗΠΑ, τις οποίες στη συνέχεια θα διαβίβαζε στις μυστικές υπηρεσίες της Ανατολικής Γερμανίας και στις **συμμάχους αυτής της χώρας (εμμέσως πλην σαφώς δείχνει την ΚGB)**. Για την επιχείρηση αυτή υπάρχουν στοιχεία ότι διήρκεσε δέκα χρόνια από το 1980 έως το 1990, οπότε κατέρρευσε η πρώην Ανατολική Γερμανία. Στα μέσα της δεκαετίας του 1980 ο Κόκκαλης πούλησε στην κυβέρνηση της Ανατολικής Γερμανίας σε πολύ χαμηλό τίμημα δύο οικόπεδα και στη συνέχεια ανέλαβε την κατασκευή της πρεσβείας της χώρας στην Ελλάδα. Από τα αρχεία της Στάζι προέκυψε η ύπαρξη διαφόρων τραπεζικών λογαριασμών από τους οποίους φαίνεται ότι διακινήθηκαν μεγάλα ποσά. Σ’ έναν από αυτούς τη διετία 1989-1990 έρρευσαν 3.500.000.000 δολάρια Η-

ΠΑ. Τα χρήματα αυτά τα χρησιμοποίησε ο Κόκκαλης για πλήθος δωροδοκιών που στρέφονται κατά του Δημοσίου. Το 1994 οι ίδιοι λογαριασμοί όπου διακινούνταν κεφάλαια για κατασκοπία εμφάνισαν κινήσεις χρηματικών ποσών που έχουν σχέση με την υπόθεση του ρώσικου Λόττο.

Αυτή είναι η δεύτερη υπόθεση με την οποία έχει ασχοληθεί όχι μόνο ο έλληνας εισαγγελέας, αλλά και εισαγγελέας της Ελβετίας. Ο Κόκκαλης μέσω Ιντρακόμ και Ιντραλότ ανέλαβε την προμήθεια εξοπλισμού για τη διοργάνωση του Λόττο στη Ρωσία, τον οποίο όμως δεν προμήθευσε ποτέ. Το τίμημα που εισέπραξε το οποίο ανέρχεται σε δις έπρεπε να καταλήξει στα ταμεία της Ιντρακόμ και να διανεμηθούν τα κέρδη στους μετόχους. Όμως ο Κόκκαλης υπεξείρεσε αυτά τα χρήματα χρησιμοποιώντας ενδιάμεσες υπεράκτιες εταιρείες φαντάσματα. Σ’ αυτές τις εταιρείες εκτός από τα χρήματα του ρώσικου Λόττο διόχευσε το 1994 και κεφάλαια **από τους τραπεζικούς λογαριασμούς της Στάζι πράγμα το οποίο αποτελεί αδιάσειστη απόδειξη, πρώτον για την άμε-**

ση σχέση αυτών των λογαριασμών με τον ίδιο και τις επιχειρηματικές του δραστηριότητες, και δεύτερον για το γεγονός ότι η κατασκοπευτική του δραστηριότητα δε σταμάτησε με τη διάλυση της Στάζι, αλλά συνεχίστηκε προφανώς για λογαριασμό των “συμμάχων χωρών”.

Τέλος, σύμφωνα με τα στοιχεία μέσω των υπεράκτιων εταιρειών, πραγματοποιεί παράνομο εμπόριο όπλων και ναρκωτικών σε συνεργασία με τους Ταμίλ της Σρι Λάνκα οι οποίοι έχουν χαρακτηριστεί τρομοκρατική ομάδα και φαίνεται ότι έχει πουλήσει όπλα σε Παλαιστίνιους.

Η δίωξη του εισαγγελέα Παπαγγελόπουλου, επειδή ακριβώς ασχολείται με την κύρια ιδιότητα του Κόκκαλη, αυτή του κατασκόπου, φέρνει στο φως και την αληθινή του εικόνα: Ήρθε στην Ελλάδα σαν κατάσκοπος του ανατολικού μπλοκ. Σαν επιχειρηματίας είναι απατεώνας του κοινού ποινικού δικαίου. Γιγαντώθηκε από προμήθειες του ελληνικού δημοσίου τις οποίες πήρε με δωροδοκίες και με απάτη. Η επιχειρηματική του δραστηριότητα έχει άμεση σχέση με την κατασκοπία. Είναι υπόλογος για υπεξαίρεση μεγάλων χρηματικών ποσών. Εμπλέκεται σε παράνομο εμπόριο όπλων. Επισημαίνεται ότι ανήκει στους **ιδιαίτερα επικίνδυνους εγκληματίες.**

Ο άνθρωπος αυτός για τον οποίο υπάρχει πληθώρα ενοχοποιητικών στοιχείων στο φάκελο του εισαγγελέα είναι ο μονοπωλιακός σχεδόν προμηθευτής **όλων των νευραλγικών τομέων** του ελληνικού δημοσίου και **συνεχίζει να είναι.** Το σκάνδαλο Κοσκωτά που είχε οδηγήσει σε ανατροπή του πολιτικού σκηνικού το 1989 φαντάζει μπροστά στο σκάνδαλο Κόκκαλη ανδραγαθία.

Ταυτόχρονα εκκρεμούν κατά του Κόκκαλη άλλες τρεις διώξεις για Στοίχημα, Ξυστό, και ΟΠΑΠ. Οι διώξεις αφορούν α) τη σύμβαση μεταξύ ΟΠΑΠ και Ιντραλότ για το Στοίχημα, γιατί, σύμφωνα με το κατηγορητήριο, οδήγησε σε απεμπόληση περιουσιακών δικαιωμάτων του Οργανισμού, β) τις συνθήκες κάτω από τις οποίες ανανεώθηκε στις 31-7-1998, η σύμβαση για το Ξυστό αλλά και τον τύπο των ελέγχων που διενεργούν οι αρμόδιοι υπάλληλοι του υπουργείου Οικονομικών, και γ) απάτη σε βάρος του Δημοσίου σε σχέση με την προμήθεια μηχανημάτων από την Ιντρασόφτ στον ΟΠΑΠ.

Επιπλέον, αμέσως μετά την δίωξη του Εισαγγελέα Παπαγγελόπουλου, ασκήθηκε νέα δίωξη εναντίον του Κόκκαλη πάλι σε βαθμό κακούργηματος για απάτη σε βάρος του επενδυτικού κοινού. Η δίωξη αφορά και τα πλημμελήματα της απιστίας, της παράβασης του νόμου περί ανωνύμων εταιρειών και της παράβασης χρηματιστηριακής νομοθεσίας. Η διάπραξη των αδικημάτων προκύπτει από στοιχεία πορίσματος του ΣΔΟΕ.

Εν τω μεταξύ, όπως ο ίδιος ο Κόκκαλης περηφανεύεται κατά

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΥΠΟΥ ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ (Δημοσιεύθηκε στην *Ελευθεροτυπία*, 23-2)

Τα εφευρήματα περί της “ανάγκης να αφεθεί απερίσπαστη η δικαιοσύνη”, περί “αθωότητας του κατηγορούμενου μέχρι αποδείξεως του εναντίου” και περί “σύγκρουσης επιχειρηματικών συμφερόντων” αποτελούν έμμεσους τρόπους πολιτικής στήριξης του ανθρώπου της Ρωσίας Σ. Κόκκαλη. Το ζήτημα είναι ότι ένας άνθρωπος που διώκεται ποινικά για κατασκοπία και άλλες κακούργηματικές πράξεις δεν επιτρέπεται να είναι σε θέση να ελέγχει και να παρακολουθεί τις τηλεπικοινωνίες, την μηχανοοργάνωση του δημοσίου και ένα μέρος των στρατιωτικών δραστηριοτήτων της χώρας.

καιρούς έχουν κινηθεί **είκοσι φορές στο παρελθόν ποινικές διαδικασίες εναντίον του και για όλες (!) έχουν εκδοθεί απαλλακτικά βουλεύματα.**

ΤΟ ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΤΗΣ ΔΙΩΣΗΣ

Είχαμε αναφέρει σε προηγούμενα φύλλα της εφημερίδας μας ότι το περιοδικό *Αντί* σε σειρά τευχών του πριν από δύο χρόνια, δημοσίευσε έγγραφο από τα αρχεία της Στάζι τα οποία περιγράφουν με ακρίβεια τη στρατολόγηση του Κόκκαλη από τη Στάζι, τη δραστηριοποίησή του στην Ελλάδα για λογαριασμό της Στάζι, τις σχέσεις του με τους έλληνες πολιτικούς και επιχειρηματίες, την προνομακτική σχέση του με το ΠΑΣΟΚ, και το πως η κυβέρνηση της Ανατολικής Γερμανίας ήθελε το ΠΑΣΟΚ στην εξουσία στην Ελλάδα και γι’ αυτό το λόγο διέθεσε παχυλά κονδύλια σ’ αυτό το κόμμα. Στο τελευταίο του τεύχος το *Αντί* επανέρχεται με νέα έγγραφα της Στάζι απ’ όπου προκύπτουν συγκεκριμένα ποσά που κατέληξαν στα ταμεία του ΠΑΣΟΚ. Στο φύλλο 349 της Νέας Ανατολής το οποίο είναι διαθέσιμο στην ηλεκτρονική μας σελίδα είχαμε αναδημοσιεύσει μεγάλο μέρος από αυτά τα στοιχεία του *Αντί*. Τη σχετική αρθρογραφία στο *Αντί* έκανε ο δημοσιογράφος Β. Ζήσης.

Ήδη από τα μέσα του ’90, όταν ξέσπασε το σκάνδαλο των ψηφιακών παροχών, η *Καθημερινή* του

Αφίσα της ΟΑΚΚΕ που κολλήθηκε στην Αθήνα

Σημίτης-Καραμανλής-ΣΥΝ-“Κ”ΚΕ ΣΥΝΕΡΓΟΙ ΤΟΥ ΚΟΚΚΑΛΗ

Τα στοιχεία για το ότι ο Κόκκαλης υπήρξε πράκτορας της Στάζι είναι αδιαμφισβήτητα. Είναι επίσης ισχυρές οι ενδείξεις ότι μέσω της Ιντρακόμ πρόσφερε τις υπηρεσίες του για τη μεταφορά πληροφορικής τεχνολογίας από τη Δύση στη Ρωσία την εποχή του ψυχρού πολέμου.

Η Ιντρακόμ στήθηκε στην Ελλάδα γιατί αυτή ήταν η μόνη χώρα της Δύσης στην οποία υπήρχε ένας ρωσόφιλος πρωθυπουργός, ο Α. Παπανδρέου, και ένα καλά οργανωμένο ρωσόφιλο κόμμα, το ψευτοΚΚΕ. Αυτοί, μέσα από το Κυπριακό και τη μεθοδευμένη όξυνση με την Τουρκία και τη Δύση, κατάφεραν να επιβάλουν από τότε σα “μοναδικό φίλο του έθνους” τη Ρωσία. Μέσα σ’ αυτό το κλίμα πέτυχαν μέσω παράνομων διαγωνισμών να κάνουν τον Κόκκαλη αποκλειστικό προμηθευτή του ΟΤΕ κυρίαρχο στις τηλεπικοινωνίες, διαχειριστή της μηχανοργάνωσης του δημοσίου και προμηθευτή καίριων ηλεκτρονικών συστημάτων του στρατού. **Από τότε ο πράκτορας της Στάζι ελέγχει το νευρικό σύστημα της χώρας, έχει γίνει ο ισχυρότερος οικονομικός παράγοντας, ο μεγαλύτερος νονός του τζόγου και, με την παραχώρηση του Ολυμπιακού, χειριστής του μεγαλύτερου στρατού φιλάθλων.** Επίσης χρησιμοποιώντας τον ΟΤΕ και με τη βοήθεια της ρώσικης διπλωματίας έχει χωθεί στα Βαλκάνια και στο χώρο της πρώην ΕΣΣΔ. Παντού απ’ όπου περνάει αυτή η υπερφυσική βδέλλα μυρίζει διαφθορά.

Τώρα ο πράκτορας διαδέχεται από έναν τολμηρό δικαστή **για πέντε κακούργηματα: κατασκοπία, δωροδοκία, απάτη, υπεξαίρεση και ξέπλυμα μαύρου χρήματος.**

Σημίτης, Καραμανλής και ΣΥΝ που ακολουθούν συντονισμένα και με λεπτό τρόπο ρωσόφιλη πολιτική, συμφώνησαν ότι όλο το ζήτημα ήταν να “αφεθεί απερίσπαστη η Δικαιοσύνη”, που σημαίνει ότι δεν υπάρχει γι’ αυτούς κανένα πολιτικό ζήτημα, και ότι ώσπου να βγει οριστική δικαστική απόφαση για τον Κόκκαλη, αυτός είναι και νομικά και πολιτικά αθώος, δηλαδή πρέπει να “αφεθεί και νομικά και πολιτικά απερίσπαστος” στα σκοτεινά πολύπλευρα έργα του. Όσο για το ψευτοΚΚΕ, αυτό τον στήριξε ανοιχτά λέγοντας ότι οι διώξεις εναντίον του είναι μέρος ενός πολέμου μεταξύ επιχειρηματιών, εννοώντας ότι ο Κόκκαλης δεν διώκεται επειδή είναι ένοχος, αλλά επειδή θέλουν να τον εξοντώσουν άλλοι καπιταλιστές. Αυτό σημαίνει ότι μέχρι την ανατροπή όλων των καπιταλιστών ο Κόκκαλης θα πρέπει να παραμείνει στη θέση του. Αυτό τον “αριστερό” τρόπο κάλυψης του πράκτορα χρησιμοποίησε μετά και ο ίδιος ο Σημίτης.

Η διακομματική πολιτική στήριξη του Κόκκαλη αδυνατίζει τη νομική του δίωξη γιατί έτσι αποτρέπονται οι δικαστές από το να ψάξουν βαθιά, οι μάρτυρες από το να καταθέσουν και οι κάθε λογής συνεργοί του από το να τον εγκαταλείψουν. Ήδη παλιότερες διώξεις εναντίον του με ακλόνητα ενοχοποιητικά στοιχεία θάφτηκαν τελικά από δικαστές που χάρη στο “άνοθεν κλίμα” δεν έκαναν καθόλου καλά τη δουλειά τους.

Η σκανδαλώδης πολιτική κάλυψη του Κόκκαλη αποτελεί σήμερα τη μεγαλύτερη πράξη πολιτικής ανομιλίας. Ήδη ο Σημίτης άρχισε να μιλάει για κίνδυνο εκτροπής. Είναι καθήκον των δημοκρατικών ανθρώπων να απαιτήσουν από την κυβέρνηση να πάρει εκείνα τα μέτρα που απαιτούνται για την περιφρούρηση της δικαστικής έρευνας και την προστασία του δημοσίου συμφέροντος ως τη διαλεύκανση της υπόθεσης, **που είναι: η αφαίρεση κάθε δυνατότητας πρόσβασης του Κόκκαλη στις τηλεπικοινωνίες, στα πληροφορικά δίκτυα του δημοσίου και στα ηλεκτρονικά συστήματα του στρατού, η άμεση αναστολή κάθε νέας ανάθεσης προμηθειών και ο έλεγχος κάθε παλιάς. Όταν ένας απλός υπάλληλος του κράτους μπαίνει σε διαθεσιμότητα επειδή διώκεται για μία κακούργηματική πράξη, δεν είναι δυνατό να αλωνίζει μέσα στο κράτος και να ελέγχει καίριες λειτουργίες του ένας κατηγορούμενος για κατασκοπία και μια σειρά άλλα κακούργηματα. Όσο αυτό θα συμβαίνει θα πρέπει να μιλάμε για κυβέρνηση και για αντιπολίτευση συνεργών.**

Αθήνα, 6 Μάρτη 2002

συνέχεια στη σελ. 6

ΠΕΡΙΟΡΙΣΜΟΙ ΣΤΟΝ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟ ΚΟΚΚΑΛΗ

συνέχεια από τη σελ. 5

Αλαφούζου δημοσιεύει σειρά άρθρων εναντίον του Κόκκαλη και έχει αναφερθεί από τότε στις σχέσεις του με τη Στάζι. Η *Καθημερινή* παρακολούθησε στη συνέχεια όλες τις προμήθειες που ανάλαβε ο Κόκκαλης από το Δημόσιο επισημαίνοντας τις παράνομες διαδικασίες, τη ζημιά του Δημοσίου και την ακαταλληλότητα των προμηθειών. Ιδιαίτερη έμφαση έδωσε η εφημερίδα στις επιζήμιες περιπέτειες του ΟΤΕ στα Βαλκάνια. Εδώ το ελληνικό κράτος λειτούργησε σαν υποχείριο του Κόκκαλη με σκοπό να αποκτήσει η Ρωσία βάσεις στην τηλεπικοινωνία χωρών που με τον ένα ή τον άλλο τρόπο αντιστέκονταν στη ρώσικη ηγεμονία. Χαρακτηριστικό δείγμα αυτής της πρακτικής η απόπειρα του ΟΤΕ να εξαγοράσει τον βουλγαρικό ΟΤΕ και η επίμονη άρνηση της κυβέρνησης της Βουλγαρίας να δώσει τις τηλεπικοινωνίες της στην Ελλάδα, δηλαδή στον Κόκκαλη ή αλλιώς στη Ρωσία. Σ' αυτή την περίπτωση είχε γίνει εκβιαστική παρέμβαση υπέρ του Κόκκαλη στη Βουλγαρία από τον έλληνα πρωθυπουργό Σημίτη, η οποία απέτυχε. Πρόσφατα ο ΟΤΕ επανήλθε στη Βουλγαρία αγοράζοντας άδεια κινητής τηλεφωνίας για την οποία έδωσε υπερδιπλάσιο τίμημα που όμως δεν κατάληξε ολόκληρο στα ταμεία του βουλγαρικού δημοσίου. Ένα

σημαντικό ποσό διοχετεύτηκε στα ταμεία του ανταγωνιστικού ιταλικού οργανισμού σα δωροδοκία για να αποσυρθεί από το διαγωνισμό! Όλα σχεδόν τα σχετικά άρθρα της *Καθημερινής* έχουν γραφτεί από μία εξαιρετική δημοσιογράφο την Αριστέα Μπουγάτσου η οποία δεν υπέκυψε στην απειλητική ανακοίνωση του Δ.Σ. του ΟΤΕ με την οποία το Δ.Σ. είχε απαιτήσει να σταματήσει τα άρθρα της στο όνομα του "δημόσιου συμφέροντος".

Σειρά δημοσιευμάτων εναντίον του Κόκκαλη, των παράνομων προμηθειών του και των σχέσεων με τη Στάζι, δημοσίευσε η *Αυριανή* από τον περασμένο Δεκέμβριο.

Τέλος, στην όλη υπόθεση Κόκκαλη, ήδη από την εποχή των δημοσιευμάτων του Αντί, είχε εμπλακεί ο βουλευτής της ΝΔ Καμμένος, ο μόνος που έφερε το θέμα στη Βουλή, ενώ δέχθηκε και μήνυση από το Μανασή για τις τοποθετήσεις του σχετικά με τις σχέσεις ΟΤΕ-Κόκκαλη.

Αυτά τα δημοσιεύματα και τα στοιχεία του Καμμένου αποτέλεσαν τη βάση της ποινικής δίωξης. Είναι χαρακτηριστικό ότι οι εμπλεκόμενοι αναφέρουν ότι δέχτηκαν απειλές για να μην καταθέσουν στον εισαγγελέα τα στοιχεία τους, αλλά αυτοί συνέχισαν. Πρόκειται ουσιαστικά για ένα πολιτικό μέτωπο που αποτελείται από δημοκράτες και εθνικιστές που αντικειμενικά αντιστέκονται στη μετατροπή της

χώρας σε ρώσικη αποικία, μέτωπο το οποίο το στήριξε αποφασιστικά ένα μέρος της δικαστικής εξουσίας.

Η *Ελευθεροτυπία* υποστήριξε την άσκηση της δίωξης και μάλιστα με άρθρο-παρέμβασή της έκανε κριτική στο Σημίτη για την ύποπτη στάση του απέναντι στο ζήτημα. Ο Κόκκαλης είχε καταθέσει αγωγή εναντίον του Τεγόπουλου για άρθρα της εφημερίδας σχετικά με τα σκάνδαλα Κόκκαλη (τον οποίο ονόμαζε Κοκκαλίνο)

Σημειώνουμε εδώ, και θα αναφερθούμε στο ζήτημα αυτό αναλυτικά πιο κάτω, ότι αυτό το μέτωπο παρέμεινε ενιαίο στη βρώμικη επίθεση που εξαπέλυσε ο *Ελευθερος Τύπος* με εντολές Καραμανλή, και την οποία υιοθέτησαν όλα τα κόμματα, ενάντια στον Αλαφούζο μετά την άσκηση της δίωξης κατά Κόκκαλη, με αποκλειστικό σκοπό να καλύψουν τον Κόκκαλη και να παρουσιάσουν τη δίωξη σα σύγκρουση διαπλεκόμενων επιχειρηματιών.

ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΚΑΙ ΚΟΜΜΑΤΑ ΣΕ ΡΟΛΟ ΣΥΝΕΡΓΟΥ

Πρωταγωνιστές λοιπόν στην επιδίωξη αυτή της πραγματικής κάθαρσης ήταν τα περίφημα και "τρισκατάρατα" ΜΜΕ, ο σοβινιστής Καμμένος, καθώς και ο εισαγγελέας Παπαγγελόπουλος. Ίσως είναι μία από τις λίγες περιπτώσεις στις οποίες φαίνεται τόσο καθαρά γιατί οι σοσιαλφασίστες θέλουν να εξοντώσουν τα ιδιωτικά ΜΜΕ.

Η υπόθεση της κάθαρσης του δημοσίου βίου δεν είναι κατά πρώτο λόγο δουλειά των ΜΜΕ. Είναι υπόθεση της πολιτικής εξουσίας, είτε σαν κυβέρνηση, είτε σαν αντιπολίτευση. Η ΝΔ και το ΠΑΣΟΚ έχουν ηγηθεί επιχειρήσεων κάθαρσης στο παρελθόν με εξαιρετικό ζήλο με πρόσχημα την εξυγίανση και ουσιαστικό στόχο την εκκαθάριση πολιτικών αντιπάλων τους. Τελευταίο δείγμα ο "ορκισμένος υπερασπιστής" της "διαχρονικής αξίας της διαφάνειας" Λαλιώτης ο οποίος νεκράνστησε φαντάσματα με την υπόθεση της προεκλογικής χρηματοδότησης της ΝΔ επί Μητσοτάκη μέσα από λογαριασμό υπεράκτιας εταιρείας, ενώ στην ίδια κατεύθυνση ήταν οι δηλώσεις Γρυλλάκη για σχέσεις της ΝΔ με τη CIA, όπου η ΝΔ η οποία δεν πρόλαβε να ολοκληρώσει καν την τετράχρονη θητεία της σαν κυβέρνηση, φέρεται να στηρίχθηκε από τη CIA. (Προκύπτει βέβαια από τα γεγονότα ότι αν έκανε κάτι τέτοιο η CIA ο τελικός της στόχος ήταν να πέσει η ΝΔ για να συνεχίσει να κυβερνά αδιαλείπτως το ΠΑΣΟΚ για τέσσερα χρόνια κι άλλα τέσσερα κι άλλα τέσσερα).

Με τη δίωξη Κόκκαλη εμφανίστηκε ένα γιγαντιαίο σκάνδαλο καθώς και η αναγκαιότητα για μία αληθινή και σε βάθος κάθαρση. Αλλά τώρα ο στόχος της κάθαρσης δεν ήταν ένας πολιτικός αντίπαλος, αλλά ένας πολιτικός

Όλα για τον κατάσκοπο (2)

Το περασμένο καλοκαίρι τα υπουργεία Μεταφορών και Εθνικής Οικονομίας ξεκίνησαν τη διαδικασία προκειμένου να πωληθούν το 25% των ΕΛΤΑ και το 50% της θυγατρικής τους για τις ταχυμεταφορές μαζί με το μανάτζμεντ. Στη διαδικασία προσήλθαν τα Ταχυδρομεία Γερμανίας (Deutsche Post), Ολλανδίας (TPG) και Γαλλίας (LE Post). Για την εξαγορά οι τρεις ξένες εταιρείες είχαν δηλώσει ότι θα συνεργαστούν αντιστοίχως με τις εταιρείες DHL, TNT και Φτερωτός Ερμής. Ο Φτερωτός Ερμής ανήκε έως τον περασμένο Απρίλιο κατά 85% στη ΔΟΛ Digital, θυγατρική κατά 75% του Δημοσιογραφικού Οργανισμού Λαμπράκη και κατά 15% στην Εθνική Τράπεζα. Τον Απρίλιο η ΔΟΛ Digital πούλησε το 50% του μεριδίου της στην Ιντρασφόντ του ομίλου Κόκκαλη.

Στη συνέχεια, με την αναθεώρηση του Συντάγματος και με την προσθήκη διάταξης που θέτει περιορισμούς στην επιχειρηματική δράση των ιδιοκτητών Μέσων Ενημέρωσης προέκυψε το πρόβλημα εάν θα μπορούσε να αποκτήσει τον έλεγχο των ΕΛΤΑ η κοινοπραξία Le Post - Φτερωτός Ερμής. Το υπουργείο Μεταφορών έθεσε τότε σχετικό ερώτημα στο Νομικό Συμβούλιο του Κράτους και, σύμφωνα με τον τύπο εκείνης της εποχής "απ' ό,τι φαίνεται το συνταγματικό εμπόδιο παρακάμπτεται" (*Ελευθεροτυπία*, 8-8-01).

Το θέμα όμως δεν προχώρησε και φάνηκε ότι η πώληση δεν θα γίνονταν. Αυτό όμως μέχρι τον περασμένο Ιανουάριο. Τότε ο υφυπουργός Μεταφορών Βούγιας (το παλιότερο στέλεχος του Συνασπισμού που πήγε στο ΠΑΣΟΚ) δηλώνει ότι η κυβέρνηση "δεν βιάζεται να μετοχοποιήσει τα ΕΛΤΑ" (*Ελευθεροτυπία*, 18-1-02).

Παρά τις παλιότερες εκτιμήσεις ότι το συνταγματικό εμπόδιο θα παρακάμπτονταν και τα ΕΛΤΑ θα πήγαιναν στην κοινοπραξία Le Post - Φτερωτός Ερμής το Νομικό Συμβούλιο του Κράτους, που κλήθηκε να γνωμοδοτήσει επί του θέματος, "τηρεί στην ουσία στάση αναμονής, σημειώνοντας σε σχετικό κείμενό του ότι αναμένει να ψηφιστεί ο νόμος που καθορίζει την έννοια του βασικού μετόχου και ενεργοποιεί τη σχετική συνταγματική διάταξη" (στο ίδιο). Βεβαίως το Νομικό Συμβούλιο ήξερε τι έκανε και αυτό φάνηκε παρακάτω. Ο Λαμπράκης αναγκάστηκε "λόγω του ασυμβίβαστου (βασικού μετόχου, ιδιοκτήτη ΜΜΕ και προμηθευτή του Δημοσίου), ο ΔΟΛ να μεταβιβάσει το μερίδιό του στον "Φτερωτό Ερμή" στον επιχειρηματία Β. Γκρίσιν, ο οποίος συνδέεται με τον όμιλο Κόκκαλη: η Intracom Κατασκευές και ο επιχειρηματίας είναι βασικοί μέτοχοι της εταιρείας Alpha Γκρίσιν Infotech, η οποία ετοιμάζεται για το Χρηματιστήριο" (*Ελευθεροτυπία*, 24-2).

Οι νόμοι λοιπόν ψηφίζονται μόνο και μόνο για να εκκαθαρίζονται οι αντίπαλοι του Κόκκαλη και να μεγαλώνει αυτός τον έλεγχό του στην ελληνική οικονομία βάζοντας συνέχεια στο χέρι όλο και περισσότερους τομείς της, και "ερμηνεύονται" αναλόγως αφού κατά νόνο το ασυμβίβαστο δεν εφαρμόζεται στον ιδιοκτήτη του ραδιοφωνικού σταθμού Flash και του τηλεοπτικού TV MAGIC, Κόκκαλη.

Όλα για τον κατάσκοπο (1)

Όταν ένας άνθρωπος διώκεται για κακουργηματικές πράξεις όπως δωροδοκία, απάτη, υπεξαίρεση, ξέπλυμα μαύρου χρήματος και κατασκοπία μια στοιχειώδως έντιμη κυβέρνηση του αφαιρεί κάθε δυνατότητα συμμετοχής σε διαγωνισμούς κρατικών προμηθειών και δεν του αναθέτει κανένα έργο και καμιά κρατική προμήθεια μέχρι να αποδειχθεί ότι είναι αθώος. Ταυτόχρονα ελέγχει όλες τις μέχρι σήμερα συμβάσεις που υπόγραψε μαζί του. Αλλά αυτά είναι για δημοκρατικές χώρες και όχι για την δική μας την οποία διοικούν άνθρωποι μιας υπερδύναμης.

Αντίθετα λοιπόν από τη διεθνή πρακτική σε ανάλογες περιπτώσεις η ρωσόδουλη κυβέρνηση Σημίτη αναθέτει στον Κόκκαλη συνέχεια κρατικές προμήθειες και υπογράφει νέες συμβάσεις μαζί του. Συγκεκριμένα όπως αποκαλύφθηκε από τη συζήτηση στη Βουλή στις 25-3, ο διοικητής του ΙΚΑ Μ. Νεκτάριος έστειλε στον υπουργό Εργασίας Δ. Ρέππα, στο Ελεγκτικό Συνέδριο και στον πρόεδρο του Εθνικού Συμβουλίου Ραδιοτηλεόρασης επιστολή με την οποία "προσπαθούσε να πείσει για την ανάγκη να παρακαμφθεί η άρνηση του τελευταίου να χορηγήσει πιστοποιητικό του άρθρου 10 για το ασυμβίβαστο προμηθευτή του Δημοσίου και μετόχου σε ΜΜΕ, με το επιχείρημα ότι "σύμφωνα με τις ισχύουσες διατάξεις, οι προβλεπόμενες κυρώσεις, στην περίπτωση που θεωρηθεί ότι υπάρχει ασυμβίβαστο, αφορούν συστάσεις, πρόστιμα, αναστολή ή ανάκληση άδειας του μέσου ενημέρωσης και όχι αδυναμία σύναψης σύμβασης προμήθειας" (*Ελευθεροτυπία*, 26-2). Η σύμβαση αυτή με την Ιντρασφόντ αφορούσε την προμήθεια του ΙΚΑ με λογισμικό ηλεκτρονικού υπολογιστή για την πανελλαδική εφαρμογή της Αναλυτικής Περιοδικής Δήλωσης Εργοδοτών που καταργεί τα ένσημα για τους εργαζόμενους.

Ο κύριος Νεκτάριος δηλαδή ερμήνευσε την νομοθεσία όπως εκείνος νόμιζε προκειμένου να ανατεθεί στον Κόκκαλη η σύμβαση. Αλλά όπως έχουμε πει και παλιότερα οι νόμοι σε αυτή τη χώρα ψηφίζονται και εφαρμόζονται μονάχα όταν πρόκειται να χτυπηθούν αντίπαλοι του καθεστώτος και του Κόκκαλη, όπως θα δούμε στο παρακάτω άρθρο. Όπως ήταν φυσικό η επανατοποθέτηση αυτή του θέματος εγκρίθηκε χθες από την αρμόδια επιτροπή της Βουλής μόνο με τις ψήφους του ΠΑΣΟΚ (Ν.Δ. και ΣΥΝ ψήφισαν κατά). Το "Κ"ΚΕ δεν μετείχε καθόλου στη συνεδρίαση για να μην εκτεθεί ψηφίζοντας υπέρ του Κόκκαλη.

σύμμαχος, για την ακρίβεια ένας άνθρωπος κλειδί στην υπηρεσία του ρωσόδουλου μετώπου Σημίτη, Καραμανλή, ψευτοΚΚΕ και ΣΥΝ. Γι' αυτό όλοι όσοι χρημάτισαν λαύροι υποστηρικτές της κάθαρσης στο μακρινό και πιο πρόσφατο παρελθόν, και κυρίως ο Λαλιώτης, συντάχθηκαν μπροστά από τον Κόκκαλη και σχημάτισαν ασπίδα υπεράσπισης του απέναντι στη δικαιοσύνη. Προστατεύουν λοιπόν, διευκολύνουν και επιτρέπουν τη συνέχιση της εγκληματικής του δραστηριότητας, παρεμποδίζουν και δυσχεραίνουν το έργο της δικαιοσύνης, λειτουργούν σα συνεργοί του Κόκκαλη. Γι' αυτό το λόγο η ΟΑΚΚΕ κυκλοφόρησε αφίσσα-καταγγελία με τον ίδιο τίτλο: "Σημίτης-Καραμανλής-ΣΥΝ-ψευτοΚΚΕ: ΣΥΝΕΡΓΟΙ ΤΟΥ ΚΟΚΚΑΛΗ".

Αμέσως μετά τη δίωξη, όφειλε η κυβέρνηση να βάλει τον Κόκκαλη σε καραντίνα. Κατηγορούμενος για κατασκοπία που ελέγχει τις τηλεπικοινωνίες, τη μηχανογράφηση του δημοσίου και τα

αμυντικά συστήματα δεν μπορεί να συνεχίσει ανενόχλητος τις δραστηριότητες του. Έπρεπε να του απαγορευτεί η συμμετοχή σε κάθε νέο διαγωνισμό (άλλωστε έχει ήδη τη μερίδα του λέοντος), και να ανατεθεί σε κρατικά ελεγκτικά όργανα το έργο της εποπτείας και του ελέγχου σε όλους τους νεοραγικούς τομείς στους οποίους έχει διεισδύσει. Έπρεπε να παρασχεθεί κάθε είδους βοήθεια στη δικαιοσύνη από την πλευρά της κυβέρνησης ώστε να διεκπεραιωθεί σύντομα και διεξοδικά η δικαστική έρευνα. Έπρεπε ο εισαγγελέας και οι ανακριτικοί υπάλληλοι να έχουν την πλήρη στήριξη της πολιτικής εξουσίας. Έτσι συμπεριφέρεται η κυβέρνηση και οι πολιτικές δυνάμεις μιας χώρας όταν λειτουργούν για το συμφέρον της χώρας, όπως λειτουργούν γενικά οι αστικές τάξεις των ανεξάρτητων κρατών.

Στην Ελλάδα δεν έχουμε ούτε τέτοια κυβέρνηση, ούτε τέτοιες πολιτικές δυνάμεις. Έχουμε ηγεσίες κατασκοπών που συναμοτούν για να ριζούν τη χώρα στην αγκα-

λιά της Ρωσίας. Μόνο έτσι εξηγείται πως συμπεριφέρθηκαν απέναντι στη δίωξη Κόκκαλη.

Η κυβέρνηση αμέσως κράτησε αποστάσεις από τον εισαγγελέα αποδοκιμάζοντας έμμεσα στην αρχή και μετά από λίγες μέρες με μεγαλύτερη σαφήνεια την κίνησή του. Δήλωσε ο κυβερνητικός εκπρόσωπος, Πρωτόπαππας, ότι η “δικαιοσύνη πρέπει να αφεθεί απερίσπαστη”. Και ξεκαθάρισε ότι ο Κόκκαλης θα συνεχίσει να συμμετέχει σε όλους τους διαγωνισμούς γιατί υπάρχει καθεστώς “απόλυτης διαφάνειας” στη διεξαγωγή τους. Στη συνέχεια συντάχθηκαν όλοι και ο Καραμανλής πρώτος και καλύτερος στη γραμμή της “απερίσπαστης δικαιοσύνης” ενώ “των πρακτόρων η σχολή”, δηλ. το ψευτοΚΚΕ, προχώρησε ακόμα πιο μακριά στην υπεράσπιση Κόκκαλη με τη θέση ότι πρόκειται για πόλεμο διαπλεκόμενων συμφερόντων. Αυτό σημαίνει ότι οι διαπλεκόμενοι διώκουν τον Κόκκαλη, ο οποίος προφανώς είναι λιγότερο διαπλεκόμενος από τους υπόλοιπους! Αυτή την πιο προωθημένη γραμμή κάλυψης του Κόκκαλη προώθησε με ζήλο στη συνέχεια ο Καραμανλής δείχνοντας σαν “αρχidiaπλεκόμενο” τον Αλαφούζο, όπως παλιότερα είχε δείξει σαν “αρχidiaπλεκόμενο” τον Λαμπράκη.

Το σκανδαλώδες στην υπόθεση είναι ότι ο αρχηγός της φιλοκοκκαλικής εκστρατείας Λαλιώτης έδωσε συγχαρητήρια τόσο στον ΣΥΝ όσο και στο ψευτοΚΚΕ για τη στάση τους και μάλιστα χαρακτηριστικά τη θέση του ψευτοΚΚΕ ιδιαίτερα “εύστοχη”!

Όταν το ρώσικο μέτωπο μιλάει για “απερίσπαστη δικαιοσύνη” αφήνει έκθετους και απομονωμένους κανά δυο δικαστές να αποφασίσουν αν θα βάλουν στη φυλακή τον πιο ισχυρό οικονομικό παράγοντα στη χώρα, τον αρχηγό της πιο μεγάλης ποδοσφαιρικής ομάδας και συνεταιίρο, με τις πλάτες της Ελλάδας, ευρωπαϊκών και αμερικανικών οικονομικών κολοσσών. Πως μπορεί να φυλακίσει ο Παπαγγελόπουλος και οποιοσδήποτε δικαστής κληθεί να το κάνει, έναν άνθρωπο που συγκεντρώνει όλες αυτές τις ιδιότητες χωρίς τη συνδρομή της Πολιτείας; Πως θα αποφασίσει ο δικαστής ότι πρέπει να καταγγελλθούν συμβάσεις δισεκατομμυρίων του δημοσίου με τον Κόκκαλη, και ότι οι τρέχουσες προμήθειες τις οποίες δίνει η κυβέρνηση στον ύποπτο για κατασκοπία πρέπει να σταματήσουν, και πως θα αναλάβει την ευθύνη για τις παρενέργειες από τους τριγμούς που θα προκαλέσει σε όλο το ελληνικό δημόσιο η καταδίκη Κόκκαλη; Είναι δουλειά της δικαιοσύνης αυτή, ή δουλειά τους κράτους και των πολιτικών κομμάτων να πάρουν όλα εκείνα τα μέτρα που θα εξασφαλίσουν με τον καλύτερο δυνατό τρόπο τα δημόσια συμφέροντα, ώστε να αφεθεί **πράγματι απερίσπαστη** η δικαιοσύνη, να διευκολυνθεί η έρευνα και να γίνει δυνατή η καταδίκη αν η δικαστική βούληση είναι καταδικαστική; Πως θα ενεργήσει οποιοσδήποτε

δικαστής ξέροντας ότι θα αναλάβει ο ίδιος εξ ολοκλήρου όλες τις πολιτικές, τις οικονομικές και τις διοικητικές συνέπειες της καθάρσεως ενός “καθεστωτικού υποστυλώματος” καλούμενος να ασκήσει όχι μόνο τη δικαστική αλλά τελικά και την εκτελεστική εξουσία;

Για να τρομοκρατήσει ακόμα περισσότερο το δικαστή, λειτουργώντας σαν τη 17N χωρίς το κλασικό σαρανταπεντάρι, ο Σημίτης μίλησε για κίνδυνο εκτροπής και πολιτικό κλίμα που γεννάει ανώμαλες εξελίξεις, όπως αυτό που υπήρχε πριν από τη δικτατορία. Αυτές είναι τοποθετήσεις που τις γέννησε η δίωξη Κόκκαλη. Με λίγα λόγια ο Σημίτης θέτει την ελεύθερη επιχειρηματική δραστηριότητα του Κόκκαλη σαν προϋπόθεση πολιτικής ομαλότητας, και σε αντίθετη περίπτωση απειλεί με ενδεχόμενο εκτροπής. Τώρα πλέον ο δικαστής καλείται να σηκώσει και το βάρος της δημοκρατικής ομαλότητας. Βέβαια, πρόκειται για ένα ψεύτικο δίλημμα, γιατί την εκτροπή, πολιτική και οικονομική, ήδη τη ζούμε και την έχουν προκαλέσει οι υπερασπιστές του Κόκκαλη, και αυτοί που στήριξαν την αυτοκρατορία του με πρωταγωνιστή τον Α. Παπανδρέου. Η αντιμετώπιση του Κόκκαλη είναι ο μοναδικός δρόμος για να αποφευχθεί η εκτροπή.

Ήδη πάντως η ανάκριση έχει πάει πίσω και ο ανακριτής δεν έχει τολμήσει να καλέσει τον Κόκκαλη σε απολογία, ούτε πολύ περισσότερο να αποπειραθεί το μέτρο της προφυλάκισης. Αυτό ήταν το πρώτο αποτέλεσμα του “απερίσπαστου” της δικαιοσύνης.

Ο ΒΡΩΜΙΚΟΣ ΡΟΛΟΣ ΚΑΡΑΜΑΝΛΗ

Αμέσως μετά τη δίωξη βγήκε από τις εφημερίδες και τα κανάλια στην πρώτη γραμμή μόνο ο Καμμένος, με αποτέλεσμα να φανεί ότι η ΝΔ βρίσκεται πίσω από την επίθεση στον Κόκκαλη, και να αποδυναμωθεί πολιτικά η σημασία της δίωξης. Ταυτόχρονα όμως αυτή η φαινομενική “κομματικοποίηση” της δίωξης έδινε διέξοδο στον Καραμανλή και τη δυνατότητα να πάρει αποστάσεις, με το άλλοθι ότι έπρεπε να αφαιρεθεί από την κυβέρνηση το επιχείρημα της “κατασκευασμένης όξυνσης”. Η αλήθεια είναι ότι ενώ ο μοχλός της δίωξης ήταν η *Καθημερινή*, το *Αντί* και η *Αυριανή*, που συντάχθηκαν στο μέτωπο ενάντια στον Κόκκαλη, προφανώς βρίσκονται έξω και μακριά από τη ΝΔ.

Με αυτή την εξαιρετική κατάσταση σε ότι αφορά την πολιτική ταυτότητα των κατηγορών του Κόκκαλη, δεν θα μπορούσε να σταθεί για πολύ καμία μομφή για εμπάθεια τάχα της ΝΔ απέναντι στην κυβέρνηση. Η ΝΔ είχε τις καλύτερες δυνατές προϋποθέσεις για να βγει μπροστά και να στηρίξει ολόπλευρα τη δίωξη, να δώσει πολιτική κάλυψη σε δικαστές και κατηγορούς, να καταγγείλει τη διαπλοκή κυβέρνησης – Κόκκαλη, και να τοποθετήσει σαν πρώτο πολιτικό θέμα τα μέτρα που

έπρεπε να ληφθούν ενάντια στον ύποπτο κατασκοπίας.

Με αυτό το σκεπτικό προφανώς ο Καμμένος για να προκαταλάβει και να σπρώξει τον Καραμανλή, δήλωσε ότι ευχαριστεί τον πρόεδρο για τη στήριξη στην πρωτοβουλία του να δώσει εισαγγελέα στοιχεία. Αλλά ο Καραμανλής δεν είχε δώσει καμία στήριξη, και ούτε ήθελε ποτέ να το κάνει. Ο Καμμένος τον έφερε για λίγο σε πραγματικά δύσκολη θέση.

Από τη δύσκολη αυτή θέση ανέλαβε να τον βγάλει ο βρωμερός πρώην κνίτης Κύρτσος του *Ελεύθερου Τύπου*. Αυτός χτύπησε τον Καμμένο μ’ ένα σχόλιο – φωτιά στη στήλη του, όπου τον χαρακτήριζε “χουντικό” και ακατάλληλο να ηγείται οποιασδήποτε κήθαρσης αφού ο “ίδιος έχει σκοτεινές συναλλαγές και είναι τζογαδόρος” όπως αποδεικνύεται από το ότι έχασε πολλά εκατομμύρια στο Χρηματιστήριο. Ο Καμμένος έκανε αγωγή στον Κύρτσο και αμέσως ο Κύρτσος απάντησε με μεγάλο άρθρο όπου αναφέρει ότι κύκλοι του Καραμανλή μεταφέρουν τη δυσάρεσκεια του Προέδρου για τον Καμμένο και τη στάση του στο θέμα Κόκκαλη, ότι ο Καμμένος στάθηκε αφορμή για να κατηγορηθεί η ΝΔ σαν παράγοντας πόλωσης και εκτροπής κ.λπ. κ.λπ. Ταυτόχρονα, ο Καραμανλής απαγόρευσε σε όλα τα στελέχη να κάνουν δηλώσεις για τη δίωξη Κόκκαλη για τον ίδιο λόγο! (μία από τις παρενέργειες των δηλώσεων Σημίτη περί εκτροπής). Με αυτό τον τρόπο ο Καραμανλής έθαψε στα γρήγορα το θέμα Κόκκαλη, αδρανοποίησε όλα τα στελέχη της ΝΔ, και τιμώρησε τον Καμμένο. Ο Καραμανλής βασίστηκε εδώ και στην αδυναμία του Μητσοτάκη να βγει μπροστά σ’ αυτή την υπόθεση γιατί και ο ίδιος για μία σύντομη περίοδο συνεργάστηκε με τον Κόκκαλη, ενώ τον βαραινεί και η υπόθεση της εισαγγελικής έρευνας για το λογαριασμό Μαγο που έντεχνα του την φόρτωσε ο Λαλιώτης, ίσως γιατί ήξερε ότι ετοιμαζότανε δίωξη κατά Κόκκαλη και ετοιμάζε από τότε τον αντιπερισπασμό με Αλαφούζο και Μητσοτάκη.

Ο ΑΝΤΙΠΕΡΙΣΠΑΣΜΟΣ ΜΕ ΤΟΝ ΑΛΑΦΟΥΖΟ

Αμέσως μετά ο Κύρτσος, πάντα με εντολή Καραμανλή και με την κάλυψή του, χτύπησε σε κάθε φύλλο και με πρωτοσέλιδα τον Αλαφούζο για το πταίσμα, το πολύ, των επενδύσεων που εκείνος έκανε στη ναυτιλία. Γι’ αυτό το ζήτημα οι δηλώσεις ήταν ελεύθερες και απεριόριστες, και όλα μέλι γάλα.

Ο Κύρτσος παρουσίαζε σαν το χειρότερο δείγμα διαπλοκής με την κυβέρνηση τον Αλαφούζο, γιατί η κυβέρνηση του επέτρεψε τάχα να κάνει επενδύσεις στη ναυτιλία με τα κεφάλαια που πήρε από το Χρηματιστήριο σαν εισηγμένη εκδοτική επιχείρηση. Με νόμο το ΠΑΣΟΚ είχε απαγορεύσει στους επιχειρηματίες να κάνουν επενδύσεις στη ναυτιλία, παρά μόνο αν είχαν εταιρεία αποκλειστικά γι’ αυτό το σκοπό. Η ρύ-

μιση αυτή υποτίθεται ότι απέβλεπε στην προστασία των μετόχων των επιχειρήσεων γιατί η ναυτιλία θεωρείται επένδυση υψηλού ρίσκου. Όμως ο Αλαφούζος είχε πάρει τη σχετική απόφαση με γενική συνέλευση όλων των μετόχων οι οποίοι αποφάσισαν να αναλάβουν αυτό το ρίσκο, και η επένδυση του ήταν κερδοφόρα, ενώ φρόντισε ο ίδιος αυτή η επένδυση να γνωρίσει τη μεγαλύτερη δημοσιότητα. Ο Κύρτσος επέλεξε αυτή τη συγκεκριμένη στιγμή να θυμηθεί την επένδυση Αλαφούζου. Κατηγόρησε μάλιστα τον Χριστοδουλάκη ότι προωθούσε μία ρύθμιση η οποία νομιμοποιούσε την επένδυση αυτή και την οποία χαρακτήρισε νέο “κουτσονόμο”. Η συγκεκριμένη ρύθμιση ήταν απαίτηση του εφοπλισμού που έχει πολλές φορές κάνει κριτική στην κυβέρνηση για τους περιορισμούς που έχει θέσει στην είσοδο του στο Χρηματιστήριο. Σε κάθε περίπτωση κανένας δεν είχε απειλήσει τον Αλαφούζο ώστε να έχει ανάγκη ατομικής ρύθμισης, ούτε οι μέτοχοι, ούτε ο ΣΔΟΕ, ούτε η Επιτροπή Κεφαλαιαγοράς.

Ο Καραμανλής μέσω Κύρτσου έδωσε ένα μεγάλο χτύπημα στο βασικό δίκτυο του Κόκκαλη αποδίδοντας του την κατηγορία ότι είναι διαπλεκόμενος με την κυβέρνηση και θέλει “μερίδιο στην πίτα” που λυμαίνεται ο Κόκκαλης, ισχυρισμός ο οποίος εκτός από το ότι είναι κνίτικος είναι και γελοίος αφού ο Αλαφούζος δε συμμετέχει σε κανένα δημόσιο διαγωνισμό. Στο μέτωπο ενάντια στον Αλαφούζο μπήκε αμέσως ο θλιβερός Λαμπράκης με αποτέλεσμα να ενισχύεται ο “πόλεμος των διαπλεκόμενων”.

Η εκστρατεία του *Ελεύθερου Τύπου* είχε σαν αποτέλεσμα να ξεκινήσει από την Εισαγγελία Αθηνών προκαταρκτική εξέταση ενάντια στον Αλαφούζο τη στιγμή που καμία διοικητική κύρωση δεν του έχει επιβληθεί για την “ομολογημένη” από τον ίδιο και γνωστή από μήνες επένδυσή του! Έτσι ο Αλαφούζος βρίσκεται κατηγορούμενος για μία ανταγωνιστική επένδυση που έκανε με δικά του κεφάλαια και προβάλλεται σαν το απόστημα του επιχειρηματικού κόσμου απέναντι στον κατάσκοπο Κόκκαλη που έχει μαθήσει το Δημόσιο!

Ευτυχώς τόσο η *Αυριανή* όσο και το *Αντί* στηλίτευσαν την επίθεση ενάντια στον Αλαφούζο σαν ύποπτη μεθόδευση των φίλων του Κόκκαλη.

Ο Καραμανλής ολοκλήρωσε τέλος τις άθλιες μεθοδεύσεις του με πολιτικά τερτίπια. Έχοντας ήδη ετοιμάσει στη ΝΔ το κλίμα για τη συνεργασία με την Αριστερά, την υποτιθέμενη συνεργασία της νίκης, για χάρη της οποίας δεν πρέπει να είναι πολωτικός κ.λπ. κ.λπ., συστρατεύτηκε σε δήθεν “αντικυβερνητικό” μέτωπο με τον Κωνσταντόπουλο για την περίφημη “διαφάνεια”. Εδώ οι λέξεις διακομματικός, διακομματική, διακομματικό επαναλαμβάνονται ασταμάτητα. Ταυτόχρονα, προβάλλεται η απαίτηση “να ανοίξουν οι

λογαριασμοί των offshore εταιρειών”, που εκ πρώτης όψεως φαίνεται ότι αφορά τον Κόκκαλη, αλλά ουσιαστικά αφορά ...όλους τους άλλους.

ΣΥΝ-ΑΕΚΑ: ΠΟΙΟΣ ΚΟΚΚΑΛΗΣ;

Ο Κωνσταντόπουλος συνέχισε με την παλιά καλή τακτική του “ακατανόμαστου”, δηλαδή να μην αναφέρει ποτέ το όνομα Κόκκαλης. Σστη συζήτηση που έγινε στη Βουλή ασχολήθηκε πάλι γενικόλογα με τη συγκεκριμένη υπόθεση. Ανακάλυψε λοιπόν μία περίφημη κρατική επιτροπή η οποία έχει σαν αντικείμενο την πρόληψη του ξεπλύματος μαύρου χρήματος και μπορεί αν πάρει πληροφορίες για κάποιο αδίκημα να ενημερώσει τις δικαστικές αρχές για το άνοιγμα των εμπλεκόμενων λογαριασμών. Όμως οι εισαγγελικές αρχές είναι ήδη ενημερωμένες. Τι νόημα είχε η εμπλο-

συνέχεια στη σελ. 25

..Πατριώτης ο κατάσκοπος

Πόσο πορομένος μπορεί να είναι ένας σοβινιστής και πόσο διαβρωμένες οι μυστικές υπηρεσίες της χώρας μας αποκαλύφθηκε πριν μερικές μέρες σε μια τηλεοπτική εκπομπή.

«Γνήσιο πατριώτη, που δούλεψε για την Ελλάδα, αποκάλυψε τον Σ. Κόκκαλη ο πρώην αρχηγός της ΕΥΠ Κ. Τσίμας στη Λιάνα Κανέλλη στο δελτίο ειδήσεων του “Tempo”. Όπως είπε χαρακτηριστικά ο κ. Τσίμας απαντώντας σε σχετική ερώτηση, “ο κύριος Κόκκαλης είναι πατριώτης, αυτό είμαι σε θέση να το επιβεβαιώσω και σε οποιαδήποτε δικαστική αρχή παραστεί ανάγκη, σαν παλιός αρχηγός της ΕΥΠ. Υπήρξε μία εποχή που ο κ. Κόκκαλης δούλεψε για την Ελλάδα σαν γνήσιος πατριώτης, σαν παιδί αντάρτη και έκανε και πολύ καλή δουλειά σαν καλός πατριώτης. Δεν έχει τίποτε το μεμπτό ο κ. Κόκκαλης”» (Ελευθεροτυπία, 26-2). Ο μέχρι πριν μερικά χρόνια έλληνας αρχισφαλίτης διαβεβαιώνει ότι ο άνθρωπος που αποδεδειγμένα ήταν κατάσκοπος της διαβόητης Στάζι είναι πατριώτης. Το διαβεβαιώνει στην βουλευτή του ψευτοΚΚΕ, του κόμματος-πρακτορείου της ΚGB στη χώρα μας.

Προφανώς κατά τον κ. Τσίμα πατριώτης είναι αυτός που πουλά μυστικά της χώρας του σε κατασκόπους μιας άλλης χώρας. Είναι απορίας άξιον ποιος είναι ο ορισμός του κατασκόπου κατά αυτόν. Αλλά υποθέτουμε ότι αυτό θα αφορά μόνο δυτικούς και όχι ανατολικούς κατασκόπους.

ΦΑΙΟΚΟΚΚΙΝΟΙ ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΑΠΟ ΤΑ ΜΜΕ

συνέχεια από τη σελ. 3

οπτικά παράθυρα η φαιοκόκκινη διανοήση άρχισε να ωρύεται σε όλους τους τόνους υπέρ της προστασίας της ψυχικής υγείας της νεολαίας.

Από πάνω είναι το ΕΣΡ που όσο προχωράει το κίνημα βγαίνει με πρώτους τους Λαμπρίδη του Σημίτη και τον Καϊμάκη του ΣΥΝ να υπερασπίζονται τα χρηστά ήθη και κάνουν τις πρώτες νύξεις για απαγόρευση, ενώ παραδίπλα ο Χριστόδουλος και μια σειρά άλλοι φαιοί εκστρατεύουν για να εξεγείρουν κάθε καθυστέρηση και να υποθάλψουν κάθε φοβία μέσα στον πληθυσμό. Σε πρώτη φάση θέλουν να πετύχουν μετατόπιση της ώρας της εκπομπής, στόχος που είναι πολύ πιο εύκολος πολιτικά. Η μετατόπιση από τις 9 μμ στις 11 μμ σημαίνει βγάλσιμο της εκπομπής από τη ζώνη της μεγάλης τηλεθέασης, μείωση των εσόδων των καναλιών στο μισό και τελικά οικονομική εξουδετέρωση του οικονομικού εγχειρήματος, που προαναφέραμε.

Για να πετύχει αυτό το στόχο ο σοσιαλφασισμός, όσο η γραμμή του εξελίσσεται, δεν τολμάει να ισχυριστεί ότι προστατεύει από το φθοροποιό παιχνίδι τη νεολαία γενικά, όσο ... τα παιδιά του δημοτικού. Όμως για ένα μέσο παιδί του δημοτικού αυτό το θέαμα είναι μακρόσυρτο και μονότονο και έξω από τις καθημερινές του εμπειρίες πράγμα που επιβεβαιώνεται από τις στατιστικές της τηλεθέασης.

Όμως το παν είναι να βρεθούν επιχειρήματα για την μετατόπιση της ώρας με συνδυασμένα τα πυρά από κάτω και από πάνω. Στο σημείο αυτό επεμβαίνει από τα πάνω και ο εισαγγελέας. Οι σοσιαλφασίστες τώρα που γράφουμε αυτές τις γραμμές έχουν φτάσει σε ένα αρκετά καλό σημείο. Δεν ξέρουμε τι θα καταφέρουν σ' αυτήν την επέλασή τους. Άλλωστε οι αντίπαλοί τους είναι ισχυροί γιατί Mega σημαίνει συνεργασία Λαμπράκη - Τεγόπουλου. Αυτή η συνεργασία είναι πολύ ισχυρή στον γραπτό τύπο καθώς επηρεάζει στρώματα που με τη σειρά τους ασκούν ευρύτερη ιδεολογική επιρροή στη βάση της κοινωνίας ιδιαίτερα στην πόλη: πρόκειται για τα μορφωμένα μεσοστρώματα και τη μισοδιανοήση.

Όμως οι σοσιαλφασίστες δεν βιάζονται. Καλλιεργούν μακρόχρονα το ιδεολογικό φόντο της πολιτικής εκστρατείας τους και φανατίζουν την πιο οικονομικά απογοητευμένη και έξω από την πολιτική μάζα περιμένοντας την κατάλληλη στιγμή και το κατάλληλο λάθος για να δώσουν το αποφασιστικό τους χτύπημα. Ήδη αυτή τη στιγμή έχουν μπορέσει να οξύνουν την επίθεσή τους στα δύο παιχνίδια για ένα συγκεκριμένο λόγο. Γιατί υπονοήθηκε ότι πραγματοποιήθηκε μια σεξουαλική συνέντευξη στη διάρκεια του παιχνιδιού μακριά από τα μάτια του κοινού. Είναι εδώ που όλοι οι φασίστες και όλος ο μεσαίωναξ ξεσηκώθηκε για να προστατέψει τα δύο μοιραία παιδιά του και ζήτησε αμέσως την απαγόρευση ή έστω τη μετατόπιση της ώρας.

Επίσης δεν φαίνεται καθόλου τυχαίο το ότι δύο εργάσιμες μέρες μετά από εκείνη όπου συνεδριάζει για να αποφασίσει για τα μέτρα που θα πάρει τελικά κατά των δύο καναλιών (22 του Μάρτη) κηρύσσεται 48ωρη απεργία του προσωπικού σε αυτά τα κανάλια από την ΕΣΗΕΑ. Είναι γνωστό ότι οι καναλάρχες είναι γενικά κακοπληρωτές εργοδότες, όμως η ΕΣΗΕΑ έχει ανάμεσά τους το ανεφάρμοστο στον καπιταλισμό αίτημα για παύση των απολύσεων, το οποίο κραδαίνουν παντού οι σοσιαλφασίστες και επιλεκτικά όταν επιζητούν να ελέγξουν τα αυθάδη τμήματα της εργοδοσίας (αντί να έχουν το σωστό αίτημα για ουσιαστικές και παρατεταμένες επιδο-

τήσεις των ανέργων). Γενικά η ΕΣΗΕΑ τραβάει την αντιπαράθεση στα άκρα και μάλιστα την κατάλληλη στιγμή επίτηδες για να αισθανθούν οι καναλάρχες μια ταυτόχρονη, πολύπλευρη και ψυχολογικά αφόρητη πίεση και να αποσυντονιστούν την ώρα που θα πρέπει να απαντάνε από τα κανάλια τους στις απαγορεύσεις που θα θελήσει να τους επιβάλλει το κίνημα των φαιοκόκκινων.

Η μεγάλη ευχέρεια των σοσιαλφασιστών είναι ότι απέναντι σε πολυπληθείς, ισχυρούς, αλλά πολιτικά ανοργάνωτους και διασπασμένους αντίπαλους, αυτοί μπορούν πάντα να αντιπαραθέτουν τον συντονισμό, την αποφασιστικότητα και τον αιφνιδιασμό του δικού τους αριθμητικά κατώτερου, αλλά οργανωτικά πανίσχυρου και πολυπρόσωπου στρατού τους.

Ωστόσο σε τελική ανάλυση η υπεροχή του σοσιαλφασισμού βρίσκεται στο πολιτικο-ιδεολογικό επίπεδο. Στην προκειμένη περίπτωση, στη περίπτωση των θεαμάτων τύπου Big brother, οι φαιοκόκκινοι ψευδοδιανοούμενοι και οι αγοραίοι μικροαστοί αντικαπιταλιστές που τους ακολουθούν έχουν το ιδεολογικό μονοπώλιο στην κριτική αυτού του θεάματος. Όταν αυτοί εξαπολύουν τους μύδρους τους, οι αστοί δημοκράτες και οι φιλελεύθεροι διανοούμενοι τους παρακολουθούν αμήχανοι, δειλοί όπως πάντα, και κυρίως, με ενοχές. Από την ψηλή τους θέση από τη μια αισθάνονται πως δεν μπορούν να υπερασπίσουν ένα τόσο φτηνό θέαμα όσο ο Big brother, ενώ από την άλλη μοιράζονται την ίδια αυταπάτη με τους αντιπάλους τους μικροαστούς αντικαπιταλιστές ότι δεν είναι δυνατό μερικοί θορυβοποιοί να καταργήσουν τελικά ή έστω να αποδυναμώσουν με διοικητικά μέτρα στην ευρωπαϊκή ελευθεριάζουσα Ελλάδα μια εκπομπή που πουθενά αλλού δεν καταργήθηκε.

Ασφαλώς δεν πρόσεξαν ότι το παιχνίδι καταργήθηκε στη Ρωσία, όταν το ιδιωτικό κανάλι που το είχε ξεκινήσει έπεσε τελικά στα χέρια του καγκεμπίτικου κράτους. Αλλά και αν το πρόσεχαν σε λίγων το μυαλό θα περνούσε η ιδέα ότι η Ελλάδα μοιάζει πιο πολύ με τη Ρωσία από όσο με τη Γαλλία.

Έτσι ήσυχα, σταθερά και αδιόρατα την κυρίαρχη "σοβαρή" άποψη για τον big brother την διαμόρφωσε μέσα στην κοινωνία ο τραμπούκος ναρίτης στις σχολές, ο κνίτης της "Συντονιστικής Επιτροπής Κοινωνικών Φορέων και πολιτών Γαλατσίων κατά της εκπομπής του Mega - Bar", ο ορθοδοξοφασίστας παπάς και το κάθε αναβλητισμένο χουντικό απόβρασμα που βγαίνει στα κανάλια να καυτηριάζει τον δυτικό τρόπο σκέψης διασκέδασης αλλοτρίωσης κ.λπ.

Από κει και πέρα το έδαφος είναι ελεύθερο για να κινηθεί την κατάλληλη στιγμή ο κάθε εισαγγελέας και η κάθε "ανεξάρτητη διοικητική αρχή" και να δώσουν το συντριπτικό χτύπημα μπροστά σε μια παραλυμένη κοινή γνώμη.

ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΘΕΑΜΑ BIG BROTHER

Ποια είναι λοιπόν η στάση που θάπρεπε να κρατήσουν οι δημοκρατικοί και προοδευτικοί άνθρωποι απέναντι στα θεάματα τύπου Big brother; Πως θα πρέπει να αντιμετωπίσουν το θέαμα και τους σοσιαλφασίστες επικριτές του;

Πρέπει να παραδεχτούμε ότι ούτε εμείς οι ίδιοι δείξαμε τα καλύτερα αντανάκλαστικά και γι αυτό δεν τοποθετηθήκαμε αμέσως απ' ότου άρχισε η φαιοκόκκινη καμπάνια ενάντια στα παιχνίδια Big brother. (Από δω και πέρα θα τα γράφουμε Β.Β) Το μόνο μας πραγματικό ελαφρυντικό είναι ότι αντίθετα με τους φαιοκόκκινους που ήξεραν ότι "έπρεπε" να καταργήσουν αυτές τις εκπομπές πριν καν τις δουν, εμείς είμαστε υποχρεωμένοι να σχηματίσουμε πρώτα οι ίδιοι μια εικόνα από αυ-

τές και ταυτόχρονα, και πάνω απ' όλα να παρακολουθήσουμε και να μελετήσουμε τις αντιδράσεις του κοινού απέναντι σ' αυτές τις εκπομπές.

Στην πραγματικότητα στα ζητήματα της κουλτούρας, όπως και στα ζητήματα της πολιτικής πρέπει να ξεκινάει κανείς από τις μάζες. Πρέπει κοντολογίς να διακρίνει πως επιδρούν τα πολιτιστικά γεγονότα πάνω στην πνευματική και την υλική ζωή τους και τελικά αυτά επιδρούν πάνω στην ταξική πάλη η οποία κάθε φορά διεξάγεται με συγκεκριμένο τρόπο και σε μια δεδομένη εποχή. Αυτή είναι μια γενική υποχρέωση απέναντι σε κάθε ζήτημα κουλτούρας, απέναντι σε ένα θέαμα που αγκαλιάζεται τόσο πλατιά από τις μάζες, αυτή η υποχρέωση γίνεται απόλυτη. Αν θέλουμε να διαχωριστούμε από κάθε ελιτισμό είμαστε υποχρεωμένοι να αναλύσουμε και να εξηγήσουμε το έντονο και πλατύ ενδιαφέρον του κοινού για τον big brother.

Μόνο και μόνο αυτό το μαζικό ενδιαφέρον μας υποχρεώνει, αν είμαστε προοδευτικοί άνθρωποι, και ακόμα περισσότερο αν είμαστε επαναστάτες, να απαλλαγούμε εξ αρχής από την περιφρονητική διαπίστωση, ότι μόνο αναξιοπρεπείς άνθρωποι κοιτάνε την προσωπική ζωή άλλων ανθρώπων και να κοιτάξουμε να δούμε τι σ' αλήθεια συμβαίνει και τι διαδραματίζεται σ' αυτές τις εκπομπές.

Αυτό δεν σημαίνει ότι οι μάζες έχουν πάντα δίκιο, ή ότι το δικό τους αισθητικό και ιδεολογικό κριτήριο είναι ανεπτυγμένο. Μια τέτοια ντε φάκτο παραδοχή λέγεται λαϊκισμός και καταργεί σαν τέτοια κάθε έννοια πρωτοπορίας. Όμως μια πρωτοπορία δεν είναι προοδευτική, ούτε επαναστατική αν δεν είναι δίπλα στις πλατιές μάζες ακόμα και στις πιο άθλιες στιγμές τους, αν δεν ζήσει την ανάσα τους και δεν καταλάβει τα αισθηματά τους. Γιατί τελικά είναι οι μάζες που γράφουν την ιστορία και είναι αυτές οι ίδιες που θα αποφασίσουν πότε θα κινηθούν στα τάρταρα και πότε στο φως. Μόνο δίπλα και μέσα στις μάζες η πρωτοπορία μπορεί και έχει το δικαίωμα να δείχνει δρόμους και πρώτη - πρώτη να τους διαβαίνει.

Γιατί λοιπόν οι μάζες παρακολουθούν τους Β.Β και σε ποιο σημείο της ιστορικής διαδρομής τους το κάνουν; Που είναι το σκοτάδι και που το φως στην στάση τους;

Κατ' αρχήν τι είναι ο Big Brother που έχουμε ζήσει ως τώρα; Είναι ένα κλασικό αστικό παιχνίδι ανταγωνισμού.

Σαν τέτοιο δεν είναι ούτε καλλίτερο, ούτε χειρότερο από ένα αθλητικό τουρνουά. Και στο πρώτο και στο δεύτερο στο βάθος δεν πρόκειται για παιχνίδι. Στο παιχνίδι γενικά οι αντίπαλοι είναι φίλοι. Στο αστικό παιχνίδι είναι εχθροί. Εδώ η νίκη είναι κυριαρχία και υπεροχή, η ήττα είναι υποταγή και ταπείνωση.

Το αθλητικό παιχνίδι είναι μια μορφή του αστικού ανταγωνισμού που προορίζεται να γίνεται θέαμα για τις μάζες. Το συγκλονιστικό ενδιαφέρον του αθλητικού παιχνιδιού βρίσκεται το ότι οι μάζες - θεατές ενώ γνωρίζουν καλά τους ευανάγνωστους κανόνες και νόμους λειτουργίας του αθλητικού πολέμου, δεν γνωρίζουν ούτε στοιχειωδώς τους κανόνες και τους νόμους του οικονομικού και του πολιτικού ανταγωνισμού. Ο αθλητικός ανταγωνισμός είναι μια αναπαραγωγή του οικονομικού και πολιτικού ανταγωνισμού και ειδικά στις μεγάλες διεθνείς διοργανώσεις γίνεται μια ήπια, μια "πολιτική" εκδοχή του διακρατικού και ιμπεριαλιστικού πολέμου.

Οι καταπιεσμένες μάζες συναρπάζονται από την εξέλιξη του ενδοαστικού και διακρατικού αθλητικού ανταγωνισμού καθώς ταυτίζονται με μια από τις ανταγωνιστικές πλευρές. Μεταθέτουν σ' αυτές τις πλευρές τον ταξικό πόλεμο που οι ίδιες ζουν, είτε σαν πόλεμο με την κυρίαρχη τάξη, είτε αυτόν που

δίνουν με τους ανταγωνιστές τους μέσα στην ίδια τους την καταπιεσμένη τάξη.

Αν το κύριο χαρακτηριστικό στην ζωή της σύγχρονης κοινωνίας είναι ο ανταγωνισμός, δεν θα μπορούσε να είναι άλλη η κυρίαρχη μορφή που παίρνουν τα παιχνίδια της. Και δεν θα μπορούσε αυτά τα παιχνίδια παρά να γίνονται όλο και πιο ανταγωνιστικά. Επίσης δεν θα μπορούσε παρά όλο και περισσότερο το θέαμα να αδράχνεται από τον ανταγωνισμό και δεν θα ήταν δυνατό αυτός ο ανταγωνισμός να μην αδράχνει τελικά κάθε μορφής θέαμα.

Ο Β.Β είναι ένα παιχνίδι ανταγωνισμού στο οποίο μια χούφτα παίχτες επιχειρούν να γοητεύσουν το τηλεοπτικό κοινό που τους παρακολουθεί ο καθένας για λογαριασμό του. Ο νικητής βγαίνει με σταδιακούς αποκλεισμούς όλων των ανταγωνιστών του, δηλαδή με κανονική αστική εξουδετέρωση - εξόντωση όλων των υπόλοιπων συμπακτών του, που ένας ένας φεύγουν συντετριμμένοι. Τους αποκλεισμούς τους προτείνουν οι συμπαίχτες και τους αποφασίζει τελικά το κοινό. Πρόκειται για ένα λεπτό παιχνίδι ψυχολογικού πολέμου στη βάση αλληλόπλητων εναλλασσόμενων συμμαχιών που συνάπτουν οι παίκτες ανάμεσά τους μέχρι το τέλος του παιχνιδιού.

Η βασική αντίφαση του Β.Β είναι ότι ο κάθε παίκτης βαθμολογείται γενικά από το κοινό ανάλογα με την ικανότητά του να συμβιώνει κοινωνικά και πολιτισμένα με τους συμπαίχτες του δηλαδή ανάλογα με τα αλτρουϊστικά του γνωρίσματα και την ευγένεια του χαρακτήρα του. Από την άλλη όπως είπαμε ο στόχος του κάθε παίκτη είναι να εξοντώσει τελικά όλους τους άλλους. Αυτός ο "ευγενής κανιβαλισμός" πεμπτουσία της σύγχρονης κοινωνίας δεν είναι χειρότερος από την τάχα "ευγενή άμιλλα" του αθλητισμού, ούτε είναι λιγότερο υποκριτικός. Γιατί δεν υπάρχει πιο μεγάλη και πιο θεσμοθετημένη υποκρισία από εκείνη του αστικού αθλητισμού που παριστάνει ότι βελτιώνει το σώμα την ώρα που το καταστρέφει κυριολεκτικά συνθλιβοντάς το μέσα στο φυσικό ντοπάρισμα της υπεργύμνασης ή το τεχνητό ντοπάρισμα των αναβολικών.

Η διαφορά είναι ότι οι παίκτες του Β.Β μπορούν να νικήσουν μόνο αν κινηθούν άνετα στο ίδιο έδαφος της υποκρισίας. Εδώ η υποκρισία είναι το βασικό εργαλείο νίκης. Στο βάθος πρόκειται για ένα παιχνίδι ηθωποίας και δημαγωγίας που παίζεται από μη ειδικούς. Αντίθετα δηλαδή από τον αθλητισμό, όπου χρειάζεται σκληρή προσπάθεια, επιστημονική τεχνική, δεξιοτεχνία και προετοιμασία, δηλαδή μερικές αναμφισβήτητες αρετές, εδώ μπορεί το χειρότερο ρεμάλι με γερά νεύρα να διαπρέψει. Από αυτή και μόνο από αυτή την άποψη το Β.Β βρίσκεται πιο κάτω από τον αθλητικό ανταγωνισμό.

Οι τηλεοπτικές μάζες δεν είναι ωστόσο αφελείς και μέσα σ' αυτό το φεστιβάλ υποκρισίας αναζητούν μια πλευρά αυθεντικότητας, ψάχνουν τους χαρακτήρες και προσπαθούν διαρκώς να βρουν ένα σχετικά σταθερό έδαφος. Ο κάθε θεατής ανάλογα με την ιδεολογία του και την ψυχική του κλίση ψάχνει να βρει εκεί μέσα ένα αυθεντικό πρόσωπο για να ταυτιστεί μαζί του και ταυτόχρονα ένα νικητή. Αυτή είναι η αζεπέραστη αντίφαση του θεατή. Στο τέλος του προηγούμενου Β.Β, όταν είχαν μείνει μόνο δύο ανταγωνιστές όλο το κοινό είχε χωριστεί στα δύο.

Οι σοσιαλφασίστες όταν κάνουν κριτική στον Β.Β δεν αναφέρονται καθόλου στην ουσιαστική πλευρά του παιχνιδιού δηλαδή στον ανταγωνισμό, ούτε και στην υποκρισία του. Είναι φυσικό. Ποτέ δεν θα μπορούσαν να κάνουν κάτι τέτοιο γιατί η φύση του φασισμού είναι ο πιο ακραίος, ο πιο κανιβαλικός ταξικός ανταγωνισμός, ο οποίος εκτός από

Λυσσασμένοι οι σοσιαλφασίστες επιχειρούν να κλείσουν την TVX ΜΑΧΗ ΖΩΗΣ ΚΑΙ ΘΑΝΑΤΟΥ ΣΤΗ ΧΑΛΚΙΔΙΚΗ

Μετά από πολλές καθυστερήσεις το Υπουργείο Ανάπτυξης ενέκρινε στα μέσα του περασμένου μήνα την τεχνική μελέτη της TVX για να μπορέσει το μεταλλείο Μαύρων Πετρών να συνεχίσει να λειτουργεί και να είναι αποδοτικό. Προϋπόθεση για τη λειτουργία του ήταν να εγκριθεί η συνέχιση των εργασιών κάτω από τον οικισμό της Στρατονίκης. Το ορυχείο αυτό εξορύσσει κασσίτερο και μόλυβδο. Η επέκταση αυτή είναι απολύτως αναγκαία για ολοκλήρωση την εταιρεία διότι η παραγωγική δραστηριότητα των μεταλλείων αυτή τη στιγμή είναι μόνο για τα παραπάνω μέταλλα. Αυτή η δραστηριότητα από την ώρα που απαγορεύτηκε η μεταλλουργία του χρυσού είναι η μόνη που επιτρέπει τη συνέχιση της λειτουργίας της Εταιρίας. Αν το ΥΠ.ΑΝ δεν έδινε την άδεια τότε αυτή θα έκλεινε και θα έφευγε μέσα σε λίγες μέρες από την Ελλάδα.

Όπως είναι φυσικό οι αντιβιομηχανιστές, δηλαδή η συμμαχία ψευτοΚΚΕ και παλιών φασιστών, μετά την Ολυμπιάδα και το χρυσό μετέφεραν το μαύρο τους μέτωπο της καταστροφής στην Στρατονίκη. Πατώντας πάνω στην άγνοια του κόσμου αλλά και στην μη έγκαιρη ενημέρωση των κατοίκων από τη μεριά των εργαζομένων στα μεταλλεία, κατάφεραν να δημιουργήσουν ένα μικρό κίνημα, τέτοιο που πάντα χρειάζονται οι σαμποταριστές απέναντι στον κρατικό μηχανισμό και ειδικά στα δικαστήρια, για να το χρησιμοποιούν σαν πρόφαση για να μην εγκρίνουν μελέτες και τελικά να καταστρέφουν την βιομηχανία. Βέβαια όταν οι εργαζόμενοι στα μεταλλεία αλλά και άλλοι άνθρωποι που θέλουν να ζήσει ο τόπος και να μην προστεθούν και άλλοι άνεργοι στους ήδη υπάρχοντες αντέδρασαν, τότε ήταν δύσκολο στο ΥΠΑΝ να μην εγκρίνει την μελέτη.

Η μελέτη αξιολογήθηκε από ομάδα καθηγητών του ΕΜΠ. Ήταν μια δύσκολο για το ΥΠΑΝ να μην εγκρίνει μια μελέτη που επιστημονικά είχε ισχυρά επιχειρήματα αλλά και από την άλλη έβλεπε την αποφασιστικότητα των ανθρώπων της προόδου και της ανάπτυξης στη Χαλκιδική να ζήσουν οι ίδιοι και το εργοστάσιο. Είχαμε γράψει στο προηγούμενο φύλλο της Νέας Ανατολής για τις κινητοποιήσεις που έκαναν.

Βέβαια οι σαμποταριστές δεν έμειναν με σταυρωμένα χέρια. Την γραμμή την έριξε ο Ριζοσπάστης στις 21-2: "...οι κάτοικοι δηλώνουν

αποφασισμένοι να αντιπαλέψουν με κάθε μέσο την καταστροφή του οικισμού τους. Προτίθενται να προσφύγουν στα Ευρωπαϊκά Δικαστήρια, αλλά και να καταθέσουν δύο αιτήσεις προς το Συμβούλιο της Επικρατείας, για να σταματήσουν την εταιρεία. Μια κύρια προσφυγή και μια αίτηση προσωρινής αναστολής εργασιών, ώστε να μην προχωρήσει η εξορύξη μέχρι να εκδικαστεί η κύρια προσφυγή και να εκδοθεί η απόφαση. Η ίδια διαδικασία ακολουθήθηκε και στην περίπτωση του εργοστασίου χρυσού της Ολυμπιάδας, παράλληλα με τις πολύχρονες αγωνιστικές κινητοποιήσεις...". Όταν ο Ριζοσπάστης λέει "κάτοικοι" εννοεί τη μικρή ομάδα που καθοδηγεί και με την ανοχή της αστυνομίας και του κρατικού μηχανισμού προβαίνει σε κάθε είδους φασιστικές ενέργειες. Έτσι λοιπόν οι αντιβιομηχανιστές με επικεφαλής το δήμο Σταγειρών και με 11 κατοίκους του ίδιου δήμου κατέθεσαν δύο προσφυγές. **Μια κύρια στο ΣτΕ ακύρωσης της παραπάνω έγκρισης η οποία θα εκδικαστεί στις 7 Ιούνη και μία αίτηση ασφαλιστικών μέτρων, η οποία θα εκδικαστεί στις 15 Απρίλη και που αφορά να μην γίνονται εργασίες μέχρι να βγει η απόφαση του ΣτΕ. Ταυτόχρονα έκαναν επίσης αίτηση προσωρινής διακοπής των εξορυκτικών εργασιών, που συζητιέται στις 26 Μάρτη ώστε και μέχρι τις 15 Απρίλη να μην γίνονται εργασίες.** Όπως διαπιστώνει κανείς οι σαμποταριστές έχουν λυσσάξει στην κυριολεξία. Μέσα σε αυτά τα πλαίσια της τρομοκρατίας, την Καθαρή Δευτέρα μια ομάδα τραμπούκων επιτέθηκε στο αυτοκίνητο του διευθύνοντος συμβούλου της TVX στην πλατεία της Στρατονίκης. Αυτοί αφού του ζήτησαν να κατέβει για να δει δήθεν κάποιες ρωγμές σε σπίατα κατοίκων, στη συνέχεια και καθώς αυτός έλειπε, του έσπασαν τα τζάμια του αυτοκινήτου του.

Η ΜΕΓΑΛΗ ΜΑΧΗ ΕΙΝΑΙ ΣΤΙΣ 15 ΑΠΡΙΛΗ

Το ψευτοΚΚΕ ξέριε καλά τη σημασία που έχει η συνέχιση των εργασιών κάτω από τη Στρατονίκη για τη ζωή του μεταλλείου. Ξέριε επίσης καλά ότι στο ΣτΕ έχει τους δικούς του ανθρώπους. **Αν λοιπόν κερδίσει τα ασφαλιστικά μέτρα τον Απρίλη τότε με συνεχείς αναβολές του ΣτΕ θα γονατίσει οικονομικά την εταιρεία** η οποία τότε θα κλείσει από μόνη της το εργοστάσιο, αφού δεν θα μπορεί να δουλεύει. Έτσι ο σοσιαλφασισμός θα έχει πετύχει με ένα σμπάρο δύο τρυγόνια. Και κλείνει το εργοστάσιο και δεν φαίνεται ότι αυτό με την ταχτική του το έκλεισε. Θα χρησιμοποιήσει και το φιλικό του τύπο που θα γράφει

για την "κακή πολυεθνική" που πετά στο δρόμο τους εργαζόμενους και δεν ενδιαφέρεται για την τύχη τους και θα εμφανιστεί έτσι και σαν φίλος των εργατών που τόσα χρόνια τους χτυπά σαν όργανα ξεπουλήματος του εθνικού πλούτου στην πολυεθνική TVX. Δηλαδή οι σαμποταριστές θα κλαίει πάνω από το πτώμα που οι ίδιοι σκότωσαν. Έτσι κάνουν πάντα.

Όπως είναι γνωστό το ΣτΕ, στο οποίο κυριαρχεί πάντα η γραμμή του αρχισαμποταριστή πρώην χουντικού και αργότερα "κνίτη" Δεκλερή παρόλο που αυτός έφυγε, θα κάνει ό,τι είναι δυνατόν για να κλείσει το εργοστάσιο. **Η τακτική των αναβολών είναι δοκιμασμένη χρόνια τώρα και φέρνει τα επιθυμητά αποτελέσματα.** Γιαυτό κάθε υποστηρικτής της βιομηχανίας και του αγώνα των εργαζομένων της TVX πρέπει να ετοιμάζεται για αυτήν ακριβώς τη μάχη.

Η ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΣΤΕ

Το ΣτΕ πιστό στη σαμποταριστική του τακτική εξέδωσε στις 1 Μάρτη την αναμενόμενη από χρόνια απόφασή του για την τύχη της μεταλλουργίας χρυσού. Όπως ήταν φυσικό αυτή ήταν αρνητική με ψήφους 20-7. Αντίθετα με τις αρχικές εκτιμήσεις, πριν από ένα χρόνο περίπου όταν στο ΣτΕ είχε συζητηθεί το θέμα και ο σύμβουλος Ρόντος είχε κάνει την εισήγησή του. Σύμφωνα με τα δημοσιεύματα του τύπου αυτή ήταν θετική και η εισήγηση θα ήταν υπέρ της μεταλλουργίας με πλειοψηφία 20-7. Με την ίδια ακριβώς πλειοψηφία τώρα απορρίφθηκε η μεγαλύτερη ξένη επένδυση στη χώρα μας. Εμείς τότε είχαμε εκτιμήσει ότι αυτή ήταν μια τακτική από την πλευρά των σαμποταριστών που σκοπό είχε να παραλανήσει του εργαζόμενους και την εταιρεία για να μην προχωρήσουν σε κινητοποιήσεις, πράγμα που θα δυσκόλευε πολύ την αρνητική απόφαση του ΣτΕ και ιδιαίτερα μάλιστα λόγω του αρνητικού κλίματος που θα δημιουργούσε διεθνώς μια τέτοια απόφαση. Αυτή λοιπόν τη στιγμή που δόθηκε η άδεια για την συνέχιση των μεταλλευτικών εργασιών κάτω από τη Στρατονίκη και η TVX παίρνει μια οικονομική ανάσα από αυτή τη δραστηριότητα των μεταλλείων το ΣτΕ, πονηρά σκεπτόμενο εξέδωσε την από την αρχή, έτσι ή αλλιώς, αποφασισμένη αρνητική του απόφαση. Αυτή η απόφαση δεν είναι μόνο ένα κέραιο πλήγμα για την TVX, για τους εργαζόμενους στα μεταλλεία, και για όλη εκείνη την περιοχή της Χαλκιδικής, αλλά και ένα σαφέστατο αρνητικό μήνυμα προς κάθε ξένο επενδυτή για να μην επενδύσει στη χώρα μας. Το

ΣτΕ φέρνει ένα μεγάλο μέρος της ευθύνης για την αποβιομηχάνιση του τόπου και για την τεράστια ανεργία στη χώρα μας. Αυτό έχει εξελιχθεί σε ένα εργαλείο στα χέρια των σαμποταριστών που έχουν επικεφαλής το ρωσόδουλο μπλοκ που κυβερνά τη χώρα.

ΠΕΦΤΕΙ Η ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ ΣΤΗ ΧΑΛΚΙΔΙΚΗ

Αρκετά πεσμένη θα είναι η φέτος η τουριστική κίνηση στη Χαλκιδική. Σύμφωνα με τα μέχρι στιγμής στοιχεία οι βασικές αγορές από τις οποίες έρχεται το μεγαλύτερο μέρος των τουριστών, της Γερμανίας και της Αγγλίας είναι μειωμένες σε σχέση με περίπου κατά 30% και 15% αντίστοιχα. Επιπλέον tour operators από όλη την Ευρώπη έχουν κάνει ακυρώσεις κρατήσεων με τη μορφή κρατήσεων πακέτων κλινών για όλη την τουριστική σεζόν ακόμη και στα μεγάλα τουριστικά συγκροτήματα γεγονός που έχει αναστατώσει στους ξενοδόχους της περιοχής. Σε αυτό πρέπει να προστεθούν και οι πιέσεις για μείωση των τιμών

πράγμα που κάνει την κατάσταση ακόμη πιο δύσκολη.

Όπως λοιπόν φαίνεται ο τουρισμός δεν μπορεί να είναι η βασική πηγή ανάπτυξης της Χαλκιδικής. Βασικός παράγοντας ανάπτυξης σε κάθε χώρα είναι και παραμένει η ανάπτυξη της βιομηχανίας ιδιαίτερα της βαριάς. Αυτή εξασφαλίζει μόνιμη και σταθερή εργασία και εισόδημα στους εργαζόμενους. Τα γεγονότα της 11ης Σεπτεμβρίου και η διεθνής ύφεση είναι βασικοί παράγοντες πτώσης της τουριστικής κίνησης. Αυτά είναι γεγονότα που επηρεάζουν την διεθνή οικονομία και κανείς δεν μπορεί εύκολα και άμεσα να τα αντιστρέψει. Το επιχείρημα της ανάπτυξης της Χαλκιδικής μόνο μέσω του τουρισμού σε συνδυασμό και με την αρχαιοπληξία είναι μόνο και μόνο για να σαμποταριστεί κάθε μεγάλη βιομηχανική επένδυση και ιδιαίτερα η μεταλλουργία χρυσού της TVX.

Στη γη του Αριστοτέλη οι κάτοικοί της θα υποφέρουν όχι γιατί θα γίνει το εργοστάσιο χρυσού, αλλά ακριβώς γιατί δεν θα γίνει.

ΣτΕ

Σαμποτάρει όπου μπορεί

Το ΣτΕ συνεχίζει το για χρόνια σαμποταριστικό έργο του. Παλιότερα υπήρχε εκεί ο νεκροθάφτης της ελληνικής βιομηχανίας Δεκλερής. Τώρα φαίνεται ότι τα ηνία παρέλαβε ο νέος πρόεδρος του Χρ. Γεραρής. Όπως γράφει η *Ελευθεροτυπία* στις 6-3: "Με προσωρινή διαταγή που εξέδωσε ο πρόεδρος του Συμβουλίου της Επικρατείας κ. Χρ. Γεραρής, αναστέλλεται η έκδοση της πράξης κατακύρωσης του διαγωνισμού για την πώληση του πλειοψηφικού πακέτου των μετοχών της Ανώνυμης Δημοτικής Επιχείρησης σε ευρωπαϊκό όμιλο που έχει αναλάβει την ανέγερση του χωριού. Με την ίδια προσωρινή διαταγή, όμως, δεν παρακαλύεται η έναρξη και η πρόοδος του επίμαχου διαγωνισμού μέχρι του σημείου της κατακύρωσης. Αυτό σημαίνει ότι οι διαδικασίες του διεθνούς πλειοδοτικού διαγωνισμού, που ξεκίνησε ήδη στις 4-3-2002, θα συνεχιστούν κανονικά, αλλά δεν θα εκδοθεί η επίσημη πράξη κατακύρωσης έως ότου εκδικαστούν οι κύριες αιτήσεις ακυρώσεως στην ολομέλεια του ΣτΕ, οι οποίες έχουν προσδιοριστεί για τις 17 Ιουνίου του 2002".

Ο Δήμος Αμαρουσίου προκειμένου να γίνει η κατασκευή του δημοσιογραφικού χωριού αποφάσισε να πωλήσει το 85-96% των μετοχών της Δημοτικής του Επιχείρησης, στην οποία ανήκουν οι εκτάσεις για την ανέγερση του χωριού.

Στο ΣτΕ προσέφυγαν η δημοτική σύμβουλος Σοφία Σακοράφα, παλιό γνωστό μέλος του "Κ"ΚΕ, μαζί με άλλους 12 δημοτικούς συμβούλους και κατοίκους της περιοχής. Ζήτησαν να ανασταλεί και να ακυρωθεί ο επίμαχος διαγωνισμός. Προφανώς το γεγονός ότι η πώληση γίνεται σε ευρωπαϊκή εταιρεία δεν άρεσε καθόλου στο "Κ"ΚΕ αφού αυτό δύσκολα θα μπορούσε να επεμβαίνει και να διορίζει δικούς τους ανθρώπους.

Εδώ έγινε ότι γίνεται κάθε φορά. Κάποιοι κάτοικοι (μέλη του "Κ"ΚΕ ή του ΣΥΝ) κάνουν προσφυγή στο ΣτΕ και αυτό "υπακούοντας" στη θέληση του "λαού" ακυρώνει το έργο.

Ο ΚΟΚΚΑΛΗΣ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΩΜΑΛΙΑ ΣΤΟ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟ

Με τον τελευταίο αγώνα Παναθηναϊκού – Ολυμπιακού ο ποδοσφαιρικός εμφύλιος πήρε για πρώτη φορά ανοιχτά πολιτικά χαρακτηριστικά. Για πρώτη φορά μια ΠΑΕ, ο Παναθηναϊκός, κατηγορήσε μια κυβέρνηση για το ότι αδικείται, και για πρώτη φορά η κυβέρνηση κατήγγειλε μια ΠΑΕ, αυτή ακριβώς που διαμαρτυρήθηκε και ξεκίνησε διωγμό εναντίον της. Η ρίζα της ποδοσφαιρικής ανωμαλίας στην Ελλάδα βρίσκεται στο γεγονός ότι το ανερχόμενο πολιτικό καθεστώς προσπαθεί να εξασφαλίσει διαρκώς και οπωσδήποτε νίκες για μια ποδοσφαιρική ομάδα της οποίας έχει την ιδιοκτησία, συγκεκριμένα τον Ολυμπιακό.

Οι ποδοσφαιρικές ομάδες αποτελούν ιδιοκτησία κεφαλαιοκρατών και χρησιμεύουν σε αυτούς προσφέροντάς τους συχνά οικονομικά οφέλη, και πάντα έναν ακόμα πολυτιμότερο πολιτικό στρατό, τον στρατό των φιλάθλων τους. Οι ομάδες ανταγωνίζονται όπως και τα κεφάλαια. Στις συνθήκες της ελεύθερης αγοράς ο ελεύθερος ανταγωνισμός των κεφαλαίων προϋποθέτει ένα κράτος σχετικά ουδέτερο απέναντι σε αυτόν τον ανταγωνισμό. Ο ελεύθερος ποδοσφαιρικός ανταγωνισμός που αντιστοιχεί στον ελεύθερο οικονομικό ανταγωνισμό, προϋποθέτει έναν σχετικά ουδέτερο διαιτητή.

Ένα κεφάλαιο που λειτουργεί έξω από τον οικονομικό ανταγωνισμό, δηλαδή λειτουργεί σαν μονοπώλιο και μάλιστα σαν ληστικό μονοπώλιο, χρειάζεται σαν τέτοιο ένα κράτος ελεγχόμενο από το ίδιο. Όταν αυτό το κεφάλαιο έχει στην ιδιοκτησία του μια ποδοσφαιρική ομάδα θέλει να ελέγχει και μπορεί να ελέγχει την διαιτησία.

Ο Κόκκαλης δεν είναι απλά ένας οικονομικός ληστής, μια πελώρια μονοπωλιακή βδέλλα, είναι ακόμα περισσότερο η οικονομική

έκφραση ενός πολιτικού συνασπισμού με δικτατορικά σχέδια. Σαν σύνθεση ενός τέτοιου διπλού ρόλου ο Κόκκαλης χρειάζεται όσο κανένας άλλος ποδοσφαιρικός ιδιοκτήτης έναν πολυάριθμο και πιστό πολιτικό στρατό από ποδοσφαιρικούς οπαδούς.

Όμως για να είναι πολυάριθμος και πιστός ένας τέτοιος στρατός πρέπει διαρκώς να του εξασφαλίζονται νίκες. Επειδή ένα ληστικό κεφάλαιο αναπτύσσεται μόνο με τη ληστεία δεν χρειάζεται να δώσει μεγάλη σημασία στην παραγωγική δομή του και αναγκαστικά διαφθείρεται. Αντίστοιχα συμβαίνει με μια ομάδα που της εξασφαλίζονται νίκες με την κρατική βία και απάτη. Εννοείται ότι μια έτσι κι αλλιώς ισχυρή ομάδα σαν τον Ολυμπιακό δεν χρειάζεται πάντα μια διαιτητική στήριξη για τη νίκη. Η διαιτητική στήριξη γίνεται με μέτρο, τέχνη και μόνο σε καίριες στιγμές. Όμως τελικά η ομάδα αυτή αναγκαστικά διαφθείρεται και μαζί της ακόμα περισσότερο διαφθείρονται οι οπαδοί της, που στη χειρότερη έκδοσή τους γίνονται αδιάφοροι για το αν μια νίκη της ομάδας τους οφείλεται σε αξία ή σε απάτη. Τέτοιοι οπαδοί εθισμένοι στη νίκη και εξαρτημένοι από αυτήν μετατρέπονται πολύ εύκολα σε εχθρούς της ομάδας και των ποδοσφαιριστών της όταν αυτή χάνει. Γι αυτό το λόγο ο Ολυμπιακός, όντας εξαρτημένος από τη νίκη είναι μια ομάδα που αποσταθεροποιείται εσωτερικά και κινδυνεύει με κατάρρευση κάθε φορά που χάνει. Γι' αυτό η ήττα πρέπει να εμποδίζεται πάση θυσία.

Αυτή η ανάγκη λοιπόν για έναν σταθερό πολιτικό στρατό οπαδών και οπότε και για σταθερές νίκες υποχρεώνει το πολιτικό καθεστώς να δυναμώνει τη διαιτητική διαφθορά στην κορυφή και να οδηγεί τον Ολυμπιακό σε σύγκρουση με όλα τα άλλα κεφάλαια, όλες τις άλλες ομάδες, και

όλους τους άλλους οπαδούς.

Όχι τυχαία κύριος εχθρός των σοσιαλφασιστών στο ποδόσφαιρο, είναι το πιο μεγάλο σύγχρονο βιομηχανικό κεφάλαιο στην Ελλάδα, εκείνο των Βαρδινογιάννηδων. Το ίδιο είναι και στα ΜΜΕ (Μega, Star, Alter, Extra). Η πρωταρχική συσσώρευση αυτού του κεφάλαιου – σπάσιμο του αποκλεισμού της Ροδεσίας – σημαδεύει ακόμα και σήμερα την αντιδραστική-σοβινιστική ιδεολογική τους φυσιογνωμία, όμως πολιτικά όπως και παραγωγικά οι βαρδινογιάννηδες βρίσκονται στη σχετικά προοδευτική πλευρά της αστικής τάξης. Δεν είναι τυχαίο που έχουν φτιάξει μια σύγχρονη και καλά οργανωμένη ομάδα που μπορεί να σταθεί στον διεθνή ανταγωνισμό καλύτερα από κάθε άλλη.

Αυτός είναι ο λόγος που το Μega πρέπει να χτυπηθεί με την κατάργηση του Βαγ όσο ο Παναθηναϊκός με τα σφαλτσοσφυρίγματα και τις τιμωρίες. Στα επεισόδια της Λ. Αλεξάνδρας οι σοσιαλφασίστες δούλεψαν τέλεια. Η διαιτησία εξαγρίωσε το κοινό με μια σειρά σκανδαλώδη σφυρίγματα που ελάχιστοι είδαν και ακόμα λιγότεροι κατάλαβαν ύστερα ο Χρυσοχοϊδης άφησε ακάλυπτο το διαιτητή, και τελικά εκείνο που είδαν όλοι ήταν έναν διαιτητή στα αίματα και σαν φυσικό αυτουργό τον Παναθηναϊκό. Πρόκειται για μια έξοχη προβοκάτσια την οποία ηρώσικη συμμορία, κυρίως ο Λαλιώτης, φόρτωσε στον πιο μισητό άνθρωπο για το σοσιαλφασισμό άνθρωπο στο ποδόσφαιρο, τον επικεφαλής του Παναθηναϊκού Φιλίππιδη.

Τώρα ετοιμάζουν το διώξιμο του Φιλίππιδη και το ξωπέταγμα του Παναθηναϊκού από τον μόνο χώρο στον οποίο δεν φτάνει η εξουσία της κνιτο-λαλιωτικής διαιτησίας, το Τσάμπιονς Λίνγκ.

Το πόσο θα προχωρήσουν οι φασίστες εξαρτάται από τις πολιτικές και ποδο-

σφαιρικές αντιδράσεις εδώ και στο εξωτερικό.

Η μεγάλη ψυχρολουσία των αντι-σοσιαλφασιστικών δυνάμεων στο ποδόσφαιρο ήταν κυρίως στο καθ' αυτό πολιτικό επίπεδο. Σε αυτό το επίπεδο κάθε δύναμη που τα βάζει με την κυβέρνηση απομονώνεται πάντα και νικιέται γιατί προδίδεται από εκείνον που νομίζει ότι θα έχει σύμμαχό της, τον Καραμανλή. Το υποκείμενο αυτό πάλι βρήκε έναν τρόπο να αποδοκιμάσει το θύμα της επίθεσης και να πάρει θέση κατά του Φιλίππιδη (διαρροές για δυσφορία του Καραμανλή απέναντι στον Φιλίππιδη γιατί τάχα ταύτισε τον Παναθηναϊκό με τη Ν.Δ., *Ελευθεροτυπία*, 27-3-02).

Όσο για την ποδοσφαιρική κατάσταση, εδώ όλοι πάγωσαν από τους δυσμενείς πολιτικούς συσχετισμούς, όμως ο περισσότερος μη ολυμπιακός τύπος και οι ποδοσφαιρικοί σχολιαστές βγήκαν υπέρ του Παναθηναϊκού. Εξάιρεση ήταν η ΑΕΚ που εξ αιτίας της σύγκρουσης με την ΝΕΤΜΕΔ έχει περάσει σε συμμαχία με τον Άλφα ενάντια στο Μέγκα και μαζί με αυτόν σε τακτική πολιτική συμπάρταξη με το σοσιαλφασιστικό μέτωπο.

Οι φαιοκόκκινοι θα χτυπήσουν τώρα με δύναμη. Οι Βαρδινογιάννηδες ή θα αντισταθούν ή θα επιδιώξουν έναν συμβιβασμό, όπως συνήθως κάνουν οι αστοί όταν βλέπουν τα σκούρα. Όμως για το πλατύ κοινό όλη αυτή η ιστορία θα μείνει σαν ένα ακόμα σκάνδαλο που θα χρεώνεται στον Κόκκαλη – Ολυμπιακό. Ο ποδοσφαιρικός κόσμος, ακόμα και πολλοί παρά έξω, ξέρουν ότι το κέντρο του τραμπουκισμού, δηλαδή η βία σε βάρος των αντίπαλων φιλάθλων, που μπορεί να φτάσει μέχρι και το φόνο καθώς και το κέντρο της διαιτητικής διαφθοράς βρίσκεται στον Κόκκαλη – Ολυμπιακό. Κάθε Παιονόζης, κάθε Πανιώνιος, κάθε Αε-

κτζής, κάθε οπαδός του Ο-

ΦΗ, της Ξάνθης, κάθε οπαδός σχεδόν παντού, το ξέρει αυτό από πείρα. Αυτή είναι σήμερα η μόνη κοινή πεποίθηση στο χώρο του ποδοσφαίρου. Ο σοσιαλφασίστας Κόκκαλης ο πρώτος αποδεδειγμένος σκοπός της ιστορίας που αντί να βρίσκεται στη φυλακή εισπράττει διαρκώς νέο ζεστό χρήμα, υπογράφει νέα ληστρικά συμβόλαια και κερδίζει νέες αθλητικές νίκες, έχει προσφέρει στη χώρα μian ανεκτίμητη υπηρεσία: ότι σχηματίζει απέναντί του ένα μέτωπο προοδευτικής ζύμωσης το οποίο από τα ζητήματα του ποδοσφαίρου περνάει γοργά στα ζητήματα της πολιτικής.

Αντί για την ποδοσφαιροποίηση της πολιτικής ζωής παρακολουθούμε τώρα την πολιτικοποίηση της ποδοσφαιρικής ζωής.

Πρόκειται για κάτι το εξαιρετικό. Ασφαλώς εδώ υπάρχει η αντίστροφη όψη που είναι ο κίνδυνος, αν το καθεστώς Κόκκαλη δεν νικηθεί πολιτικά, να σχηματιστεί ένας μαζικός φασιστικός στρατός από τους πιο καθυστερημένους οπαδούς του Ολυμπιακού. Αυτό θα ήταν καταστροφικό και ο μόνος δρόμος για να μην συμβεί αυτό είναι η συγκρότηση ενός δημοκρατικού πόλου όχι μόνο στη σφαίρα της πολιτικής αλλά και μέσα στον ποδοσφαιρικό κόσμο που θα βάζει το ζήτημα **πρώτον** ότι άλλο πράγμα ο Κόκκαλης, άλλο ο Ολυμπιακός, άλλο η ηγετική συμμορία, άλλο η μεγάλη μάζα των οπαδών, **και δεύτερο** ότι πρέπει να εμποδιστεί κάθε βία και κάθε αντεκδίκηση σε βάρος των ανθρώπων του Ολυμπιακού, παικτών, οπαδών ή και διεφθαρμένων διαιτητών. Η πάλι ενάντια στη συμμορία Κόκκαλη και τους πολιτικούς της προστάτες πρέπει να κερδίσει τη με πολιτικές μεθόδους πλατιά υποστήριξη του λαού και τελικά και της μεγάλης πλειοψηφίας των οπαδών του Ολυμπιακού.

Οι μύθοι για το ασφαλιστικό και ο αληθινός στόχος των σοσιαλφασιστών

Μια βασική θέση είναι ότι, οι παροχές του Συστήματος Κοινωνικής Ασφάλισης (ΣΚΑ) στο σύνολο των ασφαλισμένων, είτε συμμετέχουν ενεργά στην παραγωγή είτε είναι συνταξιούχοι, είναι τμήμα ή ολόκληρος ο μισθός της εργασίας.

Στην περίπτωση των ασφαλισμένων που εργάζονται ο μισθός της εργασίας είναι το χρηματικό ποσό που παίρνει ο εργαζόμενος με οποιαδήποτε ρύθμιση είτε με την βδομάδα είτε με το μήνα είτε με οποιοδήποτε άλλο τρόπο, μαζί με τη χρηματική αξία της ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης που καταναλώνει και όχι αυτή που θα μπορούσε να καταναλώσει, συν τα επιδόματα ανεργίας που παίρνει, μαζί και η πρόνοια που λαμβάνει και γενικά οποιαδήποτε παροχή (ακόμα και η κάλυψη του κινδύνου αναπηρίας και της ασφάλειας που έχει εξαιτίας της εξασφάλισης των παροχών του ΣΚΑ) που πραγματοποιείται σ' αυτόν σε χρήμα ή σε είδος σαν πληρωμή της εργασίας που προσφέρει. Στην περίπτωση των ανασφάλιστων εργαζομένων ο μισθός της εργασίας είναι μόνο το χρηματικό ποσό που τους καταβάλλεται. Στην περίπτωση των συνταξιούχων, η χρηματική αξία της σύνταξης, η χρηματική αξία της ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης που καταναλώνει ο συνταξιούχος, καθώς και η χρηματική αξία όλων των άλλων απολαβών αποτελούν τον μισθό του συνταξιούχου, που είναι μισθός της εργασίας που δεν πληρώθηκε τότε που αυτός συμμετείχε ενεργά στην παραγωγή, αλλά πληρώνεται όταν αποχωρήσει από την εργασία. Οι κρατήσεις που γίνονται στον εργαζόμενο κάθε μήνα από τα ασφαλιστικά ταμεία δηλώνουν ακριβώς αυτή την πραγματικότητα. Οι "εισφορές" της εργοδοσίας, που είναι και αυτή αξία που σαν τέτοια έχει παραχθεί από την εργασία, είναι ακόμα πιο ανοιχτά τμήμα του μισθού που παρακρατείται από το κράτος για να αποδοθεί αργότερα στον εργαζόμενο.

Η προϋπόθεση της δημιουργίας των ΣΚΑ (Συστημάτων Κοινωνικής Ασφάλισης) είναι η αναγνώριση από το σύστημα της συλλογικής ευθύνης του κεφαλαίου για την ασφάλεια και τη σχετική εξασφάλιση της ζωής των εργαζομένων. Πρόκειται για μια μεγάλη κοινωνική κατάκτηση που απαίτησε τις τεράστιες θυσίες του παγκόσμιου προλεταριάτου. Παρά το ότι η άρχουσα τάξη αναγνωρίζει την ανάγκη της ύπαρξης του ΣΚΑ, προσπαθεί να ωφεληθεί όχι μόνο οικονομικά, αλλά πολιτικά και ιδεολογικά από αυτό και γι' αυτό τις παροχές του ΣΚΑ δεν τις εμφανίζει σαν μισθό αλλά σαν κοινωνικές παροχές που προέρχονται κύρια από τη φροντίδα του συστήματος, δηλαδή από την πλευρά του συλλογικού κεφαλαίου-κράτη, και της εργοδοσίας. Ο κοινωνικός χαρακτήρας του ΣΚΑ είναι αναντίρρητος. Πρόκειται για μια κατοχυρωμένη κοινωνική κατάκτηση των εργαζομένων μαζί με αντίστοιχη με το βαθμό ανάπτυξης της παραγωγής και της κοινωνίας συνολικά. Η παροχή ασφάλειας, για να πραγματοποιηθεί στο σύνολο των εργαζομένων, απαιτεί ένα σύστημα εισφορών διαχείρισης και εγγύησης των ασφαλιστικών κεφαλαίων, το ΣΚΑ, που δημιουργείται και ελέγχεται ουσιαστικά από τον συλλογικό καπιταλιστή, το κράτος.

Τα μαζικά ΣΚΑ εμφανίζονται σε μια ορισμένη ανώτερη βαθμίδα ανάπτυξης του καπιταλισμού, την μονοπωλιακή, και είναι οι μορφές στις οποίες μετεξελίσσονται ιστορικά τα ταμεία αλληλοβοήθειας της εργατικής τάξης και των εργαζομένων. Τα ταμεία και τα συστήματα κοινωνικής ασφάλισης μεγάλης κλίμακας γεννιούνται εξαιτίας του χαρακτήρα της μισθωτής εργασίας. Από το "Κεφάλαιο" διαβάζουμε: "Πραγματικά, κάθε φάση της κοινωνικής παραγωγής διέπεται από τους δικούς της νόμους διαμορφώνει επίσης και τους νόμους που διέπουν τους πληθυσμούς της και που έχουν ισχύ μόνο σ' αυτή τη φάση, που παρέρχονται μαζί της, και που για τον ίδιο λόγο, έχουν μόνο ιστορική αξία". Τα ταμεία αλληλοβοήθειας στη χώρα μας εμφανίζονται για πρώτη φορά το 1836.

Αργότερα το 1861 ιδρύεται το NAT, το 1882 το ταμείο των μεταλλευτών και παρέχουν συντάξεις γήρατος, απυχημάτων, ασθένειας και θανάτου. Τα διάφορα ταμεία που δημιουργούνται είναι στενά επαγγελματικά και δεν συγκροτούν ένα σύστημα ασφάλισης που να αγκαλιάζει πλατιές μάζες εξαιτίας της μικρής έκτασης της μισθωτής εργασίας και της αδιαφορίας της αστικής τάξης. Το κράτος μέχρι και το 1922 δεν παρεμβαίνει στην άθλια κατάσταση της εργατικής τάξης και το 1922 για πρώτη φορά, με την πίεση του εργατικού κινήματος, ψηφίζει νόμο για την κοινωνική ασφάλιση των μισθωτών. Με την επέκταση της μισθωτής εργασίας και την λαϊκή απαίτηση το Λαϊκό Κόμμα ψηφίζει τον Ν.5733/1932 για το ίδρυμα κοινωνικών ασφαλίσεων. Η εφαρμογή του νόμου έγινε το 1937 μόνο στην Αθήνα τον Πειραιά και τη Θεσσαλονίκη και επεκτάθηκε στις άλλες πόλεις το 1938. Την ίδια περίοδο δημιουργούνται τα επικουρικά επαγγελματικά ταμεία εξαιτίας των χαμηλών συντάξεων γήρατος. Η επικουρική ασφάλιση συμπεριέλαβε πολλούς μισθωτούς μόνο το 1981 για το συμπλήρωμα της κύριας σύνταξης. Το ΣΚΑ της χώρας που δημιουργείται αυτή την περίοδο αντανάκλα άμεσα την μικρή συγκέντρωση, την πολυδιάσπαση του κεφαλαίου, και το χαμηλό επίπεδο εκσυγχρονισμού του. Πρόκειται στην ουσία για ένα σύνολο ασύνδετων ταμείων των διαφόρων επαγγελμάτων και όχι για ένα σύστημα με τις οποιοσδήποτε ασφαλιστικές αρχές για την εξασφάλιση του επιπέδου ζωής όπως τα αντίστοιχα που δημιουργήθηκαν στις προηγμένες καπιταλιστικές χώρες. Η ιστορική διαμόρφωση του ΣΚΑ της χώρας μας αντανάκλα το γραφειοκρατικό και κομπραδόρικο χαρακτήρα του ελληνικού κεφαλαίου. Πάντα το σύστημα κοινωνικής ασφάλισης ήταν ένα ισχυρό κομμάτι της γραφειοκρατίας και της κρατικής μηχανής εξαιτίας της τεράστιας συγκέντρωσης του κεφαλαίου που πραγματοποιεί αλλά και εξαιτίας της ευθύνης του συστήματος που εγγυάται τα κεφάλαια των εισφορών.

Ένα σύστημα κοινωνικών ασφαλίσεων, είτε στηρίζεται στην ιδιωτική ασφάλιση όπως σαν παράδειγμα της Ολλανδίας, είτε στηρίζεται από το κράτος, συνεισφέρει σε μεγάλο ποσοστό στο σχηματισμό του ΑΕΠ εξαιτίας του μεγάλου μεγέθους των κεφαλαίων του. Γι' αυτό το λόγο, είναι αδύνατη η κατάρρευση ενός συστήματος κοινωνικής ασφάλισης, ακόμα και ιδιωτικής, χωρίς και την κατάρρευση της οικονομίας και των οικονομικών του κράτους που το εγγυάται. Γι' αυτό το λόγο και τα καθεστάτα ιδιωτικής ασφάλισης ελέγχονται από το κράτος που είναι η ισχυρότερη ανώνυμη εταιρεία όλων των καπιταλιστών. Έτσι μπορεί να γίνει κατανοητή η χοντροκομμένη προβοκάτσια του Σημίτη με το ασφαλιστικό. Ο πολιτικός υπεύθυνος του κράτους, ο ίδιος ο πρωθυπουργός, βάζει τον υπουργό εργασίας το Γιαννίτση να πει ούτε λίγο ούτε πολύ ότι η κοινωνική ασφάλεια οδηγείται σε κατάρρευση, που σημαίνει όμως ότι και η οικονομία οδηγείται σε κατάρρευση. Σε τόσα χέρια που απλώθηκαν προς τη μεριά του, αυτός έδειξε ξανά την εκλογή του Λαλιώτη σα γραμματέα και τη συγκυβέρνηση με τον ΣΥΝ σαν το μόνο δρόμο για να σωθεί το ΠΑΣΟΚ. Λάβρος ο Κωνσταντόπουλος κατακεραύνωσε με μια επίθεση "δημοκρατίας" όλο το κυβερνητικό κόμμα για να το κοντύνει τόσο ώστε να φανεί ότι το ΠΑΣΟΚ έχει ανάγκη τον ΣΥΝ και ότι οφείλει να τον μπάσει μέσα για να μοιραστεί μαζί του την εξουσία. Σήμερα ο ΣΥΝ εμφανίζεται από το καθεστώς σαν ο έγκυρος σοβαρός και δημοκρατικός εγγυητής των μεταρρυθμίσεων σε πλήρη πολιτική ταύτιση με τη ΓΣΣΕ. Η πρώτη επαφή του προέδρου της ΓΣΣΕ που προβλήθηκε από τα ΜΜΕ ήταν με τον πρόεδρο του ΣΥΝ.

Το ΣΚΑ επειδή διαχειρίζεται κομμάτια των μισθών της συντριπτικής πλειοψηφίας των εργαζομένων ή ολόκληρους μισθούς, είναι ένας χώρος στον οποίο πραγματοποιείται ισχυρά και συγκεντρωμένα η σύγκρουση του

κεφαλαίου με την εργασία. Σ' αυτό το χώρο συγκεντρώνονται όλες οι αντιθέσεις της κοινωνίας. Εκεί συγκρούεται η ανάπτυξη με την υπανάπτυξη και την αποβιομηχάνιση, το πολιτικό μονοπώλιο με τα λαϊκά συμφέροντα, η ρώσικη γραμμή με την ευρωπαϊκή. Η ασφαλιστική πολιτική κάθε κυβέρνησης καθορίζεται στο βάθος της και σήμερα από το ύψος των μισθών της παραγωγής. Καθορίζεται από την αξία της εργατικής δύναμης που βρίσκεται σε παραγωγική δραστηριότητα. Το ύψος των συντάξεων καθορίζεται πάντα σαν ένα ποσοστό πάνω στον μισθό της παραγωγής. Όλες οι άλλες απολαβές αντιστοιχούν επίσης στο επίπεδο των μισθών της παραγωγής. Υψηλοί μισθοί στην παραγωγή συνεπάγονται υψηλότερες συντάξεις καθώς και ακριβότερες παροχές. Το μεροκάματο ορίζει την σύνταξη και όλες τις παροχές. Γενικά ο συνολικός μισθός του συνταξιούχου είναι χαμηλότερος από τον συνολικό μισθό που ελάμβανε όταν συμμετείχε στην παραγωγή. Όταν οι μισθοί στη χώρα μας είναι οι χαμηλότεροι μισθοί στην ΕΕ τότε και οι συντάξεις θα είναι ακόμα μικρότερες. Με δυο λόγια το παραγωγικό σαμποτάζ που πραγματοποιούν η κυβέρνηση και ο σοσιαλφασισμός, που στηρίζεται στην μαύρη και τη φτηνή εργασία και έχει σαν αποτέλεσμα τους χαμηλούς μισθούς, είναι η αιτία των χαμηλών μισθών των συνταξιούχων. Είναι ακριβώς αυτό που δεν ακούγεται από πουθενά και που ποτέ δεν το ακούσαμε από τα ψευτοκινήματα των συνταξιούχων που οργανώνει το ψευτοΚΚΕ. Οι συντάξεις θα ανέβουν μόνο όταν ανέβουν οι μισθοί της παραγωγής στο επίπεδο μιας Ευρωπαϊκής χώρας. Και για να γίνει αυτό πρέπει να πάψει να στηρίζεται η ανταγωνιστικότητα της οικονομίας, δηλαδή ένας από τους εμφανείς όρους της ύπαρξής της, στο φτηνό μεροκάματο.

Οι συντάξεις πείνας και η συνεχής πτώση τους σε συμφωνία με τα χαμηλά μεροκάματα και την πτώση τους Εκτός από τα χαμηλά μεροκάματα που είδαμε με στοιχεία στα άρθρα των προηγούμενων φύλλων διαπιστώνουμε παρακάτω με την παράθεση στοιχείων αυτό που ήδη γνωρίζουμε για τις χαμηλές συντάξεις και την συνεχή πτώση τους. Έτσι ολοκληρώνεται η εικόνα για την κίνηση της συνολικής πτώσης της αξίας της εργατικής δύναμης που συστηματικά συντηρεί το σοσιαλφασιστικό πολιτικό μονοπώλιο.

Από το περιοδικό της ΓΣΣΕ "Τετράδια του ΙΝΕ", τεύχος Οκτωβρίου 1997-Μαρτίου 1998, σελ.52, διαβάζουμε για το έτος 1994: "Το επίπεδο σύνταξης 593.263 συνταξιούχων του ΙΚΑ (80,73%) του συνολικού αριθμού των συνταξιούχων του ΙΚΑ βρίσκεται κάτω από το όριο της φτώχειας (50% του κατά κεφαλή ΑΕΠ). Το επίπεδο σύνταξης 141.671 συνταξιούχων του ΙΚΑ (19,27%) του συνολικού αριθμού των συνταξιούχων του ΙΚΑ βρίσκεται πάνω από το όριο φτώχειας". Να σημειωθεί ότι το κατά κεφαλή ΑΕΠ της χώρας είναι λίγο πάνω από το μισό της ΕΕ. Τα συμπεράσματα αυτά βγήκαν από την επεξεργασία των στοιχείων του ΙΚΑ που έκανε το Ινστιτούτο Εργασίας της ΓΣΣΕ (ΙΝΕ). Από το ίδιο περιοδικό και στη σελίδα 49 βλέπουμε ότι οι κύριες συντάξεις όλων των συνταξιούχων το 1994 σε σταθερές τιμές αντιστοιχούσαν στο μέσο επίπεδο των συντάξεων του 1982. Έτσι το 1992 νομοθετήθηκαν οι αυξήσεις των εισφορών χωρίς όμως αύξηση των συντάξεων και μείωση των ελλειμμάτων των ταμείων. Οι υπερβολικά υψηλές ασφαλιστικές εισφορές της εργοδοσίας και των εργαζομένων, όπως έχουμε δει σε προηγούμενο φύλλο της Ν Ανατολής, είναι μια συγκαλυμμένη επιπλέον είσπραξη από το κράτος που επιβαρύνει το κόστος της παραγωγής χωρίς οι εργαζόμενοι να αυξάνουν τις απολαβές τους. Οι αυξήσεις των εισφορών μαζί με την

Οι μύθοι για το ασφαλιστικό και ο αληθινός στόχος των σοσιαλφασιστών

συνέχεια από τη σελ. 11

υψηλή φορολόγηση και την μικρή τεχνολογική αναδιάρθρωση της παραγωγής εξαιτίας του παραγωγικού σαμποτάζ, πνίγουν και το πιο καθυστερημένο τεχνολογικά κεφάλαιο αφού του στερούν κάθε διέξοδο σωτηρίας. Μερικές ημέρες αργότερα από την έκδοση του τελευταίου φύλλου της Ν Ανατολής, δημοσιεύθηκε η έκθεση του επιτρόπου για τις οικονομικές υποθέσεις της ΕΕ, που εκτός από την ταύτιση των θέσεων σε όλα τα θεμελιώδη ζητήματα της οικονομίας που έχει θέσει η Ν Ανατολή, παρουσιάζεται σύμπτωση και σ' αυτό το ζήτημα. Η έκθεση Σόλμπες προτείνει την μείωση των εργοδοτικών εισφορών και του φορολογικού βάρους της εργασίας. Επειδή το κράτος πληρώνει τα μεγάλα ελλείμματα των ταμείων και ταυτόχρονα οι συντάξεις είναι κάτω από το επίπεδο της φτώχειας προτείνει φυσικά και την μεταρρύθμιση του ασφαλιστικού συστήματος.

Το ΠΑΣΟΚ αργότερα αποσύνδεσε τις αυξήσεις των συντάξεων από την Εθνική Γενική Συλλογική Σύμβαση εργασίας και μείωσε τις κατώτατες συντάξεις του ΙΚΑ από τα 20 ημερομίσθια του ανειδίκευτου εργάτη στα 15,5 ημερομίσθια. Έτσι σαν παράδειγμα το 1996 οι νέες κατώτατες συντάξεις κατέβηκαν από 114.920 δρχ στις 97.943 δρχ. Στην ίδια σελίδα διαβάζουμε: "Από την αλλαγή του τρόπου υπολογισμού των συντάξεων, οι απώλειες των συνταξιούχων του ΙΚΑ από 1/1/90 μέχρι 31/12/1995 ανήλθαν στο ύψος των 287,1 δις δρχ.". Το κείμενο αυτό όπως και τον παρακάτω πίνακα το έχει συντάξει ο καθηγητής της Παντείου Σ. Ρομπόλης που με μια ομάδα επιστημόνων κινεί το ΙΝΕ. Ας δούμε τώρα το βαθμό σύγκλισης του ΣΚΑ της χώρας μας με αυτά της ΕΕ.

Οι συντάξεις που ακολουθούν είναι οι κατώτερες και αναφέρονται στο έτος 1992 σε άτομο ανύπανδρο που δεν δικαιούται παρά μόνο την κύρια σύνταξη και δεν έχει άλλη πηγή εισοδημάτων.

	Συντάξεις γήρατος ECU/μήνα	% κατά κεφαλή ΑΕΠ
Βέλγιο	442,7	32
Δανία	599,7	34
Γερμανία	506,7	29
Ελλάδα	49,1	10
Ισπανία	272,8	28
Πορτογαλία	122,8	21

Η από-
κλιση αυτή
από την Ε-
Ε συνεχί-
ζεται αμεί-
ωτη και σή-
μ ε ρ α .
Μπορεί κά-
ποιος να πει

ότι οι εισφορές στη χώρα μας ότι είναι χαμηλές, άρα και το ύψος των συντάξεων ανάλογο. Κάτι τέτοιο δεν συμβαίνει. Οι εισφορές στην Ελλάδα ακόμα και οι κρατικές είναι σε σχέση με το ΑΕΠ στο ύψος των εισφορών της ΕΕ και σε πολλές περιπτώσεις υψηλότερες. Όμως οι παροχές είναι αντίστοιχες με εκείνες ενός καθεστώτος που αδιαφορεί για την εργασία το λαό και την ανάπτυξη και υποσκάπτει συνειδητά τα θεμέλια της παραγωγικής ζωής του έθνους με το να φτηναίνει συνεχώς την εργασία και να καταστρέφει τη βιομηχανία. Αυτή είναι η "κοινωνική" πολιτική. Η φασιστική αντίληψη και πρακτική του σοσιαλφασιστικού μονοπωλίου εκφράζεται στην περίπτωση των συνταξιούχων του ΙΚΑ και του ΟΓΑ που θα δούμε παρακάτω. Από τους συνταξιούχους του ΙΚΑ το 70% (σελ 67) εισπράττουν την κατώτατη σύνταξη η οποία παραμένει σταθερή. Δηλαδή οι συνταξιούχοι του ΙΚΑ που έχουν ένσημα 15 μέχρι και 25 χρόνια **δεν παίρνουν δραχμή παραπάνω ακόμα και όταν αυξάνει το κράτος τις εισφορές**. Είναι με δυο λόγια καταδικασμένοι στην μόνιμη πείνα. Για τους ασφαλισμένους στον ΟΓΑ δεν γίνεται λόγος. Μια κατώτατη σύνταξη των 40 χιλ δρχ (χωρίς εισφορές του εύπορου αγρότη) δεν μπορεί να ονομαστεί καν σύνταξη, γιατί δίνεται υπό μορφή βοήθιατος. Οι 500.000 ανασφάλιστοι ντόπιοι εργαζόμενοι και το 1.000.000 ανασφάλιστοι μετανάστες συμπληρώνουν την εικόνα της χαμηλής αξίας της εργασίας στη χώρα μας. Αν σε ένα ΣΚΑ υπάρχει η δυνατότητα άσκησης κοινωνικής πολιτικής αυτή ασκείται μόνο στην περίπτωση των συντάξεων που είναι πολύ κάτω από το όριο της φτώχειας (που συνήθως αναφέρεται στις 170.000 δρχ) και στους ανασφάλιστους. Και σ' αυτές τις συντάξεις βλέπουμε τι γίνεται. Σε καμιά όμως περίπτωση η σύ-

νταξη και η περίθαλψη για τις οποίες εισπράχτηκαν εισφορές που τις καλύπτουν δεν εντάσσονται στην κοινωνική πολιτική. Πρόκειται για μισθό και όχι για βοήθημα ή για πρόνοια, όπως ονομάζεται. Προηγούμενος αναφερθήκαμε σε ανασφάλιστους και χαμηλοσυνταξιούχους εξαιτίας του μικρού αριθμού ενσήμων. Μόνο για αυτούς μπορούμε να μιλάμε για μη ανταποδοτική κοινωνική πολιτική. Η ασφάλιση των μεταναστών προϋποθέτει βέβαια την νομιμοποίησή τους αλλά και αυτό παραπέρα συνεπάγεται μόνο τη νομιμοποίηση της μαύρης εργασίας κάτω από τις δοσμένες συνθήκες διάλυσης του εργατικού κινήματος.

Το συμπέρασμα είναι ότι ο μισθός, είτε του ενεργού εργάτη, είτε του συνταξιούχου βρίσκεται κοντά ή κάτω από το όριο της φτώχειας και ακολουθεί πτωτική πορεία χωρίς φραγμό. Αυτό είναι το θεμέλιο της οικονομικής πολιτικής του συστήματος. Φτηνή εργασία, καμιά ανάγκη επομένως για την εισαγωγή νέων μηχανών και μεθόδων παραγωγής, χαμηλή παραγωγικότητα της εργασίας, παραπέρα φτήνασμα του εργάτη, υπονόμευση της τεχνολογικής - επιστημονικής ανάπτυξης και όλης της κοινωνικής ζωής. Στο τέλος το συνολικό επίπεδο του τεχνολογικού εξοπλισμού της οικονομίας και των δεξιοτήτων των εργαζόμενων καθώς και της γενικής πνευματικής και κοινωνικής ανάπτυξης θα είναι ασύμβατο με αυτό του σύγχρονου δυτικού κόσμου. Αυτός, αν δεν εμποδιστεί, είναι ένας συγκεκριμένος δρόμος για την ουσιαστική οικονομική έξοδο της χώρας από την ΕΕ και την ταυτόχρονη οργανική ένταξη της στον άξονα της Ρωσίας.

Στοιχεία για το ασφαλιστικό

Από τον προϋπολογισμό του υπουργείου εργασίας του έτους 2000 φαίνεται ότι το σύνολο των συνταξιούχων με κύρια σύνταξη εκτός του ΟΓΑ και του δημοσίου είναι 1.255.414 και από αυτούς και με επικουρική δηλαδή επαγγελματική σύνταξη 543.908. Οι αντίστοιχοι αγρότες είναι 801.933 και 318.400. Από την εργασία του Σ. Ρομπόλη και άλλων αναλυτών του ΙΝΕ "Αναλογιστική μελέτη του συστήματος Κοινωνικής Ασφάλισης στην Ελλάδα", παίρνουμε τα παρακάτω στοιχεία, που με τον τρόπο που τα παρουσιάζουν οι ίδιοι όπως και τα ΜΜΕ, συγκαλύπτουν τις πραγματικές διαφορές χωριού και πόλης, του πολιτικού μονοπωλίου και της εργασίας, καθώς και το ρόλο του κράτους στο ασφαλιστικό. Στο τέλος του δεύτερου τριμήνου του 1999 ο πληθυσμός της χώρας άνω των 65 ετών είναι 1.881.429 άτομα δηλαδή το 18% του συνολικού πληθυσμού που είναι 10.307.535 άτομα. Το 2000 το συνολικό ποσοστό των συνταξιούχων ήταν το 20% του πληθυσμού. Από το περιοδικό του ΙΝΕ βλέπουμε ότι το συνολικό ποσοστό των συνταξιούχων ήταν το 1994 20,6% ενώ το 1971 9,4%. Το 1987 ήταν 18% και το 1990 ήταν 19,5%. Όπως βλέπουμε στους συνταξιούχους συμπεριλαμβάνουν και τους συνταξιούχους του ΟΓΑ που στην πραγματικότητα στο μεγαλύτερο ποσοστό λαμβάνουν μια προνοιακή σύνταξη αφού δεν πληρώνουν οι ίδιοι εισφορές και το κράτος καλύπτει όλα τα έξοδα του ΟΓΑ μαζί και την ιατροφαρμακευτική περίθαλψη. Από την ίδια μελέτη και στη σελ 36 βλέπουμε ότι από το σύνολο αυτών που εργάζονται εκτός από ΟΓΑ και δημόσιο είναι ασφαλισμένοι με κύρια σύνταξη 3.092.778 άτομα και από αυτούς έχουν και επικουρική ασφάλεια 2.024.195 άτομα.

Το ζήτημα με τους "συνταξιούχους" του ΟΓΑ είναι ότι το κράτος τους δίνει ένα βοήθημα που το ονομάζει σύνταξη Σε όλους είναι γνωστό ότι οι εισφορές των περισσότερων αγροτών είναι ανύπαρκτες και ο ΟΓΑ συντηρείται σχεδόν αποκλειστικά από το κράτος. Αυτή η πραγματικότητα δείχνει άμεσα τον μικρό βαθμό καπιταλιστι-

ενώ ταυτόχρονα η μισθωτή, αλλά όμως μαύρη εργασία των μεταναστών, έχει αγκαλιάσει σε τεράστιο βαθμό όλη την ύπαιθρο. Αυτή δεν είναι αντίφαση που χαρακτηρίζει το σημερινό αναπτυσσόμενο καπιταλισμό, αλλά μια αντίφαση που συντηρεί το αντιαναπτυξιακό καθεστώς και χαρακτηρίζει επίσης και το ανατολικό στρατοκρατικό μονοπάτι. Η παραγωγή λοιπόν είναι απαλλαγμένη από το κόστος της σύνταξης και μεροκάματα των 8.000 δρχ. των ξένων εργατών. Αυτή είναι η βάση της ανταγωνιστικότητας των ελληνικών αγροτικών προϊόντων. Φτηνή αξία της εργατικής δύναμης με την μεσαιωνικού τύπου απουσία σύνταξης και ασφάλισης γενικά, πολύ περισσότερο απ' ότι συμβαίνει με τα χαμηλά μεροκάματα στη βιομηχανία. Έτσι εξασφαλίζονται και οι φτηνές πρώτες ύλες της βιομηχανίας, αυτές που παράγονται από τη γεωργία. Το τελικό βιομηχανικό προϊόν φέρει λοιπόν ένα χαμηλό κόστος εργασίας, αυτό του εργάτη που στην πλειοψηφία του είναι μετανάστης, και του μικροϊδιοκτήτη, καθώς και του προλετάρου της βιομηχανίας. Το παραγωγικό σαμποτάζ και η υπανάπτυξη αγκαλιάζει όλους τους τομείς της παραγωγής. Να σημειωθεί ότι τα δέκα σημεία που ανακοίνωσε ο υπουργός εργασίας διατηρούν το ίδιο καθεστώς για τον ΟΓΑ παρά τις αντίθετες δηλώσεις του. Θέτει το ζήτημα της μετατροπής του ΟΓΑ σε κανονικό ταμείο χωρίς πολιτική τεχνολογική αναδιάρθρωση του αγροτικού κεφαλαίου. Στον ΟΓΑ δεν αναφέρεται κανένα κόμμα ούτε και η ΓΣΣΕ. Ούτε που τολμούν να θέσουν το ζήτημα της ένταξης της αγροτικής οικονομίας στη σύγχρονη καπιταλιστική παραγωγή ενώ ταυτόχρονα προστατεύουν την απόλυτη υποτίμηση της εργασίας του αγροτικού προλεταριάτου, δηλαδή τις εργασιακές σχέσεις δουλείας που κυριαρχούν στην ύπαιθρο. Δεν τολμούν να απαιτήσουν ούτε αυτοί αλλά ούτε και το αγροτικό "κίνημα" της πλούσιας αγροτιάς του Πατάκη, πραγματικές συντάξεις και όχι προνοιακές μικροπαροχές για τους ντόπιους ιδιοκτήτες αγρότες, και ακόμα λιγότερο για τους υποδουλωμένους εργάτες γης. Δεν τολμούν να ζητήσουν να μετατραπεί ο ΟΓΑ σε ένα κανονικό ταμείο όπως των άλλων εργαζομένων και να πάψει να είναι ένας τεράστιος οργανισμός αγροτικής πρόνοιας. Δεν τολμούν να θέσουν το ζήτημα της αναδιάρθρωσης της αγροτικής παραγωγής. Αντίθετα ζητούν ενισχύσεις από την ΕΕ για λογαριασμό των πλούσιων αγροτών. Γιατί αν τα έκαναν όλα αυτά, τότε θα προβαλόταν μπροστά στα μάτια όλου του λαού η απόλυτη καθυστέρηση της παραγωγικής βάσης της αγροτικής οικονομίας καθώς και το δουλεμπόριο που πάνω του στηρίζεται η αγροτική οικονομία. Τότε ακριβώς θα ξεσκεπαζόταν το ψευδοΚΚΕ και ολόκληρος ο σοσιαλφασισμός σαν τα κύρια στηρίγματα του οικονομικού καθεστώτος και στην ύπαιθρο.

Οι δαπάνες κοινωνικής ασφάλισης σαν ποσοστό του ΑΕΠ ήταν το 1984 10,8% και το 2000 13,5%. Με δεδομένο ότι το ΑΕΠ είναι περίπου 42 τρις το 2000 οι δαπάνες κοινωνικής ασφάλισης ήταν περίπου 5,67 τρις. Ο μέσος όρος όλων των δυτικών χωρών της Ευρώπης ήταν αντίστοιχα 10,2% και 10,9%. Ο μέσος όρος στον ΟΟΣΑ ήταν αντίστοιχα 10,3% και 11,4% (σελ 215 της ίδιας μελέτης). Βλέπουμε λοιπόν ότι στη χώρα μας οι δαπάνες για συντάξεις δεν είναι καθόλου χαμηλές όπως δημιουργείται η εντύπωση από τον σοσιαλφασισμό. Χαμηλές είναι οι απολαβές. Όλη η κρατικοκομματική γραφειοκρατία το ζήτημα αυτό το κρύβει.

Από τη σελ 29 της ίδιας μελέτης παίρνουμε τις παροχές σε συντάξεις (κύρια συν επικουρική) για το σύνολο όλων των ασφαλισμένων εκτός από ΟΓΑ και δημόσιο. Τα στοιχεία προέρχονται από τον κοινωνικό προϋπολογισμό του 2000.

Παροχές Κύριας Σύνταξης	Αριθμός Ασφαλισμέ- νων	Μέση ετήσια κύρια σύνταξη	Παροχές επικουρικής σύνταξης	Αριθμός Ασφαλισμένων επικου- ρικής	Μέση ετήσια Επικουρική σύνταξη	Μέση συνολική Ετήσια Σύνταξη
2,727 τρις	1.255.414	2.172.000 δρχ	0,532 τρις	543.908	979.233 δρχ	3.151.233

Βλέπουμε ότι 1.255.414-543.908= 711.506 συνταξιούχοι παίρνουν μόνο την κύρια σύνταξη που είναι κατά μέσο όρο το μήνα 181.000 δρχ. Ενώ 543.908 συνταξιούχοι παίρνουν και την επικουρική και συνολική κατά μέσο όρο σύνταξη το μήνα 262.602 δρχ. Στα έξοδα των ταμείων πρέπει να υπολογίσουμε και τις δαπάνες διοίκησης των ταμείων κύριας ασφάλισης που είναι 167,685 δις και τις δαπάνες διοίκησης των επικουρικών που είναι 9,308 δις (μελέτη του ΙΝΕ σελ 35).

Από τη σελ 199 της ίδιας μελέτης φτιάχνουμε τους παρακάτω πίνακες. Και οι δύο πίνακες δίνουν τα έσοδα των ταμείων κύριας ασφάλισης και επικουρικής που προέρχονται από τις εισφορές εργαζομένων εργοδοτών και κράτους καθώς και από τις προσόδους της περιουσίας των ταμείων. Οι εισφορές αυτές αφορούν τις συντάξεις και όχι την περιθάλψη.

Έσοδα όλων των ταμείων κύριας ασφάλισης για την κάλυψη της κύριας σύνταξης εκτός των δημοσίων υπαλλήλων

	Καταβολές ασφαλισμένων	Εισφορές Εργοδοτών	Συμμετοχή του κράτους	Πρόσοδοι Περιουσίας κλπ	Σύνολο
Εκτός ΟΓΑ και δημοσίου	933,08 δις	1021,10 δις	670,80 δις	168,84 δις	2793,82 δις
ΟΓΑ	112 δις	—	836,22 δις	19,76 δις	967,98 δις
Σύνολο	1045,08 δις	1021,10 δις	1507,02 δις	188,6 δις	3761,8 δις

Για τις επικουρικές συντάξεις γίνονται κρατήσεις από τα ταμεία επικουρικής σύνταξης αλλά και από τα ταμεία κύριας σύνταξης. Αυτό φαίνεται στον παρακάτω πίνακα. Ο ΟΓΑ δεν έχει καθόλου επικουρική σύνταξη. Οι εισφορές δεν περιλαμβάνουν το δημόσιο.

Έσοδα όλων των ταμείων επικουρικής ασφάλισης για την κάλυψη της επικουρικής σύνταξης εκτός από το δημόσιο και τον ΟΓΑ που δεν έχει επικουρική σύνταξη.

	Καταβολές ασφαλισμένων	Εισφορές Εργοδοτών	Συμμετοχή του κράτους	Πρόσοδοι Περιουσίας Κλπ	Σύνολο
Φορείς κύριας ασφάλισης	163,59 δις	157,90 δις	0,88 δις	11,39 δις	333,76 δις
Φορείς επικουρικής Ασφάλισης	82,19 δις	103,25 δις	6,86 δις	93,12 δις	285,42 δις
Σύνολο	245,78 δις	261,15 δις	7,74 δις	104,51 δις	619,18 δις

Στον παρακάτω πίνακα παρουσιάζουμε τα αθροίσματα των δύο προηγούμενων πινάκων. Η κάθε στήλη είναι το άθροισμα από τις εισφορές για κύρια σύνταξη και για επικουρική στο σύνολο της οικονομίας εκτός από ΟΓΑ και δημόσιο.

Καταβολές Ασφαλισμένων	Εισφορές εργοδοτών	Συμμετοχή του κράτους	Πρόσοδοι Περιουσίας Κλπ	Σύνολο
1178,86 δις	1282,25 δις	678,54 δις	273,35 δις	3413 δις

Στον παρακάτω πίνακα παρουσιάζουμε τα αθροίσματα των εισφορών για κύρια και επικουρική σύνταξη στο σύνολο της οικονομίας συμπεριλαμβανομένου του ΟΓΑ και όχι του δημοσίου.

Καταβολές Ασφαλισμένων	Εισφορές εργοδοτών	Συμμετοχή του κράτους	Πρόσοδοι Κλπ	Σύνολο
1290,86 δις	1282,25 δις	1514,76 δις	293,11 δις	4380,98 δις

Από τη στήλη πρόσοδοι κλπ ένα μέρος είναι πάλι κρατικές χρηματοδοτήσεις. Το ύψος τελικά της κρατικής χρηματοδότησης για τα ταμεία συντάξεων πάντα ευρίσκεται γύρω στα 1700 δις. Το Βήμα της 8/3/02 αναφέρει 1650 δις και στο τέλος το κατεβάζει στα 305 δις χωρίς ΟΓΑ και δημόσιο πάντα, η ΑΕΚΑ στο πρόγραμμά της

αναφέρει 1774,453 δις και η μελέτη της ΓΣΕΕ που χρησιμοποιούμε αναφέρει ότι είναι 196,15 δις! **Ο ΣΥΝ και το ψευτοΚΚΕ καθώς και όλες οι οργανώσεις του σοσιαλφασισμού προπαγανδίζουν ότι η κρατική εισφορά είναι σχεδόν ανύπαρκτη όπως ακριβώς και η ΓΣΕΕ.** Εμείς δεν αντιγράψαμε την στατιστική της επισημονικής ομάδας της ΓΣΕΕ που ισχυρίζεται ότι προέρχεται από τον προϋπολογισμό του 2000 γιατί είναι η παραποιημένη στατιστική του υπουργείου. Η ερευνητική ομάδα κρατάει τα νούμερα του υπουργείου αλλά αλλάζει τις πηγές των εσόδων και των εξόδων με τέτοιο τρόπο ώστε να βγάλει σαν συμπέρασμα τη θέση των αφεντικών της που υπήρχε πριν από την “έρευνα”, δηλαδή τη θέση ότι: “Το κράτος δεν συνεισφέρει παρά μίχουλα και επιπλέον κλέβει και τα λεφτά των ταμείων, τις εισφορές του λαού!”

Εκτός όμως από το ψέμα ότι το κράτος δεν συνεισφέρει στα έξοδα των ταμείων για την σύνταξη ενώ **πληρώνει το 33 έως το 35% των εξόδων**, το πολιτικό μονοπώλιο που ελέγχει το κράτος κατηγορεί το ίδιο το κράτος ότι έχει κλέψει τρία με πέντε τρις από τα ταμεία, που αν τα τόκιζαν τα ταμεία όπως ισχυρίζονται τώρα θα ήταν 15 τρις!

Αυτή είναι η εικόνα του πολιτικού φάσματος που συγκροτεί το πολιτικό μονοπώλιο καθώς και όλων των συνδικάτων και της ΓΣΣΕ. Πρόκειται στην κυριολεξία για μια “εθνική” γραμμή. Το έθνος εμφανίζεται από τα τσιράκια της ρώσικης πολιτικής να μην γνωρίζει να κάνει λογαριασμούς. Να μην μπορεί να ξεχωρίσει ποιος είναι ο ιδιοκτήτης αυτού ή του άλλου χρήματος, ποιο χρήμα είναι κρατικό και ποιο δεν είναι, ποιο χρήμα ανήκει σε ποιόν! Όσο παράξενο και αν φαίνεται αυτό αποτελεί ένα κύριο πρόβλημα. Το σοσιαλφασιστικό πολιτικό μονοπώλιο που εκφράζεται από την κυριαρχία της ρώσικης πολιτικής στις ηγετικές ομάδες των τεσσά-

ρων κομμάτων δεν ταυτίζεται με το κράτος, όμως σήμερα το ελέγχει και το διοικεί. Η κρατική νομοθεσία είναι νομοθεσία που αφορά ένα αστικό καθεστώς στο σύνολο του και ανάλογη προβλέπεται και η γενική λειτουργία του κράτους. Η λειτουργία του πολιτικού μονοπωλίου όμως είναι η λειτουργία συμμοριών που συνενώνονται κάτω από την πολιτική κυριαρχία της ρώσικης γραμμής στην οικονομία και στην κοινωνία και έρχεται σε αντίθεση με την

νομική υπόσταση του αστικού κράτους. Γι’ αυτό και η κυριαρχία του μονοπωλίου σ’ αυτή την περίοδο είναι έμμεση, πολιτική, και σε ένα βαθμό θεσμοθετημένη. Το σκεπτικό του πολιτικού μονοπωλίου είναι απλό. Με μια Γκαϊμπελικού τύπου προπαγάνδα σφηνώνουν στα μυαλά του κόσμου ότι το κράτος δεν πληρώνει τίποτα για τις συντάξεις, άρα τις συντάξεις τις πληρώνουν τα ταμεία από τις εισφορές. Και δεν φτάνει αυτό, αλλά λένε ότι έρχεται το κράτος και κλέβει τα λεφτά των εργαζομένων από τις συνολικές εισφορές. Το συμπέρασμα που θέλουν να βγάλουν είναι αβίαστο. Το κράτος είναι ανίκανο και κλέφτης, είναι ένα κακό κράτος, **γι’ αυτό τα ταμεία και τα αποθεματικά τους πρέπει να τα διαχειριστούν**

οι “εργαζόμενοι” δηλαδή οι συμμορίες του πολιτικού μονοπωλίου που κυριαρχούν στα συνδικάτα. Έτσι σκοπεύουν να βάλουν στο χέρι και τη διαχείριση του 50% επί των καθαρών του ελληνικού νόμιμου μεροκάματου που αποτελούν οι εισφορές και επιπλέον την κρατική χρηματοδότηση.

Από το Βήμα της 8/3/02 βρήκαμε μια ολοκληρωμένη δικαιολόγηση της “εθνικής” γραμμής που ξεκαθαρίζει απόλυτα τους κρατικούς φόρους από τους οποίους προέρχεται η μεγάλη κρατική χρηματοδότηση των συντάξεων. Να μην ξεχνάμε εδώ που φτάσαμε, ότι τα έσοδα του κράτους προέρχονται αποκλειστικά από τη φορολόγηση, από τις κρατικές επιχειρήσεις και από την ΕΕ. Κρατικός φόρος σημαίνει κρατικό χρήμα. Το αστείο είναι ότι όλα τα επιχειρήματα του δημοσιογράφου είναι για να υποστηρίξει το σοσιαλφασισμό. Καταλήγει στο συμπέρασμα ότι το κράτος δίνει μόνο 305 δις στα ταμεία, ενώ από τον προϋπολογισμό φαίνεται όπως λει ο ίδιος ότι τα χρηματοδοτεί με 1.635 δις. Κατ’ αυτόν, όπως και για όσους υποστηρίζουν ανάλογες ανοησίες, η υποχρεωτική θεσμοθετημένη καταβολή ενός χρηματικού ποσού από τον πολίτη στο κράτος, δεν αποτελεί φόρο και έσοδο του κράτους αλλά έσοδο αυτού που θα λάβει ένα αντίστοιχο ποσό από το κράτος. Το κράτος δηλαδή είναι σύμφωνα μ’ αυτούς ένας υπάλληλος μόνο, ένας εισπράχτορας, εκείνου που θα λάβει την κρατική εισφορά! Σαν παράδειγμα το 12% πάνω στο φόρο εισοδήματος που πληρώνει ο κάθε φορολογούμενος υπέρ του ΟΓΑ είναι χρήμα κατά τον σοσιαλφασισμό, που δεν είναι φόρος, αλλά που ανήκει στον αγρότη που παίρνει σύνταξη από τον ΟΓΑ. Κανένα κυβερνητικό ή ανώτερο στέλεχος από όλες τις κομματικές ηγεσίες και από την ψευδοδιάνοση αυτού του τόπου δεν τολμάει να εναντιωθεί στην “εθνική” ρώσικη λογική. Οι φόροι για τις συντάξεις ανήκουν σύμφωνα με αυτή στο σοσιαλφασισμό! Δίνουμε μερικούς φόρους από τους 100 και πάνω που χρηματοδοτούν το ασφαλιστικό: Τέλη χαρτοσήμου και 12% επί του φόρου εισοδήματος, σύνολο εισπράξης 200 δις. Φόρος 10% επί της μεταβίβασης ακινήτων, σύνολο εισπράξης 70 δις. Αγγελιόσημο, δικαστικό ένσημο, 5% στα εισιτήρια του ποδοσφαίρου, κληροκόσημο επί γάμων βαπτίσεων διαζυγίων κλπ, το 10% των μη εξαργυρωμένων δελτίων του ιπποδρόμου, το ένα τοις χιλίοις στον προϋπολογισμό όλων των δημοσίων έργων κλπ, κλπ.

Η “μελέτη” της ΓΣΣΕ για το ασφαλιστικό
Με μια απλή μαθηματική υπόθεση η επιστημονική ομάδα του ΙΝΕ προβλέπει τον πληθυσμό της χώρας μετά από πενήντα χρόνια να περιλαμβάνει 31% άτομα στο σύνολο του πληθυσμού άνω των 65 ετών. Η αύξηση αυτή 31-18=13% του πληθυσμού των συνταξιούχων κατά την ομάδα αυτή κρούει τον κώδωνα του κινδύνου για την αδυναμία του υπάρχοντος συστήματος να καλύψει την μελλοντική ασφάλιση. Η ομάδα αυτή κάνει διάφορες υποθέσεις για τις κοινωνικές νομοτέλειες μιας ιστορικής φάσης που διαμορφώνονται μόνο μέσα σ’ αυτή την ίδια και που παύουν να ισχύουν με το πέρασμα της συγκεκριμένης φάσης, για να καταλήξει σε συμπεράσματα. Έτσι κάνει υποθέσεις για τα ποσοστά του ενεργού πληθυσμού και τα ποσοστά των συνταξιούχων στις επόμενες δεκαετίες καθώς και για τα μελλοντικά μέσα επιτόκια του ασφαλιστικού κεφαλαίου. Όμοια κάνει για την αύξηση του ΑΕΠ κλπ και διατυπώνει εννέα σενάρια για το μέλλον του ήδη υπάρχοντος ασφαλιστικού συστήματος. Τα εννέα αυτά σενάρια γίνονται δεκαοχτώ αφού τα μισά προβλέπουν την συμμετοχή του κράτους στις εισφορές και τα άλλα μισά όχι. Το συμπέρασμα αυτής της επίπονης καθαρά μαθηματικής μελέτης, που μάταια προσπαθεί να προβλέψει και να συλλάβει πολιτικά και κοινωνικά φαινόμενα που είναι αποτέλεσμα της εσωτερικής συνάφειας της μελλοντικής κοινωνίας, με τη χρήση των μαθηματικών, και που συνιστά ένα ολόκληρο τόμο, είναι ότι αν το ΣΚΑ της χώρας συνεχίσει να παραμένει το ίδιο τότε τα επόμενα πενήντα χρόνια θα βρεθούμε με ελλείμματα από 29,34% μέχρι και 214,24% του ΑΕΠ εξαιτίας των παροχών του ΣΚΑ σε όλους τους ασφαλισμένους εκτός από το δημόσιο τους αγρότες και το ΝΑΤ. Επειδή όμως αυτά τα ελλείμματα του κρατικού προϋπολογισμού είναι τεράστια και επιπλέον δεν επιτρέπονται από την ΟΝΕ φθάνουμε έτσι σε αδιέξοδο σύμφωνα με τους συντάκτες της εργασίας. Η μελέτη αυτή βγάζει τα μικρότερα ελλείμματα όταν το κράτος συμμετέχει στις εισφορές πράγμα που είναι αυτονόητο. Το συμπέρασμα στο οποίο καταλήγει η

Οι μύθοι για το ασφαλιστικό και ο αληθινός στόχος των σοσιαλφασιστών

συνέχεια από τη σελ. 13

μελέτη είναι ότι για ένα μη ελλειμματικό ΣΚΑ θα πρέπει να πληρώνουν τις ασφαλιστικές εισφορές κατά τα 3/9 το κράτος κατά τα 2/9 οι ασφαλισμένοι και κατά τα 4/9 οι εργοδότες. Σήμερα το κράτος χρηματοδοτεί το ΣΚΑ από τον κοινωνικό προϋπολογισμό κατά 2% όπως ισχυρίζεται η μελέτη! Το ψέμα αυτό στηρίζεται σε ένα νομικισμό. Το ποσοστό του 2% προκύπτει από το ότι το κράτος καλύπτει με νόμο, κατά 10% το κόστος των εισφορών μόνο για τους νεοεισερχόμενους στην εργασία από 1/1/1993 και όχι για τους υπόλοιπους όπως είδαμε από την επιβολή πάνω από 100 φόρων. Από την ίδια εργασία βλέπουμε ότι η Ολλανδία σαν κράτος καλύπτει ολόκληρο το κόστος της εθνικής σύνταξης, η Ιρλανδία καλύπτει τα ελλείμματα, η Αυστρία το 18%, η Γερμανία πάνω από το 24%, το Βέλγιο έχει ένα κυμαινόμενο ύψος κόστους ανάλογα με τις ανάγκες. Η πρόταση της μελέτης ταυτίζεται με αυτή της ΓΣΣΕ και περιλαμβάνει τα εξής: 1) Κυρίαρχη σύνταξη στο ΣΚΑ να είναι η κύρια σύνταξη σε αντίθεση με την πρόταση της Ε. Επιτροπής που “συνοδεύεται με την εισήγηση περιορισμού της κύριας σύνταξης και διόγκωση της επικουρικής και της ιδιωτικής” (σελ 192). 2) “Η επικουρική επαγγελματική σύνταξη πρέπει να λειτουργεί παράλληλα με την κύρια και ανεξάρτητα από αυτήν αλλά πρέπει να καλύπτει όλους τους ασφαλισμένους” (σελ 192). Να σημειώσουμε ότι το καθεστώς απαγόρευε μέχρι τώρα τη δημιουργία επικουρικών ταμείων με τη διαδικασία των ειδικών συλλογικών συμβάσεων πράγμα που γίνεται εδώ και χρόνια στην ΕΕ. Η επικουρική ασφάλιση κατά την ΓΣΣΕ είναι αντικείμενο διαπραγμάτευσης ανάμεσα στους εργαζόμενους και την εργοδοσία. 3) “Η ΓΣΣΕ έχει την άποψη ότι η ιδιωτική ασφάλιση δεν μπορεί να αποτελεί ιδιαίτερο πλώνα της κοινωνικής ασφάλισης” (σελ 192). Οι τρεις πλώνες της κοινωνικής ασφάλισης κατά την Ευρωπαϊκή επιτροπή είναι η κύρια σύνταξη, η επαγγελματική επικουρική, και η ιδιωτική ασφάλιση.

Κατά την άποψή μας η εργασία αυτή δεν αποδεικνύει απολύτως τίποτα. Και όχι μόνο. Πρόκειται για μια ανοησία στο επιστημονικό επίπεδο με πολιτική σκοπιμότητα που την χρησιμοποιεί στο πρόγραμμά της και η ΑΕΚΑ. Είναι μια υπόθεση εργασίας καθαρά καθηγητικού χαρακτήρα ξεκομμένη από τις οικονομικές και της κοινωνικές νομοτέλειες. Αντιμετωπίζει το ΣΚΑ σαν ένα συνδυασμό ποσοτήτων χρήματος, ανθρώπων και δοσμένων εκ των προτέρων μεγεθών της οικονομίας, που όπως είναι γνωστό εκτός του ότι μεταβάλλονται άναρχα σε μεγάλα χρονικά διαστήματα εξαιτίας της φύσης του ίδιου του καπιταλισμού, είναι και ζητήματα μιας συγκεκριμένης φάσης τα οποία δεν μπορούν να προβλεφθούν. Πάντα προσπαθούσαν να βάλουν από την πίσω πόρτα τις θετικές επιστήμες μέσα στις κοινωνικές, με το δίκιο τους βέβαια, αφού το κοσμοθεωρητικό τους μοντέλο δεν τους επιτρέπει παρά μερικές, εμπειρικού τύπου ερμηνείες της κοινωνικής πραγματικότητας. Αν ρωτηθούν ευθέως οι καθηγητές αυτοί, θα καλυφθούν λέγοντας ότι εμείς δεν ισχυριζόμαστε ότι πραγματοποιήσαμε πρόβλεψη όπως πραγματικά το ξεκαθαρίζουν στο κείμενό τους. Εμείς κάναμε θα σου πουν μια προβολή της σημερινής πραγματικότητας στο μέλλον, φτιάξαμε ένα τέτοιο μοντέλο και το μελετήσαμε. Διαπιστώσαμε, θα πουν, ότι αν το σημερινό ΣΚΑ διατηρηθεί τότε τα ελλείμματα του θα μεγεθύνονται. Και εμείς ρωτάμε από που βγαίνει από τη μελέτη σας η κυριαρχία της κύριας σύνταξης πάνω στην επικουρική, η απόρριψη της ιδιωτικής ασφάλισης και ο έλεγχος των ταμείων από την ΓΣΣΕ και τον σοσιαλφασισμό στο όνομα της αυτοδιαχείρισης; Ποιος νόμος μπορεί να καθορίσει τα επιτόκια για τα επόμενα πενήντα χρόνια ποιος νόμος καθορίζει την αύξηση του πληθυσμού κλπ. Η “επιστημονικοποίηση” των κοινωνικών και πολιτικών απόψεων με την δήθεν βοήθεια των θετικών επιστημών στις οποίες δεν έχει μεγάλη πρόσβαση η πλειοψηφία είναι γνωστό και πολύ παλιό κόλπο των σαλτιμπάγκων του καπιταλισμού. Οι χαμηλές συντάξεις είναι το αποτέλεσμα του χαμηλού μεροκάματου γιατί αυτό καθορίζει και το ύψος των συντάξεων. Και τα χαμηλά μεροκάματα καθορίζονται από τον στρατό της φτηνής εργασίας και την συνολική υπανάπτυξη που προωθείται σκόπιμα. Οι συνολικά χαμηλές παροχές του ΣΚΑ εκφράζουν ακριβώς αυτή την πολιτική και αντανακλούν το ίδιο το σάπιο αντιαναπτυξιακό

και αντεθνικό περιεχόμενο του συστήματος Το πρόβλημα των συντάξεων πείνας δεν βρίσκεται στην αύξηση του αριθμού των συνταξιούχων και του πληθυσμού, που είναι μια συγκαλυμμένη Μαλθουσιανή εξήγηση. Κανείς φυσικός νόμος δεν λειεί τέτοια πράγματα. Ας δούμε αυτή την “καθαρή” επιστήμη πως την χρησιμοποίησε αμέσως ο συγκαλυμμένος σοσιαλφασισμός, το κόμμα του Μπίστη, η ΑΕΚΑ. Στη σελίδα 26 του προγράμματός του για το ασφαλιστικό διαβάζουμε: “Συνολικά το ασφαλιστικό-συνταξιοδοτικό σύστημα δεν είναι βιώσιμο οικονομικά και ταυτόχρονα είναι άδικο κοινωνικά. Παραπέμπει στην παρατήρηση 6 που λειεί. Το συνολικό εκρηκτικό πρόβλημα του ασφαλιστικού συστήματος παρουσιάστηκε στο παρελθόν από την έκθεση Σπράου και πρόσφατα από τη μη συζητηθείσα έκθεση των Βρετανών. Αξίζει να σημειωθεί ότι και η μελέτη της ΓΣΣΕ, παρότι αλλού επικεντρώθηκαν τα φώτα της δημοσιότητας, κάθε άλλο παρά απέχει από τις εκτιμήσεις για το μέγεθος του προβλήματος. Εδώ παραπέμπει στον πίνακα 1 που είναι το πρώτο σενάριο της μελέτης του Ι-ΝΕ”. Πάσα στην πάσα. Η κρίση του ΣΚΑ απαντήθηκε κατά το ΑΕΚΑ από την μελέτη της ΓΣΣΕ! Δεν συνδέεται η κρίση του ΣΚΑ με την υπονόμευση ή έστω την κρίση της παραγωγής, την αναδιάρθρωσή της και γενικά με την υπανάπτυξη που προωθεί το καθεστώς. Στις προηγούμενες όμως σελίδες του προγράμματος της ΑΕΚΑ αναγνωρίζεται η σύνδεση του ΣΚΑ με την παραγωγή. Τα πράγματα δυσκολεύουν όταν φτάσαμε στο δια ταύτα.

Η “εθνική” γραμμή της διαχείρισης των εισφορών του ΣΚΑ από τις συμμορίες του πολιτικού μονοπωλίου

Με την ευκαιρία της αναδιάρθρωσης όλων σχεδόν των ΣΚΑ της ΕΕ ο σοσιαλφασισμός και όλη η συνδικαλιστική γραφειοκρατία έχουν βάλει στόχο να πάρουν στα χέρια τους την διαχείριση όλων των ασφαλιστικών ταμείων. Αυτό σημαίνει ότι έτσι βάζουν στο χέρι το 50% επί των καθαρών μισθών, που είναι όλες οι ασφαλιστικές εισφορές, ή αλλιώς το 13% του ΑΕΠ. Μια τέτοια εξέλιξη θα είναι καταστροφική για το λαό, για την πολιτική δημοκρατία και για τη θέση της χώρας στην ΕΕ. Η βιομηχανία θα καταστραφεί από αυτό και μόνο το γεγονός. Η διαχείριση ενός τέτοιου τεράστιου ποσού από τις συμμορίες, που επιπλέον αντιπροσωπεύει και μισθούς, ισοδυναμεί με την παραχώρηση σ’ αυτούς μιας συμπυκνωμένης εξουσίας πάνω στην εργασία και στην κοινωνία συνολικά, πάνω στην παραγωγή και στο ίδιο το παραγωγικό κεφάλαιο. Αυτή η γραμμή που είναι η παραχάραξη της Ευρωπαϊκής πολιτικής προωθείται από όλο το φάσμα των συντεχνιών και των σοσιαλφασιστών. Επικεφαλής όπως πάντα οι Σημίτης, Παπανδρέου και ο ΣΥΝ μαζί με το ψευτοΚΚΕ. Η ΓΣΣΕ που εκφράζει ολόκληρη την συνδικαλιστική γραφειοκρατία, έχει μετατραπεί σε εντολοδόχο όλων αυτών, αφού είναι ο επίσημος συντονιστής της κυβέρνησης.

Η ΕΕ σαν δεύτερο πλώνα της ασφάλισης, εκτός από τον πρώτο που είναι η βασική σύνταξη, ορίζει την επικουρική σύνταξη, δηλαδή την επαγγελματική. Την διαχείριση αυτής της σύνταξης καθώς και των αποθεμάτων σε κεφάλαια αυτών των ταμείων την αποσπά από τον απόλυτο κρατικό έλεγχο πράγμα που ισοδυναμεί με το ότι προτρέπει αυτά τα ταμεία να συμμετέχουν με τα κεφάλαιά τους στην αγορά ώστε να διατηρείται ζωντανό το επικουρικό κεφάλαιο, και έτσι να μπορεί να ανταποκρίνεται στις μελλοντικές του υποχρεώσεις μέσα σε μια οικονομία που συνεχώς μεταβάλλεται. Αυτά τα ταμεία χρησιμοποιούν το σύστημα της λεγόμενης κεφαλαιοποίησης. Εδώ ο διαχειριστής του επικουρικού κεφαλαίου δεν είναι ο κατεξοχήν συλλογικός καπιταλιστής, το κράτος, αλλά μια εργατική αριστοκρατία που διαχειρίζεται σε στενή ένωση με το χρηματιστικό κεφάλαιο τα επικουρικά ταμεία για λογαριασμό των ασφαλισμένων. Εδώ οι εισφορές των εργαζομένων και των εργοδοτών λειτουργούν ωμά σαν κεφάλαιο, δηλαδή επιδιώκουν όπως κάθε άλλο κεφάλαιο ένα πράγμα, τη συσσώρευση στα πλαίσια της παγκόσμιας αγοράς. Για την Ελλάδα κάτι τέτοιο θα αποτελούσε πρόοδο, όχι μόνο σε σχέση με τη διεφθαρμένη διαχείριση του ασφαλιστικού κεφαλαίου από τη σημερινή γραφειοκρατική ακρίδα, αλλά ακόμα περισσότερο θα απέτρεπε τον κίνδυνο να αναλάβει απευθείας ο σοσιαλφασισμός αυτή τη διαχείριση. Γι’ αυτό

όλες αυτές οι πολιτικές συμμορίες γίνονται έξαλλες με την κατεύθυνση της κεφαλαιοποίησης στα επικουρικά, κι ακόμα περισσότερο με την ιδιωτική ασφάλεια στην οποία φεύγει από τη μέση εντελώς και η εργατική αριστοκρατία. Τη διαχείριση αυτών των ταμείων την ορίζει η ίδια η ΕΕ να γίνεται από εταιρείες που δεν είναι κρατικές, και φυσικά κάτω από επιτροπές ελέγχου. Αυτή την πολιτική όμως το καθεστώς την παραχαράζει και θέλει, και μέσω αυτού του δρόμου, να δώσει όλα τα ταμεία στους “εργαζόμενους”. Ας δούμε την υλοποίηση αυτής της πολιτικής στη Γαλλία. Από την Ασφάλιση πετ πληροφορούμαστε ότι τη διαχείριση των επικουρικών και προαιρετικών συντάξεων στη Γαλλία την έχουν αναλάβει οργανισμοί μη κερδοσκοπικού χαρακτήρα. Αντιγράφουμε: “Σε Ημερίδα με συντονιστή τον πρώην διοικητή της Ε.Τ.Ε., Δ. Γερμίδη, παρουσιάστηκε από τον διευθύνοντα σύμβουλο της AG2R, Jean-Louis de Mourges και τον αναπληρωτή διευθύνοντα σύμβουλο, Jean Castagne, ο ρόλος οργανισμών, μη κερδοσκοπικού χαρακτήρα στην διαχείριση επικουρικών και προαιρετικών συντάξεων συμπληρωματικών παροχών υγείας και πρόνοιας, όπως λειτουργεί στη Γαλλία σήμερα.

Πρόκειται για ένα σύστημα βάσει του οποίου εργαζόμενοι και εργοδότες καταβάλλουν εισφορές, τη διαχείριση των οποίων αναθέτουν σε έναν τέτοιο οργανισμό της επιλογής τους. Όπως τονίστηκε από τους ομιλητές, τα συνταξιοδοτικά αυτά προγράμματα είναι προσαρμοσμένα στις ανάγκες και τις δυνατότητες των ασφαλισμένων.

Πρέπει να αναφερθεί ότι η λειτουργία του συστήματος στη Γαλλία ρυθμίζεται από ειδική νομοθεσία και ευνοείται από την πλήρη φορολογική απαλλαγή των εισφορών τόσο των εργοδοτών όσο και των εργαζομένων, κάτι που ακόμη δεν ισχύει στη χώρας μας.

Η Αγροτική Ζωή βρίσκεται σε διαπραγματεύσεις με τον γαλλικό όμιλο για την υπογραφή συμφωνίας συνεργασίας στον τομέα των συνταξιοδοτικών προγραμμάτων στην χώρα μας”.

Ήδη η κυβέρνηση έχει υποσχεθεί την πλήρη “αυτοδιαχείριση” των ταμείων εφάπαξ. Τώρα ο σοσιαλφασισμός παλεύει να κερδίσει και την διοίκηση των επικουρικών ταμείων. Στόχος του βέβαια είναι και τα ταμεία κύριας σύνταξης. Προϋπόθεση βέβαια για να πάρουν από το κράτος την διοίκηση των ταμείων είναι να μην την πάρει κανείς άλλος, όπως εταιρείες οποιασδήποτε μορφής, όπως είδαμε να γίνεται στη Γαλλία. Γι’ αυτό εκτός από το κράτος που θα δίνει ένα μέρος των κεφαλαίων αλλά που δεν θέλουν και να διοικεί, απορρίπτουν και τις εταιρείες διότι αυτοί, όπως λένε, δεν μπορούν να ανεχτούν το μισθτό κεφάλαιο μέσα στα πόδια τους που θα βγάζει και επιπλέον κέρδος από τα λεφτά του λαού! Πριν προχωρήσουμε στα κείμενα και στις θέσεις των σοσιαλφασιστικών συμμοριών πρέπει να σταθούμε σε μια παρατήρηση που κατά τη γνώμη μας αρκεί για να υποψιαστεί κάποιος το ρόλο τους. **Συζητούν για μια μεταρρύθμιση του ασφαλιστικού, έχοντας χαλάσει τον κόσμο με τις φωνές τους ότι δήθεν το ΣΚΑ καταρρέει και ότι πρέπει να σωθεί από τις προοδευτικές δυνάμεις του τόπου για να σωθεί και ο λαός, και στις συζητήσεις που άρχισαν με την κυβέρνηση το πρώτο θέμα που συζητούν δεν είναι η χρηματοδότηση του ασφαλιστικού που εξασφαλίζει την βιωσιμότητά του και τα συμφέροντα των εργαζομένων, αλλά διαπραγματεύονται πριν απ’ όλα ποιος θα διοικεί τα ταμεία! Η χρηματοδότηση θα συζητηθεί τελευταία! Τα ΜΜΕ που τους σιγοντάρουν παρασύρουν το λαό με ειδήσεις του τύπου “ο υπουργός κρατάει κλειστά τα χαρτιά του” ή στην καλύτερη περίπτωση “απορούν” πως γίνεται συζήτηση χωρίς πρώτο θέμα την χρηματοδότηση του συστήματος, την εξασφάλιση δηλαδή της βιωσιμότητας του και το ύψος των κρατήσεων και των κρατικών εισφορών. Στο πλευρό του υπουργού εργασίας βρίσκεται ο Λαλιώτης. Αυτός “διαπραγματεύεται” στην ουσία.**

Ας δούμε την θέση διαφόρων για την “αυτοδιαχείριση”. Διαβάζουμε στη σελ 16 του προγράμματος για το ασφαλιστικό του ψευτοΚΚΕ: “Αγωνιζόμαστε για την “αυτοδιοίκηση – αυτοδιαχείριση” των ταμείων κύριας κι επικουρικής ασφάλισης. Στα Δ.Σ των ταμείων πρέπει να συμμετέχουν, κατά πλειοψηφία, αιρετοί και ανακλητοί εκπρόσωποι των εργαζομένων και των συνταξιούχων, οι οποίοι

να προτείνονται από τις περισσότερες αντιπροσωπευτικές οργανώσεις. Η συμμετοχή της εργοδοσίας και του κράτους να περιορισθεί στον ένα εκπρόσωπο από κάθε πλευρά." Η θέση της ΓΣΕΕ στη σελ 7 του τεύχους 12-13 του ΙΝΕ. "Επιναφορά στην πριν το 1989 σύνθεση των Διοικητικών Συμβουλίων των ασφαλιστικών Ταμείων όπου την πλειοψηφία τους διαμόρφωναν οι εκπρόσωποι των εργαζομένων, εργοδοτών και συνταξιούχων, ως των βασικών χρηματοδοτών της Κοινωνικής ασφάλισης". Το ότι πριν το 1989 τα ταμεία διοικούνταν από τους "εργαζόμενους" δεν νομίζουμε ότι είναι γνωστό σε κανένα, γιατί απλά δεν τα διοικούσαν. Τα πρόσωπα κάποιας κοινής αποδοχής πάντα ήταν κάτι το ζητούμενο. Αυτή τη φορά όμως το καθεστώς προσπαθεί να δώσει τις διοικήσεις πραγματικά στους σοσιαλφασίστες που έχουν προωθήσει τις θέσεις τους στο κράτος και έχουν αναπτύξει μια ανώτερου βαθμού ενότητα στην κορυφή του πολιτικού μονοπωλίου, με ουσιαστικές εξουσίες. Ας δούμε την ΑΕΚΑ που πολύ δειλά, για να μην τους πάρουν χαμπάρι, ξεκαθαρίζει τον νέο ρόλο των Δ.Σ των ταμείων. Στη σελ 36 του προγράμματος για το ασφαλιστικό διαβάζουμε: "Η εξέλιξη αυτή θα διευκολύνει την απεξάρτηση των Ταμείων- όπως θα προκύψουν μετά τη μεταρρύθμιση- από το κράτος και την αποκατάσταση της αυτονομίας τους. Αυτό θα επιτρέψει την εμφάνιση ενός αυθεντικού συστήματος κοινωνικής ασφάλισης με διοικήσεις ταμείων αντιπροσωπευτικές των ασφαλισμένων και υπόλογες σε αυτούς, με μεγαλύτερα περιθώρια χειρισμών σε θέματα αξιοποίησης περιουσίας, με περιορισμό του κράτους σε ρυθμιστικό ρόλο καθορισμού του πλαισίου λειτουργίας του συστήματος". **Ακριβώς αυτός είναι ο νέος ρόλος. Η γνήσια αντιπροσωπεία η διαχείριση του χρήματος! Οι θέσεις του ΣΥΝ και σ' αυτό το ζήτημα είναι πανομοιότυπη με των άλλων. Ο Λαλιώτης από τη μεριά του ΠΑΣΟΚ προωθεί επίσης την γραμμή αυτή. Όλοι αυτοί επίσης διαφωνούν κάθετα με την διαχείριση των κεφαλαίων των ταμείων από εταιρείες και απαιτούν την διαχείριση τους από τους ίδιους. Απαιτούν να πάρουν και την διαχείριση της επικουρικής σύνταξης.**

Που θα ευρεθούν τα κεφάλαια του ΣΚΑ;

Η απάντηση που δίνουν όλοι οι εχθροί της ανάπτυξης με κεντρικό πυρήνα τους το ψευτοΚΚΕ και τον ΣΥΝ στην παραπάνω ερώτηση είναι να πληρώνει ένα μεγάλο μέρος του ασφαλιστικού αδιάκριτα όλο το κεφάλαιο και το κράτος και τα κεφάλαια να τα διαχειρίζονται αυτοί. Πρόκειται δηλαδή για εκπροσώπους ενός άλλου κεφαλαίου, του ρώσικου κομπραδόρικο, που διεκδικεί μέσω της πολιτικής του ισχύος τη διαχείριση του 13% του ΑΕΠ. Αυτό είναι ένα ζήτημα. Το άλλο ζήτημα είναι ότι θέλουν μέσω των μεγάλων και αβάστακτων εισφορών να καταστρέψουν το βιομηχανικό και γενικά το παραγωγικό κεφάλαιο. Θέλουν να αυξήσουν τις εισφορές σε τέτοιο βαθμό, ώστε το κόστος των προϊόντων να ανέβει και η ανταγωνιστικότητα της βιομηχανίας που δουλεύει στα πλαίσια της ανταγωνιστικής αγοράς να πέσει τόσο πολύ ώστε οι βιομηχανίες να κλείσουν. Αυτό είναι μια καταστροφή για το προλεταριάτο που ζει από τη βιομηχανία και τίναγμα στον αέρα της παραγωγικής βάσης της χώρας. Ταυτόχρονα όλη τους η πολιτική προωθεί τους παρακάτω όρους που αυτοί ποτέ δε συνδέουν με το ασφαλιστικό: Να μη διαταραχθεί η αντιπαραγωγική λειτουργία του φαύλου κύκλου της χαμηλής παραγωγικότητας, των χαμηλών μεροκάματων, της μικρής ανταγωνιστικότητας της οικονομίας και προπάντων να διατηρηθεί η μαύρη εργασία. Να διατηρηθεί παράλληλα το αντιαναπτυξιακό καθεστώς σε όλες τις μορφές του και να μην θιγεί ο στρατός των κρατικών παρασίτων που αντιπροσωπεύει μαζί με τους πολλούς διορισμούς στο δημόσιο ένα μεγάλο ποσοστό συγκαλυμμένης ανεργίας. Να διατηρηθεί η διαφθορά στα δημόσια έργα και στη δημόσια ζωή που μαζί με το υπόλοιπο μαύρο χρήμα τζόγος κλπ τροφοδοτούν ολόκληρο το καθεστώς. Να μη θιγούν οι ελεεινοί μικροεργολάβοι μικροκεφαλαιοκράτες που είναι οι μεγαλύτερες βδέλλες της εργασίας, αυτοί που πληρώνουν τα χαμηλότερα μεροκάματα και δεν πληρώνουν και ασφάλεια. Να διατηρηθεί το καθεστώς όξυνσης με την Τουρκία, ώστε να είναι ανοιχτός ο δρόμος για τις έμμεσες επεμβάσεις και εκβιασμούς προς όφελος της ρώσικης πολιτικής. Έτσι οι στρατιωτικές δαπάνες αναπόφευκτα θα είναι μεγάλες. Να διατηρηθούν εκτός εργασίας όλοι οι άνεργοι και να διατηρηθούν στην πολιτική παρανομία οι ανασφάλιστοι μετανάστες ώστε να διαφυλαχτεί το χαμηλό μεροκάματο σα βάση της υπανάπτυξης.

Ας δούμε τι μπορεί να πληρώσει το βιομηχανικό κεφάλαιο και αν θα πρέπει αυτό το κεφάλαιο να πληρώνει αυτή την περίοδο αυξημένες ασφάλειες ή να κάνει επενδύσεις. Από τον Σύνδεσμο Ελληνικών Βιομηχανιών (ΣΕΒ) δίνουμε παρακάτω τις επενδύσεις των βιομηχανών στη μεταποίηση καθώς και στα κέρδη τους. Οι τιμές είναι αποπληρωσμένες με έτος βάσης το 1988. Φυσικό είναι ότι ψάξαμε και σε άλλες πηγές την αλήθεια για τα κέρδη αλλά και για τις επενδύσεις. Καταλήξαμε λοιπόν στο συμπέρασμα ότι τα βιομηχανικά κέρδη ακόμα και αν τα αυξήσουμε όπως θα δούμε παρακάτω υπερβολικά δεν μπορούν να προσφέρουν ουσιαστικά στην αύξηση των εσόδων του ασφαλιστικού. Το αποτέλεσμα της αύξησης των εισφορών των βιομηχανών θα είναι το κλείσιμο της βιομηχανίας.

ΕΤΗ	Επενδύσεις ιδιωτικές στη μεταποίηση σε τιμές του 1988 σε εκατ ευρώ	Κέρδη βιομ/νικών ΑΕ και ΕΠΕ σε τιμές 1988 σε εκατ ευρώ
1990	1346	254
1991	1047	60
1992	948	519
1993	858	424
1994	873	559
1995	880	710

Να σημειωθεί ότι οι επενδύσεις στη μεταποίηση το 1983 ήταν 2377 εκατ ευρώ. Δηλαδή 13 χρόνια μετά το 1983 έχουμε πτώση των επενδύσεων κατά 63%! Τα δηλωμένα κέρδη από τη βιομηχανία το 1995 είναι 242 δις δρχ και οι επενδύσεις περίπου 300 δις δρχ σε τιμές 1988. Θεωρώντας τις επενδύσεις πραγματικές και διπλασιάζοντας τα κέρδη δηλαδή υποθέτοντας φοροδιαφυγή 100%, βλέπουμε ότι περισσεύουν μετά από τις επενδύσεις 184 δις δρχ σε τιμές 1988. Ακόμα και αν κάνουμε την αναγωγή του ποσού αυτού σε τιμές 1995 το ποσό που θα προκύψει είναι τέτοιο που με βεβαιότητα δεν μπορεί να είναι η λύση της χρηματοδότησης του ασφαλιστικού. **Και τα μισά να δώσουν σαν επιπλέον ασφαλιστικές εισφορές οι βιομήχανοι δεν θα καλύψουν ούτε ένα ελάχιστο ποσοστό των συντάξεων. Η ίδια λοιπόν η πραγματικότητα στη βιομηχανία διαψεύδει το σοσιαλφασισμό. Το ντόπιο κεφάλαιο δεν πληρώνει λιγότερα από ότι το ευρωπαϊκό σε εισφορές, αλλά περισσότερα. Η αναλογία αυτού που ονομάζεται εισφορά του εργοδότη προς του εργαζομένου είναι περίπου 2/1. Η επιβάρυνση του βιομηχανικού κεφαλαίου με παραπέρα αύξηση των εισφορών μαζί με το σαμποτάζ θα οδηγήσουν τη βιομηχανία στο κλείσιμο.**

Πως θα χρηματοδοτηθούν και θα ανέβουν οι συντάξεις

Οι πηγές της χρηματοδότησης του ΣΚΑ κατά την άποψή μας για να ωφεληθεί περισσότερο η κοινωνία και οι εργαζόμενοι δεν μπορεί παρά να είναι: 1) οι κρατήσεις σε ποσοστό πάνω στο μισθό της παραγωγής (κρατήσεις εργαζομένου και εισφορές εργοδοτών) σε τέτοιο ποσοστό που να μην διαμορφώνεται ένα υψηλό συνολικό κόστος εργασίας τέτοιο που να οδηγεί στο κλείσιμο τις επιχειρήσεις. Οι συνολικές εισφορές μπορούν να κατέβουν κατά 10% ή και 20% ανάλογα με τις πολιτικές ήττες που θα υποστεί το αντιαναπτυξιακό φιλορώσικο μέτωπο. Αυτό σημαίνει ότι οι εισπράξεις των ταμείων με μείωση 10% θα κατέβουν κατά 257 δις σύμφωνα με τους πίνακες που παρουσιάσαμε. 2) Από τη σελ 35 του κρατικού προϋπολογισμού του έτους 2001 βλέπουμε ότι το έτος 2000 οι δημόσιες επενδύσεις ήταν 4955 δις. Αν λάβουμε υπόψη μας ότι τα δημόσια έργα δουλεύονται με μια μίζα γύρω στο 10% σύμφωνα με τους ανθρώπους της αγοράς, τότε με μια πολιτική ήττα του μονοπωλίου εξασφαλίζονται από το κράτος περίπου 495 δις) 3) Από τη σελ 14 του κρατικού προϋπολογισμού του έτους 2001 βλέπουμε ότι οι αμυντικές δαπάνες να είναι το 4,9% του ΑΕΠ. Για σύγκριση αναφέρομε ότι στην ίδια σελίδα οι δαπάνες του ΝΑΤΟ Ευρώπης είναι 2,1% του ΑΕΠ και του ΝΑΤΟ συνολικά 2,5%. Με ΑΕΠ το 2001 ίσο με 44,48 τρις (σελ 27) οι αμυντικές δαπάνες είναι 2179 δις. Αυτός ο τεράστιος βαθμός στρατικοποίησης οφείλεται στην τεχνητή όξυνση με την Τουρκία και βασίζεται στον μεγαλοϊδεατισμό. Η όξυνση είναι όμως και ένας βασικός όρος άσκησης της ρώσικης πολιτικής για να πιέξει πάντα την Τουρκία

μέσω της Ελλάδας και να διατηρεί άλυτα τα προβλήματα. Η μείωση των εξοπλισμών όχι μόνο λύνει το ασφαλιστικό αλλά και χρηματοδοτεί πολλές επενδύσεις. (Να σημειώσουμε ότι προετοιμάζεται επιπλέον ένα τεράστιο πρόγραμμα εξοπλισμών μερικών τρις). Προϋπόθεση γι' αυτό είναι η αντιμετώπιση του μεγαλοϊδεατισμού και της ρώσικης διείσδυσης. 4) Με την ενοποίηση των ταμείων να κατέβει το κόστος της διοίκησης που είναι συνολικά 167,685 δις για τα ταμεία κύριας ασφάλισης και 9,308 δις για τα επικουρικά. Προϋπόθεση γι' αυτό είναι να μην χρησιμοποιούνται τα ταμεία σαν μηχανισμοί εκτροπής παρασίτων και συμμοριών όπως ακριβώς τα θέλει ο σοσιαλφασισμός και τα χρησιμοποιεί το καθεστώς. Να μην χρησιμοποιούνται τα ταμεία για διορισμούς που συγκαλύπτουν την ανεργία. 5) Να

αναγκαστούν όλοι οι μικροεργολάβοι και μικροκαπιταλιστές που είναι συνήθως εχθροί της ανάπτυξης γιατί ζουν από το φτηνό μεροκάματο και ανήκουν σε μεγάλο μέρος στα σοσιαλφασιστικά κόμματα να πληρώνουν τις εισφορές. Όπως είναι γνωστό το μεγάλο κεφάλαιο τις εισφορές τις πληρώνει. 6) Να ασφαλιστούν όλοι οι ανασφάλιστοι και όλοι οι μετανάστες ώστε να καταργηθεί η μαύρη εργασία. Όλοι αυτοί είναι περίπου 1,5 εκατ. Η χρηματοδότηση λοιπόν του ΣΚΑ, με μια προοδευτική αντίληψη, δεν μπορεί παρά να συνυφάνεται με την λύση θεμελιωδών αντιθέσεων στην κοινωνία. Νομίζουμε ότι η θέση να πληρώσει γενικά το κεφάλαιο δεν συνυφάνεται με καμιά λύση και καμιά υπέρβαση των λαϊκών συμφερόντων. Αντίθετα η θέση να ηττηθεί πολιτικά όλο το διεφθαρμένο αντιπαραγωγικό κεφάλαιο τύπου Κόκκαλη και η πολιτική που το στηρίζει, τόσο πολύ ώστε να αφανιστούν, υπηρετεί από τα πιο ειδικά μέχρι και τα πιο γενικά λαϊκά και εργατικά συμφέροντα. Σε τελευταία ανάλυση η πηγή της χρηματοδότησης του ΣΚΑ είναι η ίδια η εργασία. Αύξηση της αξίας της εργασίας και αύξηση κατά συνέπεια των μισθών και αύξηση των κρατήσεων με αυξημένες τις κοινωνικές παροχές μόνο σε μια οικονομία που αναπτύσσεται βιομηχανικά αλλά και σε όλους τους άλλους παραγωγικούς τομείς μπορούν να συμβούν. Μόνο όταν αυξηθούν οι δουλειές αυξάνεται και η αξία της εργασίας.

Το άρθρο για το ασφαλιστικό γράφτηκε πριν η κυβέρνηση δείξει τις προθέσεις της για την χρηματοδότησή του. Η χρηματοδότηση που προτείνει η κυβέρνηση είναι μια πλήρης λογιστική απάντηση για τη βιωσιμότητα του νέου ταμείου που θα προκύψει με πυρήνα το ΙΚΑ. Και δεν θα μπορούσε να ήταν διαφορετική αυτή η πρόταση αφού πρέπει να συντηρηθεί το ΙΚΑ και ο νέος οργανισμός που θα προκύψει. Και όμως την πρόταση αυτή δεν την προβάλλει επιτακτικά και δεν την υπερασπίζεται σαν τέτοια ούτε η ίδια η κυβέρνηση. Η προώθηση του ρόλου του ψευτοΚΚΕ του ΣΥΝ και της κρατικοκομματικής συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας σαν "τίμιων εγγυητών" των λαϊκών ασφαλιστικών συμφερόντων και παραπέρα σαν διαχειριστών των ταμείων και των κεφαλαίων τους είναι ουσιαστικά η κυβερνητική πολιτική που διαμορφώνει ο Λαλιώτης. Η προσφορά της διοίκησης των ταμείων και της διαχείρισης των κεφαλαίων τους στο σοσιαλφασισμό προϋποθέτει ένα κράτος εχθρό του ασφαλιστικού. Σ' αυτή την πολιτική κατασκευή του κράτους -κλέφτη συμμετέχει πια επίσημα και ο Καραμανλής που μετά τις "έρευνες" του Γιακουμάτου ανακάλυψε ότι το κράτος δεν πλήρωνε από το 1993 τις οφειλές του!

Σύμφωνα με την κυβερνητική πρόταση το έτος 2003 το κράτος θα δώσει 430 δις στο ΙΚΑ και κάθε χρόνο θα τα αυξάνει μέχρι το 2008 κατά 50-60 δις. Ταυτόχρονα αναλαμβάνει το χρέος 3 τρις του ΙΚΑ. Από τα τρία τρις τα 680 δις προορίζονται για τη δημιουργία αποθεματικού. Έτσι, σύμφωνα με την κυβερνητική λογιστική το έλλειμμα του ΙΚΑ θα φτάσει το 2008 που θα ισχύσει πλήρως το νέο σύστημα στο 3,5% του ΑΕΠ αντί του 4% που είναι σήμερα. Ταυτόχρονα συζητείται η αύξηση των κατώτερων συντάξεων. Σήμερα το κράτος χρηματοδοτεί το ΙΚΑ με 670 δις. Η λογιστική πρόταση της κυβέρνησης είναι επαρκής. Το αν θα είναι συνεπείς στο μέλλον στις υποσχέσεις τους, το αν αυτό το κράτος που αποβιομηχανοποιεί και διαφθείρει την Ελλάδα θα είναι σε θέση να κρατήσει ακόμα και στο σημερινό του ύψος αυτόν το μέσο μισθό της εργασίας, αυτό είναι το πραγματικό πρόβλημα. Αλλά αυτό δεν ενδιαφέρει καθόλου τους σοσιαλφασίστες εργατοπατέρες.

ΚΟΙΝΗ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ ΔΕΗ, ΛΙΠΑΣΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΖΩΝΗΣ ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΚΛΕΙΣΕΙ Η ΔΕΗ ΣΤΟ ΚΕΡΑΤΣΙΝΙ

Το εργατικό μέτωπο του Πειραιά ενάντια στην αποβιομηχάνιση δυναμώνει.

Πριν 10 μέρες περίπου σε κοινή τους σύσκεψη στο εργοστάσιο της ΔΕΗ του Κερατσινίου οι εργαζόμενοι του εργοστασίου, που έχουν συγκροτήσει πρόσφατα Επιτροπή Αγώνα των Σωματείων της ΔΕΗ, οι απολυμένοι των Λιπασμάτων με την Επιτροπή Αγώνα και το Σωματείο των Λιπασμάτων και οι εργάτες της Ζώνης με την Επιτροπή για τη Σωτηρία της Ζώνης, αποφάσισαν να πραγματοποιήσουν κοινή Συγκέντρωση για να μην κλείσει η ΔΕΗ στο Κερατσίνι. Η Συγκέντρωση αυτή θα γίνει την Πέμπτη 4 του Απρίλη στο Πολιτιστικό Κέντρο Μελίνα Μερκούρη στο Κερατσίνι στις 6.30 μ.μ. το απόγευμα.

Αυτή θα είναι η πρώτη οργανωμένη απάντηση που έχει δώσει ποτέ το εργατικό κίνημα και οι φιλοβιομηχανικές δυνάμεις του Πειραιά στην πολύχρονη εκστρατεία όλων των καθεστωτικών δυνάμεων για να κλείσει αυτό το εργοστάσιο. Όπως γράφεται στην τετρασέλιδη προκήρυξη και την αφίσα που υπογράφουν οι τρεις Επιτροπές, πρόκειται για το ξεκίνημα μιας νέας μάχης της Ηλεκτρικής όπου όμως αντί για σφαίρες θα χρησιμοποιηθούν επιχειρήματα.

Αυτή η μάχη έχει τρομακτική σημασία γιατί είναι σίγουρο ότι αν σταματήσει να καπνίζει το φουγάρο της ΔΕΗ, θα σταματήσει κάποια στιγμή να ζει όλος ο βιομηχανικός Πειραιάς. Δεν είναι τυχαίο ότι οι απολυμένοι των Λιπασμάτων είναι αποφασισμένοι να παλέψουν ενάντια σε ένα τέτοιο ενδεχόμενο και πολλοί θεωρούν την υπόθεση της υπεράσπισης της ΔΕΗ σαν μεγάλο συνδικαλιστικό ζήτημα για τον αγώνα των Λιπασμάτων.

Είναι γεγονός ότι η "Επιτροπή Αγώνα για να κλείσει η ΔΕΗ" που πρόσφατα συγκροτήθηκε στο Δημαρχείο θα έχει έναν σταθερό αντίπαλο απέναντί της και δεν είναι τυχαίο ότι ήδη φανερώνονται σε αυτήν σημάδια αποσάθρωσης.

Αυτό έγινε κατανοητό στους διοργανωτές της Συγκέντρωσης της 4 του Απρίλη όταν για πρώτη φορά μοίρασαν την προκήρυξη του καλέσματος στη Λαϊκή αγορά της Αμφιάλης. Η θετική της υποδοχή ήταν πέρα από κάθε πρόβλεψη. Ένας λαός που έχει δουλεύει για 25 χρόνια με το σύνθημα

να κλείσει η ΔΕΗ έκφραζε πλειοψηφικά τη διάθεση να μείνει το εργοστάσιο. Οι δε φανατικά εχθρικοί ενάντια στο εργοστάσιο ήταν λιγότεροι από όσους εκδηλώθηκαν φανατικά υπέρ του να μείνει. Το καινούργιο που έχει συντελεστεί στην περιοχή, είναι ότι ο κόσμος αρχίζει να νιώθει πια τη μεγάλη ανεργία και να αποδίδει αυτή την ανεργία στην αποβιομηχάνιση. Υπήρχαν άνθρωποι που ονόμαζαν καθάρματα αυτούς που έκλεισαν τα Λιπάσματα και την ΑΓΕΤ και άλλοι παλιοί του ψευτοΚΚΕ και άλλοι μαχητές του ΔΣΕ που είπαν ότι διαφωνούν αποφασιστικά με τη σημερινή θέση του "Κ"ΚΕ. Κάποιοι είπαν ότι θα έρθουν και στη συγκέντρωση.

Σε κάθε περίπτωση ένας νέος άνεμος φυσάει στις γειτονιές του Πειραιά και αυτός πέρα από την ανεργία δεν είναι καθόλου άσχετος με την δουλειά που έχει κάνει το μεγάλο και παρατεταμένο κίνημα των Λιπασμάτων. Από δω και μπρος όλα θα κριθούν από το πόσο γρήγορα και πόσο μαζικά θα συγκροτηθεί ο νέος βιομηχανικός πόλος στον Πειραιά.

Είναι γεγονός ότι από τότε που έγινε η κοινή συγκέντρωση Λιπασμάτων και Ζώνης, το ψευτοΚΚΕ, ο ΣΥΝ και το λαλιωτικό ΠΑΣΟΚ έχουν ξαμολυθεί για να σαμποτάρουν, να διασπάσουν και να αποδυναμώσουν κάθε συνιστώσα αυτού του κινήματος. Γι' αυτό οι δυσκολίες δεν λείπουν, αλλά το τελικό αποτέλεσμα είναι ότι οι δυνάμεις που συγκροτούν αυ-

τό το κίνημα, αποκτούν όλο και βαθύτερη πολιτική συνείδηση και κερδίζουν νέους συνδικαλιστικούς χώρους. Τώρα όλοι ξέρουν ποιοι σαμποτάρουν τη βιομηχανία και πόσο αυτοί φοβούνται και τρέμουν το νέο εργατι-

κό κίνημα.

Αν η συγκέντρωση της 4 του Απρίλη που έχει καταθορυβήσει τους κατεδαφιστές είναι μαζική, θα έχει γίνει ένα νέο μεγάλο άλμα για το νέο εργατικό κίνημα και για τον αγώ-

να ενάντια στην αποβιομηχάνιση.

Όλοι οι άνθρωποι που καταλαβαίνουν τη σημασία αυτής της συγκέντρωσης πρέπει να είναι εκεί.

Αφίσα των τριών Επιτροπών Αγώνα που κολήθηκε σε Πειραιά και Κερατσίνι

ΝΑ ΜΗΝ ΚΛΕΙΣΕΙ Η ΔΕΗ Φθάνει πια με την αποβιομηχάνιση

Σύσσωμες οι παρατάξεις του δημοτικού συμβουλίου του Κερατσινίου αποφάσισαν να κλείσουν τη ΔΕΗ και συγκρότησαν γι' αυτό μια "Επιτροπή Αγώνα". Αποφάσισαν, δηλαδή, να καταργήσουν άλλες 200 θέσεις εργασίας και να προσφέρουν στο Κερατσίνι ένα ακόμα βιομηχανικό κουφάρι.

Εμείς οι απολυμένοι από τα Λιπάσματα, οι εργαζόμενοι και μισοάνεργοι της Ν/Ζώνης και οι εργαζόμενοι στη ΔΕΗ δεν είμαστε διατεθειμένοι να δεχτούμε ένα νέο έγκλημα κατά τη βιομηχανίας που θα δυναμώσει την ανεργία στον Πειραιά. Ήδη απαιτούμε από το κράτος εξασφάλιση μόνιμης δουλειάς για τους απολυμένους των Λιπασμάτων και σταθερή επιδότηση για τους άνεργους της Ζώνης επειδή το κράτος πρέπει να αναλάβει τις ευθύνες του απέναντι στους εργαζόμενους όταν κλείνει εργοστάσια. Τώρα θέλουμε να προλάβουμε το κακό. Γι' αυτό ενώνουμε τις προσπάθειες μας σε έναν αγώνα για να σώσουμε τη ΔΕΗ. Ξεκινάμε αντικρούοντας τους ισχυρισμούς των κατεδαφιστών.

Λένε ότι η ΔΕΗ ρυπαίνει. **Η ΔΕΗ δεν ρυπαίνει.** Έχουν εγκατασταθεί τρεις σταθμοί μέτρησης στο Κερατσίνι που το βεβαιώνουν. Κανείς από τους αντίπαλους της λειτουργίας της δεν μπόρεσε ποτέ να φέρει το παραμικρό στοιχείο για το ότι η ΔΕΗ από τότε που δουλεύει με φυσικό αέριο ρυπαίνει. Γι' αυτό συχνά ονομάζουν μόλυνση τους εντελώς καθαρούς υδρατμούς που εκλύονται μερικές στιγμές. Κυρίως όμως κρύβουν το εξής: Ότι μπορεί όλη η θέρμανση της πόλης το χειμώνα να γίνει με δίκτυο ζεστού νερού από τη ΔΕΗ (τηλεθέρμανση), πράγμα που θα ρίξει τη μόλυνση από τους χιλιάδες καυστήρες στο μηδέν και τα κοινόχρηστα του καθένα στο μισό.

Λένε ότι αν φύγει η ΔΕΗ θα έχουμε πράσινο. Όμως αυτοί που την κλείνουν **δε νοιάζονται για το πράσινο.** Η ΔΕΗ, βάσει συμφωνίας, έχει δώσει στο Δήμο ένα δισεκατομμύριο δραχμές για να γίνουν έργα "ανάπλασης", δηλαδή πράσινου. Τα λεφτά γίνανε κτίρια και δεν φυτεύτηκε ούτε ένα δέντρο. Μάλιστα δεν φυτεύτηκαν ούτε καν τα δέντρα γύρω από το εργοστάσιο που θα προστάτευαν από το θόρυβο τα γειτονικά σπίτια. Τα ίδια κάνανε και στη Δραπετσώνα. Κλείσανε τα Λιπάσματα για να κάνουν "ανάπλαση", και αντί για δέντρα "φυτέψανε" 400 ανέργους. Τα εργοστάσια δεν εμποδίζουν το πράσινο. ΔΕΗ και πράσινο μπορούν περίφημα να συνδυαστούν.

Λένε ότι αν φύγουν η ΔΕΗ, τα καζάνια, η ιχθυόσκαλα κλπ, το Κερατσίνι θα γίνει πόλος έλξης ακριβών υπηρεσιών και θα πλουτίσει. Τα τελευταία 20 χρόνια οι αντιβιομηχανιστές κλείσανε σχεδόν όλες τις βιομηχανίες στον Πειραιά και **κανείς δήμος δεν έγινε πλουσιότερος και ομορφότερος.** Αντίθετα όλοι γέμισαν χαλάσματα, εγκατάλειψη, και κυρίως ανέργους. Μια βιομηχανική πόλη-λιμάνι δε γίνεται με το έτσι θέλω Γλυφάδα. Δεν μπορεί να ζήσει ο Πειραιάς μόνο από κινηματογράφους, εμπορικά κέντρα και γραφεία. Αν δεν υπάρχει παραγωγή, αν δεν υπάρχουν δουλειές ποιος θα καταναλώνει;

Το Κερατσίνι έχει μέλλον μόνο σαν τμήμα ενός σύγχρονου λιμανιού, που μπορεί να συνδυάζει μη ρυπαίνουσα βιομηχανία και υπηρεσίες διαμετακόμισης, με πράσινο, αναψυχή και μια πλούσια μορφωτική και πολιτιστική ζωή.

Συγκέντρωση-Συζήτηση

Πολιτιστικό Κέντρο "Μελίνα Μερκούρη"

(Εμμ. Μπενάκη 70, παράλληλος της Τσαϊδάρη, Κερατσίνι)

ΠΕΜΠΤΗ 4 ΑΠΡΙΛΗ, 6.30μμ

**ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΑΓΩΝΑ ΤΩΝ ΛΙΠΑΣΜΑΤΩΝ
ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΑΓΩΝΑ ΓΙΑ ΤΗ ΣΩΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΖΩΝΗΣ
ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΑΓΩΝΑ ΤΩΝ ΣΩΜΑΤΕΙΩΝ ΤΗΣ ΔΕΗ**

το ότι φρικαλέα φανερώνεται στα πεδία του ταξικού πολέμου, διαπρέπει ιδιαίτερα και στο πεδίο του αθλητικού πολέμου με τις ακραίες μέθοδες εξαπάτησης του κοινού και με την ακραία ταύτιση αθλητικού και κρατικού μεγαλείου. Έτσι μιλάνε διαρκώς σαν κουρδιστά μηχανάκια για την ηδονοβλεπτική του πλευρά και αναμασάνε το τροπάρι και για την προστασία της προσωπικής ζωής και αξιοπρέπειας των παικτών, των ηθών των νεαρών τηλεθεατών κ.λπ. Ντοπαρισμένοι οι ίδιοι από τα πολιτικά τους αφεντικά οι “διανοούμενοι” του σοσιαλφασισμού δεν μπόρεσαν στον κόπο να δουν ήρεμα αυτό το παιχνίδι. Τότε θα διαπίστωναν ότι δεν υπάρχει προσωπική ζωή των παικτών στην διάρκεια του παιχνιδιού. Οι παίκτες είναι υποχρεωμένοι να δίνουν μια ατέλειωτη παράσταση μπροστά σε ένα απέραντο και τελικά άγρυπνο κοινό. Είναι αλήθεια ότι επειδή είναι όλοι φορτισμένοι από τον ανταγωνισμό συχνά ξεσπάνε κρίσεις και τα πρόσωπα φανερώνουν πλευρές που πολλές φορές δεν θα ήθελαν να φανερώνουν. Πρόκειται για πρόσωπα που ζουν υπό μεγάλη πίεση, όπως όλοι όσοι ανταγωνίζονται σε οποιαδήποτε σφαίρα μπροστά στο πλατύ κοινό. Αυτό τους δίνει μια τραγικότητα πράγμα που γίνεται αντιληπτό από το θεατή που στενά τους παρακολουθεί και για αυτό το λόγο δένεται όλο και περισσότερο μαζί τους στη διάρκεια του παιχνιδιού.

Αν όμως υπάρχει τόσος ανταγωνισμός, τόση υποκρισία και ταυτόχρονα τόση τραγικότητα σ’ αυτό το παιχνίδι γιατί το κοινό το παρακολουθεί και συμμετέχει σ’ αυτό σε τέτοια έκταση; Είναι λοιπόν διεφθαρμένο; **Όχι το κοινό δεν είναι διεφθαρμένο. Στην πραγματικότητα αναζητάει μια ευρύτερη σχέση με την κοινωνία που είναι αδύνατο να την βρει στη σφαίρα της οικονομικής ταξικής πάλης ή της πολιτικής ταξικής πάλης.**

Αυτή νομίζουμε ότι είναι η αιτία της επιτυχίας αυτού του παιχνιδιού σε όλες τις καπιταλιστικές χώρες όπου δοκιμάστηκε. Σε όλες αυτές τις χώρες ο ατομικός άνθρωπος, εργαζόμενος ή μικροαστός είναι τσακισμένος και απομονωμένος από τους άλλους εξ αιτίας της σχεδόν απόλυτης αλλοτριώσής του από τον χώρο δουλειάς του, αλλά της αποξένωσής του και από τους συνδικαλιστικούς και πολιτικούς οργανισμούς που κάποτε τον αντιπροσώπευαν, δηλαδή εξ αιτίας της διάλυσης ή της ανυποληψίας κάθε μορφής συνειδητής συλλογικής οργάνωσης των μαζών μέσα ή έξω από το χώρο δουλειάς τους. Στον Β.Β ο ατομικός απομονωμένος τηλεθεατής βρίσκει ένα ομοίωμα, παραμορφωμένο, σχεδόν γελοιογραφικό, αλλά πάντως ομοίωμα μιας συλλογικής ζωής. Εκεί αποκλεισμένοι από την υπόλοιπη κοινωνία αποκλεισμένοι και αρχικά ολόκληρα άγνωστοι μεταξύ τους, οι παίκτες υποχρεώνονται να ζήσουν μια κοινωνική ζωή ακριβώς όπως μια ομάδα ναυαγών που η μοίρα τους έριξε στο ίδιο έρημο νησί.

Μόνο ένας καταναγκασμός μπορεί σήμερα να κάνει διαφορετικούς ανθρώπους να ζήσουν μαζί συνειδητά. Από την άλλη δεν είναι τυχαίο ότι αυτή η ζωή δεν περιλαμβάνει την υλική παραγωγή. Οι παίκτες ζουν αποκλειστικά στο έδαφος της αναπαραγωγής. Είναι σε ένα σπίτι σαν καταναλωτές ή σε ένα μπαρ σαν οργανωτές της διασκέδασης τρίτων. Γενικά λειτουργούν στο μόνο επίπεδο όπου ο ίδιος ο τηλεθεατής αποζητάει και ζει την δικιά του συνειδητή κοινωνική ζωή, δηλαδή σε ένα σπίτι με φίλους ή σε ένα μπαρ.

Αλλά η σχέση του θεατή με την κοινωνική ζωή των παικτών δεν είναι το βασικό στην φανταστική αυτή κοινωνικοποίηση του, **το βασικό είναι ότι μέσω των παικτών οι τηλεθεατές καταφέρνουν τελικά να επικοινωνήσουν και μεταξύ τους.** Αυτό αποδείχτηκε στις τελευταίες φάσεις του προηγούμενου Β.Β όπου άρχισαν να συζητούνται πλατιά από τις παρέες οι εμπειρίες της κοι-

νωνικής ζωής των παικτών, να γίνονται σχόλια για το χαρακτήρα τους και τελικά να φτιάχνονται “οπαδοί” και “στρατόπεδα” γύρω από τους διεκδικητές της νίκης.

Πρόκειται για ένα κουτσομπολιό σε εθνικό επίπεδο, που υποκαθιστά το κουτσομπολιό που χάθηκε σε επίπεδο αυλής και γειτονιάς. Ακόμα όμως περισσότερο πρόκειται για ένα κουτσομπολιό που υποκαθιστά το πολιτικό σχόλιο και την πολιτική διαμάχη.

Αλλά αυτό εδώ δεν είναι σύμπτωμα της κατάνπτωσης των μαζών, είναι το βαθύτερο σύμπτωμα της κατάνπτωσης της επίσημης πολιτικής. Η απόσπαση των μαζών από αυτή την πολιτική μπορεί να δώσει κάποια στιγμή την εξουσία σε έναν επιδέξιο φασίστα δημαγωγό, αλλά από μόνη της είναι σημάδι υγείας γιατί δείχνει την αποτυχία των κλασικών δημαγωγών να συγκινήσουν και να πείσουν τις μάζες. Οι τηλεθεατές αναντίρητα βρίσκουν χίλιες φορές πιο έντιμους, πιο διαφανείς και τελικά πιο ηθικούς και διαφανείς σαν τύπους τους νεαρούς παίκτες του Β.Β, παρά τους πολιτικούς που υποχρεώνονται να ψηφίσουν. Καταλαβαίνουν ότι πιο εύκολα μπορούν να κρίνουν και να ψηφίσουν για νικητή έναν οικείο Τσάκα, καθώς πιο πολύ τον ξέρουν, και πιο πολύ τον έχουν ζήσει, παρά να ψηφίσουν για πρωθυπουργό έναν απρόσιτο και σκοτεινό Σημίτη.

Καταλαβαίνουν πολύ καλλίτερα τους διαιγείς και απλούς όρους του παιχνιδιού του Β.Β και τους στόχους των παικτών του, παρά τους κρυφούς και σύνθετους όρους του πολιτικού παιχνιδιού. Στο βάθος διαισθάνονται ότι πιο πολύ θα αντιπροσωπεύει τις πραγματικές προθέσεις τους η ψήφος τους στο Β.Β παρά στις βουλευτικές εκλογές. Πάνω απ’ όλα όμως από πείρα ξέρουν ότι οι αλληπάλληλες προδοσίες των δημαγωγών πρωθυπουργών στους οποίους κατά καιρούς πίστεψαν μπορούν να καταστρέψουν τη ζωή τους, ενώ η υποκρισία ενός νικητή του Β.Β είναι αδύνατο να μετατραπεί σε προδοσία και να τους βλάψει σαν εξουσία ή να τους διασπάσει σαν λαό. Στο Β.Β οι τηλεθεατές επηρεασμένοι από τα πολιτικά τους αφεντικά προτίμησαν τον εθνικιστή Τσάκα από τον κοσμοπολίτη Πρόδρομο αλλά σε κάθε περίπτωση ο Τσάκας είναι ανίκανος να κηρύξει ψυχρό πόλεμο κατά της Τουρκίας ή ιδεολογικό ανένδοτο κατά της Δύσης.

Οι φαιοκόκκινοι και οι υπόλοιποι υπερόπτες αστοί ονομάζουν το Β.Β σκουπίδι και κατηγορούν και τους παίκτες για σκουπίδια. Οι ναζιστές σαν ακραίοι ελιτιστές, που νιώθουν πάντα σαν ανώτερη ανθρώπινη κατηγορία, φυλετικά ή ταξικά, θεωρούν πάντα τον αντιπάλου τους σκουπίδια. Εβραίοι, Τσιγγάνοι, ομοφυλόφιλοι, ή παίκτες του Β.Β το είδος του προσώπου δεν έχει για αυτούς σημασία. Οι ναζιστές δεν κοιτάνε ποτέ τους ανθρώπους που έχουν απέναντί τους σαν προσωπικότητες. Κοιτάνε μόνο να εξοντώσουν το άθλιο είδος που είναι να εξοντωθεί.

Κι όμως αν παρακολουθούσε κανείς ψύχραμα εκείνα τα δελτία ειδήσεων ή τις εκπομπές στις οποίες οι παίκτες του Β.Β αντιμετώπιζαν τους φαιοκόκκινους διώκτες τους και τη βάνουση, περιφρονητική συμπεριφορά τους στα κανάλια, θα διαπίστωναν ότι οι παίκτες του Β.Β ήταν κανονικοί, μετρημένοι και πολιτισμένοι άνθρωποι και οι διώκτες τους ένα υστερικό και βάρβαρο περιθώριο.

Στην πραγματικότητα νομίζουμε ότι πολύ δύσκολα ένας συνειδητός φαιοκόκκινος θα μπορούσε να σταθεί καλά σε ένα τέτοιο παιχνίδι και να αποσπάσει για κάποιο χρόνο την έγκριση των συμπαικτών του και κυρίως και του κοινού. Ο μέσος παίκτης του Β.Β δεν είναι ακριβώς ο μέσος άνθρωπος, όπως συμβαίνει με όλο τον κόσμο του αστικού θεάματος και προφανώς επιλέγεται από τους διοργανωτές εμπόρους του θεάματος Β.Β να έχει μια κάπως ισχυρή πλευρά εκκεντρικότητας και τυχοδιωκτισμού. Όμως είναι ένας τύπος

γενικά κοινωνικός και με κάποια προσωπικότητα.

Αντίθετα ο τυπικός φαιοκόκκινος, όντας ένας σεχταριστής, ένας υπερόπτης και πάνω απ’ όλα ένας ρυθμισμένος μονομανής, είναι ανίκανος να έρθει σε επαφή με την πλατιά μάζα και ακόμα λιγότερο να την γοητεύσει. Το Big Brother είναι ένα παιχνίδι της φιλελεύθερης έκδοσης του αστισμού και για αυτό ερεθίζει όχι μόνο πολιτικά, αλλά και ιδεολογικά τους σοσιαλφασίστες. Από κει βγαίνει αυτός ο φανατισμός που ενώνει χουντικούς, παπάδες και κνίτες σε ένα ιερό μέτωπο για την κατάργησή του. Εκείνο που τους ενοχλεί ιδιαίτερα, αυτούς και όλη την κοινωνική συντήρηση με τον ηθικό πουριτανισμό, είναι ότι μια ντουζίνα νέων διαφορετικού φύλου συζούν δίχως να είναι παντρεμένοι στο ίδιο χώρο για πολύ καιρό.

Κάτω από αυτή την οπτική η στάση των πραγματικών κομμουνιστών απέναντι σε ένα παιχνίδι τύπου Β.Β δεν μπορεί παρά να είναι αυτή απέναντι σε κάθε έκδοση του αστικού φιλελευθερισμού: τον υπερασπίζουμε απέναντι στο σοσιαλφασισμό, αλλά του αντιπαράθετουμε στο πολιτικό και ιδεολογικό επίπεδο την προλεταριακή αντίληψη και γραμμή.

Όταν οι σοσιαλφασίστες θέλουν να καταργήσουν ΤΩΡΑ ΚΑΙ ΜΕ ΤΗ ΒΙΑ την αστική αγορά, το αστικό κέρδος, την αστική φιλελεύθερη πολιτική και την αστική φιλελεύθερη κουλτούρα, θέλουν στην πραγματικότητα να ασκήσουν ΒΙΑ στις μάζες. Γιατί οι μάζες δεν έχουν βρει άλλο καλύτερο κόσμο για να ζουν ΤΩΡΑ οικονομικά, πολιτικά και ιδεολογικά από τον αστικό φιλελεύθερο κόσμο. Μέσα σ’ αυτόν τον κόσμο οι μάζες συγκρούονται ακατάπαυστα μαζί του, συγκρούονται με το κεφάλαιο, συνειδητά ή ενστικτώδικα και σε όλα τα επίπεδα. Μέσα από αυτόν και ενάντια του εκπαιδεύονται πολιτικά και συγκροτούνται οργανωτικά για τις μελλοντικές επαναστάσεις τους.

Όμως ακόμα δεν έχουν κατακτήσει, ούτε το επίπεδο της γνώσης, ούτε το επίπεδο της οργάνωσης για να αντικαταστήσουν επαναστατικά τον αστικό φιλελεύθερο κόσμο με τον δικό τους της προλεταριακής και κομμουνιστικής εξουσίας. Ούτε θα το επιχειρήσουν πριν καταλάβουν πως έγινε το προηγούμενο κύμα προλεταριακών επαναστάσεων που πραγματοποιήσαν να αντικατασταθεί τόσο “γλυκά” ή σχεδόν “γλυκά” από κτηνώδεις δικτατορίες της αστικής τάξης.

Αλλά ότι και να κάνουν τώρα θα με τις επαναστάσεις τους οι μάζες πάνω απ’ όλα αποστρέφονται τον φασισμό και το σοσιαλφασισμό που συμβαίνει σήμερα να ασκεί ασύλληπτης βίας δικτατορίες στο μισό περίπου πλανήτη, είτε σαν κράτος, είτε σαν παρακράτος. Και οι μάζες όλο του δημοκρατικού αστικού κόσμου το ξέρουν αυτό και για αυτό δεν εξαπατούνται από τα αντιφιλελεύθερα κηρύγματα και κινήματα του “παγκόσμιου κνίτη” και γενικά δεν συμμετέχουν σ’ αυτά. Ιδιαίτερα δεν συμμετέχουν σε χώρες με ισχυρό σοσιαλφασισμό, όπως είναι Ελλάδα.

Γι αυτό το κίνημα κατά του Β.Β μπορεί να είναι τελικά ισχυρό μόνο στην κορυφή και όχι στη βάση του. Για τους κομμουνιστές που οφείλουν να είναι οι πιο βαθείς και συνεπείς δημοκράτες το αστοφιλελεύθερο ανταγωνιστικό θέαμα μπορεί να νικηθεί μόνο αν αντικατασταθεί από ένα θέαμα της προλεταριακής και λαϊκής συλλογικότητας και κυρίως από ένα άλλο σύστημα πρακτικών κοινωνικών σχέσεων. Στη φάση που ζούμε, ειδικά στη χώρα μας, όπου ακόμα και στοιχειώδως ανεξάρτητες οργανώσεις του λαού και των πολιτών είναι πρακτικά ανύπαρκτες, είναι πολύ δύσκολο να δημιουργήσουμε ένα λίγο πολύ μαζικό πολιτιστικό αντίβαρο στο αστικό θέαμα και την κουλτούρα. Εκείνο που μπορούμε τώρα να κάνουμε είναι πρώτο, θεωρητική κριτική και δεύτερο επιλογή και ξεδιά-

λεγμα του σχετικά πιο **προοδευτικού και πιο δημοκρατικού** μέσα στην αστική κουλτούρα για να το προτείνουμε στις μάζες και να το ενισχύσουμε όσο μπορούμε. Από την άλλη μεριά είμαστε υποχρεωμένοι να αντισταθούμε όχι μόνο στο επίπεδο της κριτικής, αλλά και στο επίπεδο της πρακτικής πολιτικής πάλης στην διαστροφική πλευρά της αστικής κουλτούρας, που σημαίνει και της φιλελεύθερης κουλτούρας. Σε αυτό το επίπεδο είμαστε υποχρεωμένοι να απαιτήσουμε ως και μέτρα απαγόρευσης.

Οι φιλελεύθεροι θα μας κατηγορήσουν για αυτό αλλά και εδώ το κριτήριο είναι η στάση των πλατειών μαζών απέναντι σε αυτά τα φαινόμενα και ο σεβασμός στα ήθη και τις διαθέσεις τους. Δεν αποδεχόμαστε τη νομιμότητα της πορνογραφίας, ιδιαίτερα της προπαγάνδης και της επίδειξης της ομοφυλοφιλίας, ούτε και τη νομιμότητα στη χρήση του χασίς. Με αυτή τη λογική θα είμαστε και αντίθετοι σε κάθε πορνογραφική εκδοχή των θεαμάτων που απευθύνονται στην πλατιά μάζα.

Μήπως με αυτή την πλευρά μας θα βρεθούμε ποτέ σε κοινό μέτωπο με τους σοσιαλφασίστες; Δεν έχει γίνει ποτέ ως τώρα και ούτε φαίνεται πως θα συμβεί. Εκείνο που χαρακτηρίζει τους σοσιαλφασίστες είναι η **επιλεκτική χρήση** του αστικού παρακματικού σκανδάλου προκειμένου να πραγματοποιούν τις πολιτικές τους εκκαθαρίσεις. Οι σοσιαλφασίστες δεν είναι στο βάθος ενάντια στην αστική παρακμή και διαστροφή. Ίσα ίσα είναι τα καλύτερα παιδιά της. Οι σοσιαλφασίστες είναι απλά υποκριτές. Εναντιώνονται στην διαστροφική – παρακματική πλευρά του αστικού, ιδιαίτερα του φιλελεύθερου κόσμου **μόνο και μόνο για να συσπειρώσουν πίσω τους το λαό και να περισσότερουν την κοινωνική συντήρηση και την κάθε μορφής πατριαρχική και πουριτανική καθυστέρηση**, η οποία καθυστέρηση για χάρη της δικτατορίας πάνω στα χαλαρά αστικά φιλελεύθερα ήθη, επιτρέπει και την άσκηση ωμής πολιτικής δικτατορίας πάνω στους δημοκράτες. Το ιστορικό παράδειγμα των χιτλερικών ταγμάτων εφόδου μένει αξεπέραστο. Ενώ οι ορδές των τραμπούκων του Ρεμ κατέστρεφαν τα μπαρ των ομοφυλόφιλων του Βερολίνου και ξυλοκοπούσαν τους θαμώνες τους, οι ίδιοι οργάνωναν για λογαριασμό τους τα πιο μαζικά όργανα σεξουαλικού τραβεστισμού. Δεν είναι τυχαίο που ο ρώσικος σοσιαλφασιστικός υπόκοσμος ελέγχει σήμερα στην Ελλάδα και σχεδόν παντού στην Ευρώπη τα δίκτυα των δούλων – πορνών και σταδιακά τα δίκτυα προστασίας της νύχτας και των ναρκοτικών. Ούτε είναι τυχαίο που χάρη στους φαιοκόκκινους του Ραδιοηλεκτρικού Συμβουλίου επεκτείνονται τελευταία οι τηλεοπτικές πορνογραφικές εκπομπές μέχρι και με την ύπαρξη σταθερής πορνογραφικής σειράς και μάλιστα προπαγανδιστικής υπέρ της πορνογραφίας στην ΕΤ3 (sex and shopping). Τέλος δεν είναι τυχαίο που η πρόταση για τη νομιμοποίηση του χασίς έρχεται από τον Παπανδρέου και τον ΣΥΝ. Και ως μην μεπρδευεται κανείς από την δημαγωγία του ψευτοΚΚΕ στην αντίθετη κατεύθυνση σε σχέση με όλα αυτά. **Πρόκειται για καταμερισμό δράσης στα πλαίσια του σοσιαλφασισμού. Ο ΣΥΝ προωθεί την σοσιαλφασιστική παρακμή σερβιροντάς την σαν φιλελεύθερη και το ψευτοΚΚΕ παίζει το ρόλο του χωροφύλακα – προστάτη των ηθών που συλλαμβάνει μόνο όποιον δεν δέχεται την προστασία της ενιαίας συμμορίας.** Είναι χαρακτηριστικό ότι το ψευτοΚΚΕ έκανε κίνημα για την προστασία της “ηθικής και των ηθών” ενάντια στο Bar του Mega που δεν το άξιζε και ποτέ ενάντια στα χιλιάδες μπαρ που πραγματικά, καθημερινά και σε τεράστια κλίμακα σπρώχνουν στον αλκοολισμό την έφηβη νεολαία.

ΝΑ ΑΝΑΤΡΕΨΟΥΜΕ ΤΟΥΣ ΜΥΘΟΥΣ ΓΙΑ ΤΟ '21

Με την ευκαιρία της επετείου της 25ης Μάρτη δημοσιεύουμε ένα κείμενο που γράφτηκε στη “Νέα Ανατολή” για πρώτη φορά πριν 7 χρόνια στο φύλλο 233.

Αυτό το κείμενο γράφτηκε στα πλαίσια μιας θεωρητικής διαμάχης που άνοιξε από τις στήλες της Ν. Ανατολής σχετικά με το '21. Αρχικά η εφημερίδα δημοσίευσε ένα μεγάλο άρθρο του τότε συνεργάτη της ιστορικού Λύσανδρου Παπανικολάου που το έγραψε ειδικά για την εφημερίδα. Με αυτό το άρθρο η Νέα Ανατολή διαφώνησε τόσο σε ότι αφορά το ρόλο της Ρωσίας σε αυτό (ο συγγραφέας αντίθετα από μας ισχυριζόταν ότι η Ρωσία χτύπησε την επανάσταση του '21), όσο και για το ζήτημα του χαρακτήρα του '21, αν δηλαδή αυτό στην κύρια πλευρά του ήταν μια πραγματική επανάσταση, όπως έγραφε ο Παπανικολάου ή ένα αντιδραστικό κίνημα όπως απαντήσαμε εμείς. Έτσι τοποθετηθήκαμε μ' ένα πρώτο μας άρθρο στο οποίο φέρναμε σαν επιχείρημά μας την αρνητική θέση των Μαρξ – Ένγκελς απέναντι στο '21. Ο Παπανικολάου ανταπάντησε με ένα δεύτερο, και κλείσαμε εμείς ανταπαντώντας με το διεξοδικό άρθρο που δημοσιεύουμε σήμερα.

Κρίνοντας ύστερα από τόσο καιρό πιστεύουμε ότι αυτό το άρθρο της Ν. Ανατολής αποτελεί την αφετηρία μιας νέας κατεύθυνσης για την ιστορική ανάλυση σχετικά με το '21. Η ως τώρα ιστοριογραφία για το '21 αποτέλεσε πάντα ένα μεγάλο ιδεολογικό βαρίδι για την προοδευτική σκέψη σε όλες τις εποχές. Αν έπεσε σε μας ο κλήρος να αρχίσουμε να ξεκαθαρίζουμε τα πράγματα ήταν γιατί τώρα υπάρχει ένα ιστορικά πιο ώριμο προλεταριάτο σ' αυτή τη χώρα και κυρίως γιατί ταυτόχρονα η Ρωσία επιστρέφει σαν σύγχρονος αδυσώπητος εχθρός. Η προηγούμενη φορά στην οποία θα ήταν δυνατό ένα τέτοιο ξεκαθάρισμα ήταν η εποχή του επαναστατικού ΚΚΕ. Αλλά τότε το ΚΚΕ υποτάχθηκε στη βαριά μεγαλωρώσικη σοβινιστική παρέκκλιση του ΚΚΣΕ μετά το 1930, παρέκκλιση που διαρκώς δυνάμωνε. Από τότε περίπου η σοβιετική ιστοριογραφία άρχισε να εγκαταλείπει τη λενινιστική αντίληψη για την πολιτική του τσαρισμού απέναντι στη Δύση και τα Βαλκάνια και να υποστηρίζει ανάμεσα στ' άλλα και τις φιλορώσικες εξεγέρσεις που οι Μαρξ – Ένγκελς – Λένιν καταδίκασαν σαν αντιδραστικές.

Ειδικά για το ελληνικό κομμουνιστικό κίνημα της περιόδου 1940-50 υπήρξε ένας πειρασμός να υιοθετήσει τη ρώσικη θέση για το '21 προκειμένου να αντιμετωπίσει την αντιρωσική αντικομμουνιστική προπαγάνδα. Όμως αυτός ο ομορτισμός πληρώθηκε με το τίμημα της κατοπινής καταβρόχθισης όλου του κόμματος από τον ελληνικό σοβινισμό που στο '21 βρίσκει τις ιερές του απαράγραπτες αρχές.

Όμως τώρα δεν υπάρχουν τέτοιοι περιορισμοί, ούτε τέτοιοι πειρασμοί. Το ελληνικό προλεταριάτο πιο έμπειρο από τις παλιές ήττες του και πιο ώριμο εξαιτίας των νέων εχθρών του, απαλλαγμένο από τις αναπόφευκτες προκαταλήψεις μιας προηγούμενης εποχής είναι σε θέση να βρει το δρόμο του στηριγμένο αυτή τη φορά κύρια στις δικές του δυνάμεις.

Σημ: Όλα τα άρθρα εκείνης της διαμάχης θα δημοσιευτούν στην ηλεκτρονική σελίδα της ΟΑΚΚΕ.

Με τον ίδιο τρόπο θα δημοσιευτούν και άλλα κείμενα της Ν.Α για το '21 από τα οποία το σημαντικότερο είναι το κείμενο σε τέσσερις συνέχειες που έγραψε ο Δημ. Λιθοξόου πριν δυο χρόνια για τη Νέα Ανατολή. Με αυτό, ο Λιθοξόου ανοίγει νέους δρόμους ανάλυσης και ρίχνει νέο φως τόσο στο ζήτημα της Φιλικής όσο κυρίως, στο ζήτημα της εξέγερσης στη Μολδοβλαχία στο οποίο λύνει ένα ιστορικό αίνιγμα προσφέροντας το κλειδί της εξήγησης της διπλής ρώσικης τακτικής απέναντι στο κίνημα του Υψηλάντη.

Ο αναγνώστης μπορεί επίσης να βρει στο βιβλίο του του Α. Παπανικολάου “Από το Βυζάντιο στο Εικοσιένα”, εκδόσεις “Βιβλιοπωλείο των Βιβλιοφίλων” και ένα πολύ κατοπινό του κείμενο ενάντια στο άρθρο μας αυτό που είναι κυρίως ένας λίβελος ενάντια στην ίδια την ΟΑΚΚΕ και που την ύπαρξή του μάθαμε πολύ αργότερα. Από την άποψη της διαμάχης στο ιστορικό ζήτημα αυτό το κείμενο δεν έχει να προσθέσει κάτι σημαντικό. Επειδή ωστόσο γίνεται ξανά συζήτηση για το θέμα του '21, θα απαντήσουμε στο άρθρο αυτό σε κάποιο από τα επόμενα φύλλα της Νέας Ανατολής.

Επαναδημοσίευση του άρθρου με τίτλο

«Ο ΑΝΤΙΔΡΑΣΤΙΚΟΣ ΧΑΡΑΚΤΗΡΑΣ ΤΟΥ ΕΙΚΟΣΙΕΝΑ

(Ανταπάντηση στο Λύσανδρο Παπανικολάου)

ΑΡ.Φ. ΝΕΑΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ 233

ΟΙ ΜΕΤΡΙΟΙ ΚΑΙ ΟΙ ΕΙΔΙΚΟΙ ΙΣΤΟΡΙΚΟΙ

Πριν ξεκινήσουμε την ανταπάντησή μας στο Α. Παπανικολάου στα ζητήματα ουσίας, θα θέλαμε να καθορίσουμε ξανά το είδος της αντίθεσής μας μαζί του στο ζήτημα του '21, έτσι ώστε να μη μένει χώρος για κριτικές σε μας του τύπου: “αφού συμφωνούμε στην κύρια πλευρά, γιατί ανάγετε τη δευτερεύουσα πλευρά όπου βρίσκεται η διαφωνία μας σε ριζική αντίθεση;” “Η, πράγμα που είναι το ίδιο, “αφού εκτιμήσατε το βιβλίο μου για το '21, γιατί τώρα μου κάνετε κριτική;”

Ο λόγος που εκτιμήσαμε το βιβλίο του Παπανικολάου είναι ότι μέσα στα πλαίσια των κοινωνικών και πολιτικών δυνάμεων του '21, αλλά και μέσα στα διεθνή πλαίσια όπου αυτό ξετυλίχθηκε, θεωρεί σαν τις πιο αντιδραστικές τις φιλορώσικες δυνάμεις και τη Ρωσία. Αυτή η εκτίμησή μας παίρνει υπόψη της τη γενική κατάσταση της λεγόμενης μαρξιστικής ιστοριογραφίας, που δε χάνει την ευκαιρία να ανακαλύπτει στο ρώσικο κόμμα, στο Θ. Κολοκοτρώνη και στη Ρωσία την “αριστερά” του '21.

Ειδικά μάλιστα στο βιβλίο του, που καταπιάνεται πολύ περισσότερο με το εσωτερικό σκέλος του '21, είναι και πιο έντονο το βάρος αυτής της θετικής κοινής και για τους δυο μας πλευράς, έτσι ώστε εμείς σωστά να θεωρήσουμε σα δευτερεύουσα την πλευρά που μας χώριζε.

Όταν όμως ήρθε η ώρα να γραφτεί ένα άρθρο ειδικά για τη σχέση της Ρωσίας με το '21, τότε αυτόματα πρόβαλε σαν κύριο ζήτημα αυτό ακριβώς στο οποίο συγκεντρωνόταν η διαφορά μας, δηλαδή το αν η Ρωσία ήταν σε σύγκρουση ή σε ενότητα με το '21 και, συνακόλουθα, το αν γενικά το '21 είχε έναν προοδευτικό ή αντιδραστικό χαρακτήρα.

Σ' αυτό το ζήτημα η ΟΑΚΚΕ είχε κομματική θέση, ότι δηλαδή το '21 ήταν σε ενότητα με τη Ρωσία και είχε γενικά έναν αντιδραστικό χαρακτήρα, και επομένως η θέση του συγγραφέα ήταν σε πλήρη αντίθεση με αυτή, όπως και σε σύγκρουση, αναντίρρητα, με τη θέση των Μαρξ-Ένγκελς. Στο σημείο αυτό πρέπει να τονίσουμε ότι είχαμε δώσει στο Α. Παπανικολάου τη θέση αυτή μέσα στο κείμενο απόφασης του Ιου Συνεδρίου της Ο-

ΑΚΚΕ για τα στρατηγικά ζητήματα της επανάστασης.

Κρίνοντας τώρα τα πράγματα και αφού έχει προηγηθεί αυτή η διαμάχη, που τουλάχιστον εμάς μας υποχρέωσε να σκύψουμε πιο πολύ πάνω στο '21, διαπιστώνουμε ότι, ενώ ο Α. Παπανικολάου έχει κάνει μια σωστή αρνητική κριτική απέναντι σε μια πλευρά του '21, δεν μπορεί να ξεπεράσει τη γενική αδυναμία όλης της ελληνικής και όλης, ακόμα και της πιο καλοπροαίρετης μαρξιστικής ελληνικής ιστοριογραφίας να αρνηθεί στην κύρια πλευρά του το '21. Η αδυναμία του Α. Παπανικολάου βρίσκεται στο ότι δεν κατορθώνει από την κριτική του ρώσικου παράγοντα στο '21 να περάσει στην κριτική του '21, δηλαδή να περάσει τον ιδεολογικό αυτό τρικμισμένο Ρουβίκωνα.

Έτσι αναγκάζεται να φέρει το '21 σε σύγκρουση εξωτερικά με τη Ρωσία, ώστε να το διαφυλάξει από αυτό που δεν μπορεί με τίποτα να κρυφτεί, δηλαδή από τον αποφασιστικό και καθοδηγητικό ρόλο της Ρωσίας στο εσωτερικό του '21, που ακριβώς κάνει το '21 να είναι μια πισωδρόμηση για τα Βαλκάνια και για την ίδια την Ελλάδα.

Εμείς αναγνωρίσαμε από την πρώτη στιγμή ότι αυτό το Ρουβίκωνα τον περάσαμε χάρη στο Μαρξ ακριβώς επειδή ήμασταν μέτριοι ιστορικοί.

Ο Παπανικολάου απάντησε ότι πατάμε όχι στο Μαρξ, αλλά στην καμπούρα του Ούρχαρτ, και ότι ακριβώς επειδή είμαστε μέτριοι ιστορικοί, και κυρίως επειδή έχουμε μια αστυνομική αντίληψη για την ιστορία, πέσαμε στο λάθος να δούμε το '21 σα μια ρώσικη συνωμοσία, ενώ το '21 ήταν μια επανάσταση εθνική στη μορφή και αστική στο περιεχόμενο, και, μοιραία, ιστορικά θετική, έστω και αν ο ίδιος αρνείται να την παραδεχτεί σαν τέτοια.

Ας δούμε όμως πρώτα ποιες είναι οι δυνατότητες των “μέτριων ιστορικών” απέναντι στους ειδικούς της ιστορίας και, γενικά, απέναντι σε όσους υποτιμούν τους μη ειδικούς.

Για μας τα ζητήματα της ιστορίας, ιδιαίτερα σε στιγμές όξυνσης της ταξικής σύγκρουσης σε ιστορικές εποχές, είναι πρώτα και κύρια ζητήματα σωστής γενικής θεωρητικής και πολιτικής τοποθέτησης και λιγότερο ζητήμα-

τα ειδικής κατάρτισης.

Ο ιστορικός που έχει τη γενικά σωστή τοποθέτηση για ένα μεγάλο φαινόμενο μπορεί, όσο έχει σκύψει με το ζήλο του ειδικού πάνω σε αυτό, να δει το αντικείμενο στη συνολική κίνησή του, στους αναγκαίους δεσμούς των μερών του και στις λεπτομέρειές του. Αντίθετα, η λαθεμένη οπτική παραμορφώνει τη γενική εικόνα ακόμα και όταν κανείς ξέρει τις λεπτομέρειες, γιατί αποτυγχάνει να τις συνδέσει και να τις μετατρέψει σε αναγκαία κίνηση, σε συγκεκριμένη ιστορική νομοτέλεια. Έτσι, ασφαλώς ένας μέτριος ιστορικός, δηλαδή εξοπλισμένος με ένα αναγκαίο μίνιμουμ γνώσεων πάνω στο συγκεκριμένο αντικείμενο και με γενικά σωστή πολιτική τοποθέτηση, μπορεί να βρεθεί στη θέση “να ξέρει” και να συλλαμβάνει το τερατώδες λάθος του παραπάνω ειδικού.

Μιλώντας με μια εικόνα στη συγκεκριμένη περίπτωση, εκεί που ο ειδικός Παπανικολάου βλέπει με σαφήνεια και περιγράφει με λεπτομέρειες ένα λιοντάρι, έστω ένα καχεκτικό λιοντάρι, η συντακτική της Νέας Ανατολής διακρίνει πίσω από μια ομίχλη, θαμπά αλλά με σιγουριά, αρχικά τα αυτιά ενός γαϊδάρου, κι αργότερα έναν ολόκληρο γαϊδαρο.

Αυτά τα αυτιά τα διακρίναμε χάρη στο Μαρξ, δηλαδή στη σωστή γενική μας τοποθέτηση απέναντι στο '21, αλλά ο Παπανικολάου προτιμά να τα βάλει μαζί με μας παρά μ' εκείνον και μας κατηγορεί ότι συλλάβαμε το γράμμα του και όχι το πνεύμα του.

Όμως ο Μαρξ δεν είπε μια λεξούλα για το '21, όπως είπε τη λεξούλα “στρατηγός” για τον Καποδίστρια, αλλά μίλησε δεκάδες φορές γι' αυτό και όλες τις φορές με την ίδια περιφρόνηση και από την ίδια ακριβώς άποψη, από την άποψη δηλαδή ότι την καθοδήγηση του '21 την είχε η Ρωσία. Το γράμμα και το πνεύμα του Μαρξ σε ό,τι αφορά την εκτίμηση του '21 δεν έχουν ανάμεσά τους την παραμικρή αντίθεση ή ασάφεια. Στην πραγματικότητα ο Παπανικολάου προσπαθεί να φέρει σε σύγκρουση το γράμμα και το πνεύμα του Μαρξ για το '21 σε σύγκρουση με το πνεύμα του Μαρξ γενικά για το ανατολικό ζήτημα.

ΜΑΡΞ, ΟΥΡΧΑΡΤ ΚΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΑΝΤΙΛΗΨΗ

Επειδή όμως το πνεύμα του Μαρξ στο ανατολικό ζήτημα επίσης αντιστέκεται στις απαιτήσεις του συγγραφέα, θα έπρεπε ο τελευταίος να αποδώσει στον Ούρχαρτ την ευθύνη του ότι κακού υπάρχει στην αντίληψη του Μαρξ για το ανατολικό ζήτημα. Συγκεκριμένα, θα έπρεπε να αποδώσει στον Ούρχαρτ όλη την “αστυνομική αντίληψη” του ίδιου του Μαρξ, η οποία συμπυκνώνεται στη θέση του ότι ο Πρωθυπουργός της Αγγλίας Πάλμερστον ήταν πράκτορας του τσάρου. Είναι βασικό για την αντίληψη Παπανικολάου να συντριβεί ένας τέτοιος ισχυρισμός, γιατί αν ο πρωθυπουργός της Αγγλίας μπορούσε να είναι πράκτορας του τσάρου, τότε θα μπορούσαν χίλιες φορές πιο εύκολα να είναι πράκτορες του μερικοί χρεοκοπημένοι έμποροι που ζούσαν στη Ρωσία, όπως οι Φιλικοί. Έτσι ο συγγραφέας μας στρέφει τον Ένγκελς ενάντια στο Μαρξ και παίρνει ένα τσιτάτο του Ένγκελς, που λέει πως ο Ούρχαρτ είναι ένας «παλαβός που ισχυρίζεται πως ο Πάλμερστον είναι πληρωμένος πράκτορας του τσάρου».

Αυτό το τσιτάτο είναι παρμένο από την αλληλογραφία του Ένγκελς στο Μαρξ και έχει ημερομηνία 9.3.1853. Όμως σε όλα τα περίφημα άρθρα του για τον Πάλμερστον, και κυρίως σε ένα γράμμα του στο Λασάλ 15 μήνες μετά την επιστολή του Ένγκελς, στις 1.6.1854, ο Μαρξ δίνει στο συγκεκριμένο ζήτημα δίκιο στον Ούρχαρτ και όχι στον Ένγκελς.

Γράφει σχετικά: «Και δε θέλω να συγκαταριθμηθώ στους οπαδούς αυτού του κυρίου Urquhart, με τον οποίο έχω ένα μόνο κοινό σημείο, δηλ. την άποψη για τον Palmerston, ενώ στ' άλλα όλα η αντίθεσή μας είναι διαμετρική, όπως αποδείχθηκε στην πρώτη μας κιόλας συνάντησή... Την άποψή μου για τον Palmerston τη γέννησε όχι τούτο ή εκείνο το μεμονωμένο γεγονός -κάθε μεμονωμένο γεγονός επιτρέπει πολλαπλή ερμηνεία-, παρά η αλληλουχία όλων των ενεργειών αυτού του ανθρώπου, το σύνολο της δράσης του από το 1829 και μετά. Μέσα εδώ ανακάλυψα ένα συνεκτικό σχέδιο, το οποίο, κάτω από διαφορετικές και συχνά επιφανειακά αντιφατικές μορφές, κατευθύνεται πάντα προς τον ίδιο στόχο και εκτελείται με την ίδια ψύχραιμη αυτοκυριαρχία. Όσον αφορά ειδικά τα σημεία που έθιξες, παρατηρώ: 1. Εκστρατεία του Πατσιφίκο. Στο έργο ενός πρώην γραμματέα της πρεσβείας στην Αθήνα -1836-, δηλ. στην *Diplomatic History of Greece* του κ. Parish, θα βρεις την απόδειξη ότι ο Palmerston από τα 1830 και μετά έκανε τα πάντα για να μεταβάλει την Ελλάδα σε ρωσική επαρχία...» (Μαρξ-Ένγκελς: Η Ελλάδα, η Τουρκία και το Ανατολικό Ζήτημα, σελ. 355).

Ο Παπανικολάου κατηγορεί το Μαρξ ότι ήταν μέσα στη δημοσιογραφική ορμή του που απέδωσε μια τόσο βαριά κατηγορία στον Πάλμερστον, ότι αυτή η κατηγορία δεν αποδείχτηκε ποτέ και ότι ο Μαρξ μπορούσε να εξηγήσει τη συμπεριφορά του Πάλμερστον σε συμπεριφορά φιλελεύθερου και, επομένως δε χρειαζόταν να καταφύγει στην υπόθεση του Πάλμερστον-πράκτορα.

Όμως το τελευταίο που υπήρξε ποτέ ο Μαρξ είναι ένας “δημοσιογράφος”, και μάλιστα “παρορμητικός”, και ήξερε όσο κανένας άλλος τι σημαίνει φιλελεύθερος, ποια ήταν τα όρια της φιλελεύθερης υποχώρησης και πού άρχιζε η συνειδητή και συστηματική εξυπηρέτηση του εχθρού μπροστά στον οποίο ο φιλελεύθερος υποχωρεί, ποια δηλαδή είναι η διαφορά των αγγλικών από τα ρώσικα συμφέροντα. Η συγκεκριμένη άλλωστε επιχειρηματολογία του στο παραπάνω χωρίο δείχνει ότι ο Μαρξ δεν έκανε εδώ έναν παρορμητικό χαρακτηρισμό της στιγμής, αλλά έβγαλε το νόμο της πολιτικής κίνησης του Πάλμερστον μέσα από την παρατήρηση και την ανάλυση μιας ολόκληρης και μακρόχρονης πολιτικής περιόδου. Σύμφωνα με το Μαρξ, αυτή η κίνηση μόνο έτσι μπορούσε να εξηγηθεί, και βέβαια ο τελευταίος που δε θα μπορούσε να συσχετίσει τα “παρκερικά” με τα “ουγγρικά” στη δεκαετία του 1850 ήταν ο Μαρξ. Τουλάχιστον θα μπορούσε καλύτερα από τον “κληρικόφρονα Κυριακίδη”.

Να λοιπόν που το πρόβλημα για τον Λ. Παπανικολάου δε θα έπρεπε να είναι οι λόγοι για τους οποίους η ΟΑΚΚΕ στηρίχτηκε στην παλαβομάρα του Ούρχαρτ, αλλά πώς ήταν δυνατό μια τέτοια παλαβομάρα να την υιοθετήσει ψύχραιμα ο ίδιος ο Μαρξ. Ο Λ. Παπανικολάου νομίζει πως ξένοιεσε με την εξήγηση του υποτιθέμενου “δημοσιογραφικού παρορμητισμού” του Μαρξ. Όμως μια τέτοια ανύπαρκτη ελαφρότητα του Μαρξ μπορεί να εξη-

γήσει το πολύ μια λαθεμένη εκτίμηση για τον Πάλμερστον, όχι όμως το λάθος αρχής του Μαρξ ν' αναζητήσει την εξήγηση για ένα φαινόμενο στο πρακτοριλίκι ενός πρωθυπουργού και όχι στην “υλιστική αντίληψη της ιστορίας” την οποία ο ίδιος ο Μαρξ έτυχε ν' ανακαλύψει.

Στην πραγματικότητα εκείνος που δεν έχει κατανοήσει καλά τον “υλισμό στην ιστορία” είναι ο ίδιος ο συγγραφέας μας. Και ο μεγάλος του περιορισμός να το πετύχει αυτό είναι η δικιά του “οικονομίστικη αντίληψη της ιστορίας”. Αυτή η αντίληψη περνάει πάντα τον εαυτό της για συνεπή με το μαρξισμό, επειδή ανάγει εύκολα κάθε πολιτική αντίθεση σε οικονομική και επειδή βλέπει παντού την οικονομία να κυριαρχεί πάνω στην πολιτική και το εποικοδόμημα γενικά. Όμως οι θεμελιωτές του Μαρξισμού και οι συνεχιστές τους έχουν επιμείνει στο ότι η πολιτική, η ιδεολογία και το εποικοδόμημα μπορούν, με τη σειρά τους, να κυριαρχούν πάνω στην οικονομία.

Χάρη σ' αυτή την αντίληψή τους για τη σχέση πολιτικής-οικονομίας οι κλασικοί δεν ξέπεσαν ποτέ στο επίπεδο του μεταφυσικού υλισμού όταν καταπιάστηκαν με πολιτικά ζητήματα. Και δεν ήταν καθόλου σα δημοσιογράφοι, αλλά, αντίθετα, σαν οξυδερκείς υλιστές που δε δίσταζαν να δουν τον πολιτικό εκπρόσωπο του ισχυρότερου τότε στον κόσμο αγγλικού καπιταλισμού να είναι πράκτορας της καθυστερημένης ρωσικής φεουδαρχίας, δηλαδή το αγγλικό κεφάλαιο να είναι διαβρωμένο στην κορυφή του από τον τσαρισμό και όχι αντίστροφα τον τσαρισμό να είναι -τουλάχιστον στην ηγεσία του- υποταγμένος στο αγγλικό χρήμα. Μα είναι ακριβώς αυτό το μάθημα που δίνει στον υλιστή μελετητή ολόκληρη η ρώσικη διπλωματία της εποχής, μάθημα από πολλές πλευρές χρήσιμο και για σήμερα: Η διπλωματία της έγκειται ακριβώς στο ότι μπορεί να οργανώνει και να κατασκευάζει έναν ψεύτικο πολιτικό κόσμο με τέτοιο ακριβώς τρόπο, ώστε να αποπροσανατολίζεται ο τυπικός άγγλος φιλελεύθερος αστός και οι όμοιοί του σε όλη την Ευρώπη.

Ο μαρξισμός ξέρει και προβλέπει με ακρίβεια ότι ο παγκόσμιος καπιταλισμός, και πρώτος-πρώτος ο αγγλικός, αργά ή γρήγορα θα γονατίσει και θα διαλύσει τη ρώσικη φεουδαρχία, επειδή τον τελευταίο λόγο τον έχει η οικονομία. Όμως παράλληλα ξέρει ότι η ρώσικη φεουδαρχία θα μπορεί να κυριαρχεί για μια ολόκληρη περίοδο και από πολλές πλευρές πάνω στο αγγλικό κεφάλαιο και θα μπορεί να καθορίζει πιο πολύ απ' ό,τι αυτό τις ευρωπαϊκές εξελίξεις, επειδή είναι πολύ πιο έμπειρη απ' ό,τι αυτό στο επίπεδο της πολιτικής, και κυρίως επειδή αυτή έχει το αναγκαίο επίπεδο συγκέντρωσης της πολιτικής ισχύος, ώστε να είναι σε θέση να σκηνοθετεί παγκόσμιες απάτες και να εγκαθίσταται ακόμα και στον πρωθυπουργικό θώκο του αγγλικού κεφαλαίου. Αυτός είναι ο γενικός λόγος για τον οποίο το παλιό, ενώ πάντα νικιέται, νικιέται με τόση δυσκολία.

Δεν είναι δηλαδή ότι οι Άγγλοι αστοί δεν ήθελαν, αλλά είναι ότι δεν μπορούσαν -από την οικονομική και, συνακόλουθα, πολιτική διάσπαση της εξουσίας του αστικού φιλελευθερισμού- να συναγωνιστούν την υπερσυγκεντρωμένη, απόλυτα πειθαρχημένη και προσηλωμένη σε ένα στόχο τσαρική διπλωματία.

Θα ήταν αλήθεια ποτέ δυνατόν οι Εγγλέζοι να κάνουν αυτό που έκανε ο υπουργός Ποτέμκιν για τους δυτικούς πρεσβευτές στη Μόσχα; Θα μπορούσαν δηλαδή να φτιάξουν, όπως έφτιαξαν αυτοί, στις όχθες του Βόλγα σκηνικά που να παριστάνουν νεόχτιστα σύγχρονα χωριά και να τα δείχνουν στους μαγεμένους και κατασυγκινημένους πρεσβευτές από ένα ποταμόπλοιο σαν απόδειξη για το πόσο καλά αξιοποιούνται τα δυτικά δάνεια από τη ρώσικη κυβέρνηση;

Ούτε η χιλιοδιασπασμένη αγγλική αστική τάξη ούτε ο αγγλικός λαός, κάτω από τον κοινοβουλευτισμό της εποχής, θα μπορούσαν να συνεργήσουν με τη βία στη διεκπεραίωση μιας τέτοιας απάτης.

Επειδή αρνείται να δώσει στην πολιτική την πρωτοκαθεδρία της εκεί που πρέπει ο οικονομισμός, κατηγορεί πάντα το διαλεκτικό υλισμό σαν ιδεαλισμό, πράγμα που στο επίπεδο της πολιτικής μεταφράζεται σε κριτική για βολονταρισμό. Αν λοιπόν είναι βολονταρισμός να υποκαθιστά κανείς, έστω και μερικά, την πολιτική δράση του αγγλικού κεφαλαίου με τη δράση ενός πράκτορα του τσάρου, μπορεί κανείς να φανταστεί πόσο είναι βολονταριστικό για το συγγραφέα μας να θεωρεί κάποιος τη Ρωσία καθοδηγήτρια δύναμη μιας ολόκληρης επανάστασης όπως ήταν αυτή του '21.

Και από κει πάνεται ο Παπανικολάου για να αποδείξει ότι αυτή η αντίληψη έρχεται σε σύγκρουση με το πνεύμα του Μαρξ, δηλαδή με την αντίληψή του στο Ανατολικό Ζήτημα. Αν ήταν ολότελα συνεπής έπρεπε να αποδείξει ότι η θέση του για το '21 έρχεται σε σύγκρουση με την αντίληψη του Μαρξ για το ανατολικό ζήτημα. Δεν είναι όμως. Έτσι αντικαθιστά το Μαρξ με τον Ούρχαρτ και μετά ταυτίζει τον Ούρχαρτ με την ΟΑΚΚΕ.

ΡΩΣΙΑ ΚΑΙ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

Ο συλλογισμός του είναι ο εξής: Αυτό που κάνει ο Μαρξ στο ανατολικό ζήτημα είναι να χτυπάει τη Ρωσία από την πλευρά της ευρωπαϊκής επανάστασης. Όμως η ΟΑΚΚΕ και ο Ούρχαρτ χτυπάνε την επανάσταση του '21 από την πλευρά της Τουρκίας, χτυπάνε δηλαδή μια επανάσταση επειδή αυτή αδυνατίζει την Τουρκία. Είναι δηλαδή υπέρ του στάτους-κβο στην Ευρώπη και όχι υπέρ της επανάστασης. Άρα, το πνεύμα του Μαρξ είναι αντίθετο με το πνεύμα της ΟΑΚΚΕ. “Όπερ έδει δείξα!” Ξαναλέμε ότι αν ο Παπανικολάου μιλούσε καθαρά έπρεπε να πει: “Η θέση του Μαρξ για το '21 είναι ενάντια στο πνεύμα του Μαρξ για την ευρωπαϊκή επανάσταση”. Δεν το κάνει.

Και συνεχίζουμε.

Πραγματικά το Ανατολικό Ζήτημα αφορά πάνω απ' όλα την ευρωπαϊκή επανάσταση. Όμως ο Μαρξ δε μιλάει αφηρημένα για την ευρωπαϊκή επανάσταση. Σαν πολιτικός της επανάστασης προσδιορίζει τον κύριο εχθρό αυτής της επανάστασης, που είναι η Ρωσία. Η τσαρική Ρωσία είναι για το Μαρξ κοινός κύριος εχθρός τόσο της ευρωπαϊκής αστικοδημοκρατικής επανάστασης που πλησιάζει στο τέλος της, όσο και της ευρωπαϊκής προλεταριακής επανάστασης που έρχεται.

Ο Μαρξ ξέρει ότι κάθε δημοκρατική επανάσταση, είτε έχει άμεσο εχθρό την ίδια τη Ρωσία είτε μια οποιαδήποτε άλλη χώρα με την οποία η Ρωσία έχει αντιθέσεις, αδυνατίζει στην πραγματικότητα τη Ρωσία. Γι' αυτό ο Μαρξ υποστηρίζει και την Ισπανική και την Ιταλική δημοκρατική επανάσταση, ενάντια στη Γαλλία την πρώτη και ενάντια στην Αυστρία τη δεύτερη, παρ' όλο που και οι δύο αυτές χώρες έχουν αντιθέσεις με τη Ρωσία.

Ο Ούρχαρτ όμως ανησυχεί με αυτές τις επαναστάσεις, γιατί σαν άγγλος συντηρητικός φοβάται ότι θα αποδυναμώσουν σε τέτοιο βαθμό τη Γαλλία και την Αυστρία, ώστε θα διευκολύνουν τη Ρωσία. Το λάθος του Ούρχαρτ, λάθος της τάξης του, είναι ότι στην πραγματικότητα μια δημοκρατική επανάσταση στην Ευρώπη δυναμώνει αυτόματα τις θέσεις του αντιρωσικού στρατοπέδου, μιας και η Ρωσία αποτελεί, σαν κέντρο της φεουδαρχίας, το κέντρο κάθε ευρωπαϊκής αντίδρασης. Έτσι, μια τέτοια ανατροπή του στάτους-κβο γίνεται σε βάρος της Ρωσίας. Γι' αυτό η Ρωσία, που τα ξέρει αυτά καλύτερα από τον κάθε Ούρχαρτ, φρόντισε να χτυπήσει και την Ισπανική και την Ιταλική επανάσταση, αντίθετα ακριβώς απ' ό,τι έκανε με το '21.

Ο Παπανικολάου μας βγάζει λοιπόν Ούρχαρτ, γιατί χτυπήσαμε την ελληνική επανάσταση επειδή δε θέλαμε να αδυνατίσει η Τουρκία, που ήταν το κύριο άμεσο εμπόδιο της Ρωσίας στις ηγεμονικές της βλέψεις στην Ευρώπη. Μας χτύπησε δηλαδή σαν οπαδούς της διατήρησης του στάτους-κβο, δηλαδή του ανέπαφου της τουρκικής αυτοκρατορίας.

Αυτή είναι μια καθαρή επινόηση του Παπανικολάου που πάει να βγάλει δεξιά την ΟΑΚΚΕ για να σωθεί ο ίδιος από το Μαρξ.

Η ΟΑΚΚΕ, όπως και ο Μαρξ, χτυπάει το '21 όχι από την πλευρά του στάτους-κβο, αλλά από την πλευρά της ευρωπαϊκής επανάστασης, όχι δηλαδή γιατί αδυνατίζε την Τουρκία, αλλά γιατί ενίσχυε τη Ρωσία, αφού παρέδιδε την Ελλάδα στον τσαρισμό. Γιατί, με λίγα λόγια, το '21 δεν ήταν τμήμα της ευρωπαϊκής επανάστασης, αλλά τμήμα της ευρωπαϊκής αντίδρασης.

Στην πραγματικότητα ο Παπανικολάου οδηγείται στο συλλογισμό του από τη θέση του ότι το '21, όπως η Ισπανική και η Ιταλική, είναι μια αστική επανάσταση, που σημαίνει ότι ήταν αντικειμενικά ένας εχθρός του τσαρισμού.

Όμως εκεί βρίσκεται ολό-όλο το ζήτημα: ότι το '21 δεν ήταν ούτε αστική ούτε εθνική επανάσταση. Το '21 ήταν κύρια ένας αντιδραστικός θρησκευτικός πόλεμος κάτω από την καθοδήγηση της ρώσικης φεουδαρχίας και των πρακτόρων της στο εξωτερικό επίπεδο, και κά-

ΝΑ ΑΝΑΤΡΕΨΟΥΜΕ ΤΟΥΣ ΜΥΘΟΥΣ ΓΙΑ ΤΟ '21

συνέχεια από τη σελ. 19

τω από την καθοδήγηση των πιο αντιδραστικών δυνάμεων της τότε ελληνικής κοινωνίας, στο εσωτερικό επίπεδο.

Το '21 ήταν τότε τμήμα της ευρωπαϊκής αντεπαναστασης με τον ίδιο τρόπο που είναι σήμερα τμήμα της παγκόσμιας αντεπαναστασης το κούρδικο σοσιαλιστικό κίνημα στην Τουρκία ή το ισλαμικό κίνημα στην Αλγερία.

Ο πολιτικός χαρακτήρας κάθε κινήματος σε κάθε εποχή κρίνεται τελικά από τη σχέση του με το κάθε φορά κέντρο της παγκόσμιας αντίδρασης. Γι' αυτό και ο Παπανικολάου δεν μπορεί να εντάξει το '21 στην ευρωπαϊκή επανάσταση αν δεν το φέρει κατ' αρχήν σε σύγκρουση με τη Ρωσία. Και αυτή τη σύγκρουση, όπως και κάθε αντιρροπία ιστορικός του '21 που δε φτάνει ως την ίδια την άρνηση του '21, την ανακαλύπτει στα λόγια της ίδιας της Ρωσίας και των ανθρώπων της.

ΤΑ ΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΟΙ ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΗΣ ΡΩΣΙΑΣ - ΟΙ ΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΟΙ

Ένα τέτοιο εξαιρετικό γι' αυτού του είδους την επιχειρηματολογία ντοκουμέντο είναι το Υπόμνημα του Καποδίστρια, που τον εμφανίζει ωμά αντίθετο με το '21.

Ο Α. Παπανικολάου επιμένει στην απάντησή του ότι δεν μπορεί σ' αυτό ο Καποδίστριας να εξαπατά τους δυτικούς και να λείει ψέματα για τις αληθινές προθέσεις της Ρωσίας, αφού αυτό δημοσιεύτηκε 35 χρόνια περίπου μετά το θάνατό του.

Όμως, αν υποθέσουμε ότι το φυλλάδιο εκφράζει την αληθινή θέση της Ρωσίας για το '21, τότε θα είναι αληθινή και η θέση που το διαπερνάει ολόκληρο, δηλαδή ότι η Ρωσία είναι υπέρ του ευρωπαϊκού στάτους-κβο, δηλαδή ότι ο τσάρος είναι ένας νομοταγής υπηρέτης της Αγγλίας και της Τουρκίας.

Το φυλλάδιο γράφτηκε από τον Καποδίστρια το 1826, λίγο πριν ψηφιστεί από την 3η Εθνοσυνέλευση της Τροιζήνας σαν κυβερνήτης της Ελλάδας, για να καθησυχάσει την Αγγλία, που δεν είχε πάψει να τον κατηγορεί ότι αυτός οργάνωσε το '21.

Αυτή η εκλογή ήταν μια τέτοια ελεεινή υποχώρηση της Αγγλίας στη ρωσική πολιτική στην Ελλάδα, ώστε ο Γκόρντον στην ιστορία του διηγείται ότι «οι αγγλόφιλοι Έλληνες είχαν κατεβασμένα τα μούτρα τους» και οι νησιώτες, που ήταν αρβανίτες, επίσης οπαδοί του αγγλικού κόμματος, «ανέβαιναν το λόφο του Δαμαλά σαν εγκληματίες που οδηγούνταν στον τόπο της εκτελέσεως».

Μήπως δεν ήταν ο άγγλος μοίραρχος Hamilton που έκανε γαργάρα την αρχική διαμαρτυρία του στον Κολοκοτρώνη, ο οποίος τον κοροϊδευε ότι δε θα εκλέξουν τον Καποδίστρια για Κυβερνήτη, και μια ωραία πρωία του τον πλάσαρε ως αναπόφευκτο γεγονός; Δεν ήταν αυτός που είπε τότε στον Κολοκοτρώνη και στους αγγλόφιλους που ζητούσαν τη γνώμη του «να παραδεχθούν μόνον, ώστε ο αρχηγός του πολιτικού συστήματος να είναι Έλληνα την καταγωγή και ας είναι και ο Καποδίστριας»; (Φωτάκου Απομνημονεύματα, τ. Β', σελ. 382);

Αλλά την αναξιοπιστία του Υπομνήματος του Καποδίστρια αποδεικνύει και άλλο ένα χαρακτηριστικό γεγονός. Στην προσπάθειά του να αποδείξει ότι η Ρωσία ήταν αμέτοχη στην εξέγερση του Υψηλάντη στη Μολδοβλαχία, ο Καποδίστριας ισχυρίζεται ότι οι γενικοί διοικητές των δύο ρωσικών επαρχιών από τις οποίες εξόρμησε ο Υψηλάντης (περιοχές Οδησσού και Κισινιόφ) «μολονότι φαίνεται απίθανον ότι δεν υπώπτευσαν ποτέ τα σχέδια του πρίγκιπος Υψηλάντου, το γεγονός είναι ότι ούτε ο Αυτοκράτωρ ούτε το Υπουργείον Αυτού ουδέποτε ειδοποιήθησαν σχετικώς!» (σελ. 104-105). Θέλει να μας πείσει δηλαδή πως αυτοί τίποτε δεν ήξεραν για τις προετοιμασίες του κινήματος, αφού δεν τους ειδοποίησαν σχετικά οι τοπικοί διοικητές!

Άλλωστε, πώς μπορεί τα ίδια πρόσωπα, τους ηγέτες της Φιλικής, να τα χαρακτηρίζει ο Α. Παπανικολάου «ασυνείδητους πράκτορες» και ο Καποδίστριας «ραδιούργους» και «ελεεινούς εμπροσθόπάλλους που ωθούν την Ελλάδα προς τον όλεθρον» (σελ. 98); Αυτοί οι χαρακτηρισμοί, αν πάρουμε τους μετρητοίς τον ανυπόληπτο Καποδίστρια, προσιδιάζουν σε εχθρούς και όχι σε κάποιους «ασυνείδητους πράκτορες», που παραδέχεται ο Παπα-

νικολάου πως ήταν οι Φιλικοί.

Η μόνη εξήγηση που μπορεί να υπάρχει γι' αυτό το υπόμνημα ήταν πως προοριζόταν για «διαρροή» σε κάποιες δυτικές καγκελαρίες, ώστε να γίνει αποδεκτός από τη Δύση ως Κυβερνήτης της Ελλάδας ο συντάκτης του Καποδίστριας.

Άλλωστε δεν ήταν και η πρώτη φορά που θα συνέβαινε κάτι τέτοιο! Ο ίδιος ο Καποδίστριας, μετά την επίσκεψή του στην Κέρκυρα το 1819, είχε αφήσει να διαρρεύσει δικό του «εμπιστευτικό» μνημόνιο προς τον τσάρο και τα ρωσικά προξενεία στην Ελλάδα. Αυτό το μνημόνιο διαβεβαίωνε τον τσάρο: «μετεχειρίσθην την γλώσσαν ήν μοι είχεν ορίσει ο Αυτοκράτωρ, γλώσσαν άλλως τε, υπό τας τότε συνθήκας, σύμφωνον και προς τας ιδικάς μου πεποιθήσεις. Προσεπάθησα να αποδείξω εις αυτούς ότι ο Αυτοκράτωρ της Ρωσίας ουδόλως ήτο διατεθειμένος να προκαλέσει πόλεμον κατά των Τούρκων ή να περιπλέξει τας σχέσεις του μετά της Αγγλίας (...) Έπρεπε αυτοί να οπλισθούν με υπομονήν και καρτερίαν προσπαθόντες εν τω μεταξύ να αναθρέψουν καλώς και εθνικώς τα τέκνα των, επαφιέμενοι δε, ως προς τα λοιπά, εις τον χρόνον και την θείαν Πρόνοιαν (...) Προς αποφυγήν πάσης κακής ερμηνείας της συνομιλίας μας, επέδωκα εις αυτούς γραπτώς παν ό,τι τοις είχον είπει προφορικώς. Και, ίνα καταστήσω αποτελεσματικώτεραν την προφύλαξιν ταύτην, απέστειλα εμπιστευτικώς αντίγραφον εις τον βαρώνον Στρόγανωφ (σσ.: ο ρώσος πρεσβευτής στην Πόλη) και εις τους εν Τουρκία προξένους της Ρωσίας (σσ.: εντελώς τυχαία ήταν όλοι τους Έλληνες), πληροφορών αυτούς περί της καταστάσεως και παρακαλών να προσέξουν μήπως η κακοβουλία επωφεληθή την περιστάσιν και γεννήση παρά τοις ομοδόξοις ημών ιδέας εσφαλμένας ή ελπίδας επικινδύνους» (σελ. 86-87).

Και τι έγινε στη συνέχεια; Γράφει σχετικά ο Γρηγόριος Δαφνής στο έργο του «Ιωάννης Α. Καποδίστριας», σελ. 337: «Και το μνημόνιο αυτό, που αποτελούσε απόρρητη έκθεση Ρώσου αξιωματούχου προς τον ηγεμόνα του, «διέρρευσε». Ποιος ήταν ο υπεύθυνος της διαρροής δεν έγινε μέχρι σήμερα γνωστό. Αλλά, επειδή το κείμενο που κυκλοφορεί προέρχεται από διαρροή, δεν μπορεί κανένας να είναι βέβαιος για την αυθεντικότητά του. Ο πρώτος που δημοσίευσε κείμενο του μνημόνιου ήταν ο Άγγλος Waddington, που βεβαιώνει ότι ποτέ δεν είδε ελληνική μετάφρασή του. Το εμφάνισε ως παραινέσεις του Καποδίστρια προς τους Έλληνες. Αργότερα παρουσιάστηκαν άλλα τέσσερα αντίγραφα του μνημόνιου» (σσ.: Δεν είναι τυχαίο ότι η διαρροή έγινε προς την αγγλική πλευρά). Και αναρωτιέται ο Δαφνής: «Αν ο Καποδίστριας είχε καταδικάσει τον πόλεμο της απελευθερώσεως, για ποιο λόγο θα κυκλοφορούσε σε πολλά αντίτυπα, μόλις άρχισε ο αγώνας, αντίγραφο του μνημόνιου, με τη μορφή προκηρυξιάς του προς τον ελληνικό λαό; Οι πρόξενοι της Ρωσίας ήταν Έλληνες που είχαν μνηθεί στη Φιλική Εταιρία, οι συνομιλητές του Καποδίστρια τον Απρίλιο του 1819 ήταν οι ηγέτες της επαναστάσεως την άνοιξη του 1821» (σελ. 338). Ηλίως φαινότο: ήθελε ακριβώς να δώσει στη Δύση την ψεύτικη εντύπωση ότι η Ρωσία και ο ίδιος δεν είχαν καμιά σχέση με την εξέγερση του '21...

Το βασικό ωστόσο επιχείρημα του Παπανικολάου σε ό,τι αφορά την κατ' αυτόν ρωσική άρνηση της ελληνικής ανεξαρτησίας, οπότε και της ίδιας της «εθνικής επαναστάσεως του '21», είναι ένα υπόμνημα της Ρωσίας το 1824 προς όλες τις κυβερνήσεις της Ευρώπης που πρότεινε το χωρισμό της Ελλάδας σε τρεις ηγεμονίες υποτελείς στο Σουλτάνο. Ταυτόχρονα ο συγγραφέας εκθειάζει τη διορατικότητα του αγγλόφιλου Μαυροκορδάτου που καταδικάζει το ρωσικό σχέδιο και καλεί την Αγγλία να υποστηρίξει την «Ανεξαρτησία της Ελλάδας» χτυπώντας με αυτό τον τρόπο τη ρωσική πολιτική.

Σ' αυτό το πνεύμα η ελληνική κυβέρνηση έστειλε τότε, αλλά και μετά από ένα χρόνο διακοινώσεις στην Αγγλία. Μετά τη διακοίνωση («Πράξη της υποτέλειας») του 1825, ο Τζ. Κάνινγκ αποφάσισε να συνηγορήσει υπέρ της ιδρύσεως ελληνικού κράτους.

Για τους αγγλόφιλους ιστορικούς του '21 αυτή η σύγκρουση Αγγλίας-Ρωσίας ήταν πάντα η καλύτερη απόδειξη ότι η αγγλική πολιτική απέναντι στην ελληνική επανάσταση ήταν πιο προοδευτική από τη ρωσική.

Όμως η ρωσική πολιτική δεν είχε την πολυτέλεια της αγγλικής να φωνάζει για ελληνική ανεξαρτησία και ταυ-

τόχρονα να δηλώνει ουδετερότητα μπροστά στο Σουλτάνο, όπως έκανε τότε ο Κάνινγκ. Αν η Ρωσία υποστήριζε ανοικτά την ελληνική ανεξαρτησία, αυτό θα σήμαινε πόλεμο με την Τουρκία και ανοιχτή σύγκρουση με την Ιερή Συμμαχία, που πάντα έτρεμε μήπως η ορθόδοξη Ρωσία ανακατευτεί στην Ελλάδα και την αποκτήσει, και, τέλος, έχθρα και με την ίδια την Αγγλία, που ήξερε πως ο πρώτος νομέας μιας ελληνικής ανεξαρτησίας που θα είχε επιτευχθεί κύρια με τη ρωσική υποστήριξη ασφαλώς θα ήταν η ίδια η Ρωσία.

Το ρωσικό υπόμνημα του '24, αντίθετα ακριβώς από ό,τι υποστηρίζει αυτού του είδους η ιστοριογραφία, ήταν η πρώτη ανοιχτή αντιτουρκική επέμβαση της Ρωσίας στο ελληνικό ζήτημα με την υποστήριξη της Ιερής Συμμαχίας και άνοιξε το δρόμο σε νέες ρωσικές προτάσεις και συμφωνίες με τους υπόλοιπους «μεγάλους», προτάσεις που σταδιακά βελτιώναν προς την κατεύθυνση της ανεξαρτησίας το ελληνικό συνταγματικό καθεστώς. Το πρώτο μεγάλο τέτοιο βήμα ήταν το πρωτόκολλο της Πετρούπολης το '26 και το δεύτερο η Ιουλιανή σύμβαση του '27, που υπογράφηκε στο Λονδίνο ανάμεσα σε Ρωσία, Αγγλία και Γαλλία. Είναι αυτή η πορεία που ηγεμονεύτηκε πάντα από τη Ρωσία και οδήγησε στο Ναυαρίνο. Τέλος, είναι αυτή που οδήγησε, μετά το ρωσοτουρκικό πόλεμο του '29 στη συνθήκη της Αδριανούπολης, όπου η Ρωσία επέβαλε στο σουλτάνο και στη Δύση την ανεξαρτησία, την τυπική πάντα ανεξαρτησία της Ελλάδας.

Γι' αυτό το λόγο το υπόμνημα του '24 συνάντησε την τρομερή οργή του Σουλτάνου, που το απέρριψε σαν ανεπίτρεπτη ρωσική επέμβαση στα εσωτερικά της τουρκικής αυτοκρατορίας.

Το σημαντικότερο όμως είναι ότι οι ρωσόφιλοι στην Ελλάδα όχι μόνο δεν αντέδρασαν ποτέ στις διακηρύξεις των αγγλόφιλων για ανεξαρτησία, αλλά απεναντίας τις υποστήριξαν φανατικά.

Ήταν απλό. Οι αγγλόφιλοι έβγαιναν από τα «αριστερά» στη Ρωσία στην κατεύθυνση της δικιάς της πολιτικής και οι ρωσόφιλοι έτριβαν τα χέρια τους από χαρά. Είναι κάτι ανάλογο με το μένος, το 1992, ορισμένων δυτικών φίλων να ξεπεράσουν σε μακεδονοπληξία τους ρωσόφιλους στην εποχή της όξυνσης.

Ασφαλώς μια τέτοια πολιτική υπέρ της ελληνικής «εθνικής ανεξαρτησίας», όταν το εσωτερικό μέτωπο του '21 ήταν ολότελα διαβρωμένο από τη Ρωσία, μόνο ένας άγγλος φιλελεύθερος θα μπορούσε να υπερασπίσει. Ο ίδιος ο καλύτερος ιστορικός του '21, ο Φίνλεϊ, που ήταν γεμάτος τέτοιου είδους φιλελεύθερες αυταπάτες, γράφει:

«Ο Κάνινγκ πίστευε πως η ελευθερία θα γεννούσε την αγάπη για τη δικαιοσύνη, πως οι Έλληνες και από συμπάθεια εθνική, αλλά και από συμφέρον θα γίνονταν σύμμαχοι της Αγγλίας». Και λίγο παρακάτω: «Μπορεί αυτές οι ελπίδες να είχαν αρκετή λογική το 1825. Όμως οι Έλληνες άφησαν και πέρασαν τριανταπέντε ολόκληρα χρόνια χωρίς να καταβάλουν και μεγάλες προσπάθειες για να κάνουν αυτές τις ελπίδες πραγματικότητα».

Η ταύτιση της εκτίμησης του Παπανικολάου με τη θέση του Κάνινγκ (και που είναι ίδια με του Μαυροκορδάτου που τσιτάρει ο συγγραφέας), όταν γράφει στην απάντησή του ότι «η ανεξαρτησία (της Ελλάδας) έμελλε να συσφίξει τους οικονομικούς και πολιτικούς δεσμούς της με τη Δύση» (σελ. 5), είναι η φυσική συνέπεια του οικονομίστικου λάθους που διαπράττει σε σχέση με τον αγγλορωσικό ανταγωνισμό παγκόσμια και μέσα στην Ελλάδα.

Πραγματικά, για 35 ολόκληρα χρόνια, μέχρι δηλαδή το τέλος του Όθωνα και την άνοδο του Γεώργιου, η Ελλάδα ήταν κάτω από τη ρωσική κυριαρχία, τουλάχιστον σε ό,τι αφορούσε το κεντρικό ζήτημα της εξωτερικής της πολιτικής, δηλαδή της στάσης της στη διεθνή πολιτική σκηνή (Σβορώνος).

Η εξήγηση γι' αυτό είναι ότι αυτός που είχε δώσει την τυπική ανεξαρτησία στην Ελλάδα ήταν το νέο αφεντικό της. Αφού τα ρωσικά όπλα και όχι τα ελληνικά είχαν κάνει αυτή τη χώρα ανεξάρτητη, ήταν φυσικό που αυτή η ανεξαρτησία ήταν τυπική. Αυτό ακριβώς αναγνωρίζει ο Μαρξ όταν λέει ότι το ελληνικό ήταν ένα «κράτος φάντασμα».

Αυτό για μας σημαίνει ότι ήταν ένα κράτος στο οποίο καμιά κοινωνική τάξη ή μέτωπο τάξεων δεν είχε τη δύναμη να διαμορφώσει μια μορφή κρατικής εξουσίας που

να εκφράζει λίγο πολύ τις εσωτερικές δυνάμεις και τις ανάγκες αυτής της κοινωνίας.

Πραγματικά, η στιγμή της αλήθειας για όλο το '21 είναι η μορφή της πολιτικής εξουσίας στην οποία αυτό καταλήγει, δηλαδή στην εξουσία ενός ρώσου υπουργού Εξωτερικών, του Καποδίστρια, που έχει σαν κύριο στρατιωτικό στήριγμα το ρώσικο ναυτικό με αρχηγό το Ρίκορντ, που έχει αληθινή έδρα της κυβέρνησης τη ναυαρχίδα του Ρίκορντ και πραιτωριανή φρουρά αυτών των δύο μια συμμορία αδιάτακτων παλιανθρώπων, τυράννων του λαού και ληστών με επικεφαλής τον Κολοκοτρώνη.

ΤΟ ΑΝΤΙΔΡΑΣΤΙΚΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ '21 - ΤΑ ΤΡΙΑ ΜΕΓΑΛΑ ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ

Αν το '21 είναι ιστορικά εκτεθειμένο μια φορά για τους εξωτερικούς του δεσμούς με την κύρια αντιδραστική δύναμη της εποχής, είναι πολύ περισσότερο από την εσωτερική του εξέλιξη.

Ο Παπανικολάου παραδέχεται μόνο μετά από την άσκηση της δικής μας κριτικής πως το '21 ξεκίνησε σα μια "ληστανταρσία". Έτσι έρχεται σε ευθεία αντίθεση με τα 4 άρθρα του, στα οποία φανερά χαρακτηρίζει τη "ληστανταρσία" "επανάσταση". Γράφει: «Οι Αυστριακοί όμως τον φυλάκισαν (σ.σ.: εννοεί τον Αλ. Υψηλάντη), με τη συγκατάθεση πιθανότατα του τσάρου, που ήθελε να τον εμποδίσει να κατέβει στην επαναστατημένη Ελλάδα. Γιατί στην άλλη άκρη της βαλκανικής χερσονήσου έβραζε κιόλας η ελληνική επανάσταση» (άρθρο 2ο, σελ. 4).

Αλλά και η λέξη "ληστανταρσία" είναι ωραιοποιητική.

Το '21 ξεκίνησε σα μια θρησκευτική γενοκτονία, πράξη που σφραγίζει ολόκληρο το χαρακτήρα του και αποτελεί μια απίστευτη οπισθοδρόμηση όχι μόνο για την Ελλάδα, αλλά και για τον ευρωπαϊκό κόσμο του 19ου αιώνα.

Μέσα σε ελάχιστους μήνες, κάτω από την προτροπή των Φιλικών και της Ρωσίας που δούλεψαν χρόνια τις συνειδήσεις σ' αυτή την κατεύθυνση σε όλη την Ελλάδα, σφάχτηκαν οι μισοί Τούρκοι της Ελλάδας και έγιναν σκλάβοι των "επαναστατών" ή πουλήθηκαν σαν σκλάβοι ή μπόρεσαν να διαφύγουν οι υπόλοιποι. Ας σημειώσουμε εδώ ότι οι τούρκοι κάτοικοι της "επαναστατημένης" Ελλάδας αποτελούσαν τότε το 10% του συνολικού πληθυσμού! Άντρες, γυναίκες και παιδιά, οπλισμένοι και άοπλοι, πλούσιοι αγάδες ή εξαθλιωμένοι αγρότες, όποτε ήταν μπορετό σφάχτηκαν σαν τα τραγιά. Μόνο στην Τριπολιτσά ο Κάρατζιτς του '21, ο Κολοκοτρώνης, περφηανεύεται που «το ασκέρι το ελληνικό έκοβε και σκότωνε από Παρασκευή έως Κυριακή γυναίκες, παιδιά και άνδρες 32.000... Έλληνες σκοτώθηκαν 100».

Ο Φίνλεϊ γράφει: «Οι γυναίκες και τα παιδιά περνούσαν από βασανιστήρια πριν δολοφονηθούν. Την τρίτη ημέρα οι Έλληνες συγκέντρωσαν δύο χιλιάδες περίπου άτομα, αδιακρίτως ηλικίας και φύλου, αλλά κυρίως γυναικόπαιδα, τους οδήγησαν στο πιο κοντινό βουνό και αφού τους έσφαξαν μέχρι ενός πέταξαν τα πτώματα σ' ένα φαράγγι».

Μετά από τη σφαγή χιλιάδες πτώματα έμειναν άταφα. Αυτό έγινε και σε πολλές άλλες πόλεις, με αποτέλεσμα να ξεσπάσει ένας λοιμός που απλώθηκε σε όλη την Ελλάδα και πριν τελειώσει το '21 έστειλε στον άλλο κόσμο περισσότερους χριστιανούς από όσους σκότωσαν οι Τούρκοι σε ολόκληρη την Οθωμανική Αυτοκρατορία.

Σύσσωμη η ελληνική ιστοριογραφία δικαιολογεί την "πρωτοπόρα" αυτή πράξη εθνικής εκκαθάρισης στην Ευρώπη για το 19ο αιώνα (και που πληρώνουμε τώρα και στον εικοστό) με τα λόγια του Τρικουπή «Λαός όστις αποτινάσσει πολυχρόνιον και βαρύν ζυγόν, κινείται πάντοτε θηριωδώς κατά των δεσποτών του».

Αυτό το ψέμα καταρρέει από δύο πλευρές. Από τη μια η μεγαλύτερη μάζα των σφαγμένων Τούρκων ήταν φτωχή αγροτιά που ζούσε ειρηνικά μέχρι το 1770, δηλαδή μέχρι τη ρώσικη ανάμειξη στα ελληνικά πράγματα, δίπλα στους Έλληνες. Γιατί μέχρι εκείνη την ώρα για το λαό αυτής της χώρας, Έλληνες και Τούρκους, οι κοινότητες ήταν οι πασάδες, οι κοτζαμπάσηδες και οι κλέφτες. Την έχθρα την έσπειρε η "Φιλική" κυρίως τα 3 τελευταία χρόνια πριν το 1821.

Επιπλέον, συχνά το μεσαίο και φτωχό τουρκικό στοιχείο καταπιεζόταν περισσότερο από την οθωμανική εξουσία στα τελευταία χρόνια της από ό,τι το ελληνικό, που ήταν πιο μορφωμένο, ενώ παράλληλα διέθετε πολιτική εκπροσώπηση στην κεντρική εξουσία μέσω των Φαναριωτών, του Πατριαρχείου και των προνομίων που

έδινε στο εμπορικό του ανώτερο τμήμα η ρώσικη πολιτική κάλυψη.

Όταν οι κλασικοί του μαρξισμού και ο μόνος ουσιαστικά έλληνας διαφωτιστής της εποχής, ο Κοραΐς, διαπιστώνουν το ίδιο πράγμα, ότι δηλαδή το '21 ήταν πρόωρο, εννοούν ότι δεν είχε ακόμα ωριμάσει στην Ελλάδα πολιτικοοικονομικά η ηγετική τάξη των ευρωπαϊκών δημοκρατικών επαναστάσεων, η αστική τάξη.

Μια τέτοια τάξη, ώριμη πια ασφαλώς θα συγκρούταν μετά από μισό αιώνα με το Σουλτάνο και την τοπική οθωμανική εξουσία, αλλά δε θα έδινε ποτέ σ' αυτή τη σύγκρουση θρησκευτικό γενοκτονικό χαρακτήρα, όπως δεν το έκαναν οι πολύ μεταγενέστερες βαλκανικές επαναστάσεις, παρ' όλο που όλες ήταν χρόνια δηλητηριασμένες από το ίδιο τσαρικό φαρμάκι. Ποτέ μια δημοκρατική αστική τάξη δε θα ξεκινούσε την πολιτική της σταδιοδρομία παίρνοντας για δούλους γυναίκες και παιδιά, όπως έκαναν οι σφαγείς της Τριπολιτσάς και του Ναυαρίνου. Ούτε οι αρχηγοί της θα υπόσχονταν στα μελλοντικά θύματά τους ότι θα τους χάριζαν τη ζωή αν τους έδιναν τα κοσμήματά τους, ούτε θα οδηγούνταν σε "ταξική" σύγκρουση με τους στρατιώτες τους γι' αυτόν ακριβώς το λόγο, επειδή δηλαδή ήθελαν αυτοί οι τελευταίοι να κάνουν το πλιάτσικο πάνω στους σφαγμένους και όχι οι αρχηγοί τους.

Η Ρωσία μπόρεσε εύκολα σα φεουδαρχία να πάρει την πολιτικοϊδεολογική ηγεμονία του '21 ακριβώς επειδή η αστική τάξη, ο βαθύς της αντίπαλος, δεν είχε προβάλει ακόμα ισχυρός στο ελληνικό κοινωνικό και πολιτικό στερέωμα.

Η τραγωδία για την Ελλάδα βρίσκεται στο ότι το '21 καθυστέρησε ακριβώς αυτή τη διαδικασία, γιατί τσάκιζε στην εμβρυακή τους μορφή και, κυρίως, γιατί διέφθειρε τα πρώτα αποσπάσματα αυτής της επαναστατικής τάξης.

Είναι μάλιστα η υποτιθέμενη νίκη του '21, δηλαδή αυτή η πλασματική ανεξαρτησία του νέου ελληνικού κράτους (του Καποδιστριακού και Οθωνικού), που έδωσε βάση και αιώνια φτερά στη διοικητική και στρατιωτική γραφειοκρατία, την αφοσιωμένη μόνιμα στο όνειρο της εδαφικής επέκτασης, που κυριάρχησε για πάντα από τότε πάνω στη βιομηχανική και εμπορική αστική τάξη της Ελλάδας.

Η θρησκευτική γενοκτονία του '21 δε στέρησε μόνο τη χώρα ολότελα από μια εθνότητα, την τουρκική, και από ένα μέρος μιας άλλης, τους μουσουλμάνους Αλβανούς, και, βέβαια, τους Εβραίους, ούτε μόνο έφερε θανατηφόρο λοιμό. Το χειρότερο σ' αυτήν είναι ότι διέφθειρε βαθιά όλο το ελληνικό έθνος, ακόμα και το τουρκικό.

Κατ' αρχήν έκανε ηγετική δύναμη του έθνους τις στρατιωτικές συμμορίες του Μοριά, δηλαδή την πρώην κλεφτουριά, που δεν ήταν τίποτα άλλο από κοινούς ζωοκλέφτες που ζούσαν σε βάρος των φτωχών χριστιανών χωρικών, ενώ σπάνια έκαναν την αποκοτιά να επιτεθούν σε κανέναν πλούσιο έλληνα προεστό ή, σπανιότερα, σε τούρκο Αγά.

Αυτές οι συμμορίες, που οι αρχηγοί τους στρατολογήθηκαν από τη "Φιλική" προφανώς σαν το καλύτερο υλικό για τα σχέδια του τσάρου, διέπρεψαν στη σφαγή και τη ληστεία των αμάχων Τούρκων, και στη βάση αυτή συγκρότησαν τους ιδιωτικούς στρατούς τους.

Όλοι αυτοί από το '21 έως το '27 ελάχιστα ταλαιπώρησαν τα τουρκικά και αιγυπτιακά στρατεύματα της οθωμανικής εξουσίας, αλλά αφάνταστα την ελληνική, ιδίως τη μωραϊτική αγροτιά, που κυριολεκτικά τη λεηλάτησαν. Ενώ το ίδιο έκαναν, βουτώντας και από τα κρατικά ταμεία που τα γέμιζαν με δάνεια οι ανόητοι Άγγλοι φιλελεύθεροι. (Σημερινή σημείωση: Ακριβώς όπως σήμερα οι ρωσόδουλοι, ντυμένοι ευρωπαίοι δημοκράτες μασάνε τα ευρωπαϊκά κονδύλια)

Αυτοί οι στρατοί-συμμορίες επέβαλαν το νόμο τους και κουρέλιασαν όλα τα συντάγματα και τις εθνοσυνελεύσεις και επέβαλαν σε όλες τις κυβερνήσεις τη γενική ρώσικη γραμμή, μόνες τους ή με τη βοήθεια του ρώσου ναυάρχου Ρίκορντ, όποτε χρειαζόταν. Αυτοί είναι που αργότερα αποτέλεσαν το εσωτερικό στρατιωτικό στήριγμα του Καποδίστρια.

Ο Παπανικολάου, ξέροντας ότι δεν μπορεί και πολύ να υπερασπίσει ένα τέτοιο '21, καταφεύγει στο επιχείρημα ότι εκείνο που ανύψωσε το '21 από στάση σε επανάσταση δεν ήταν «ο εξωτερικός αγώνας, αλλά ο εσωτερικός αγώνας, ο εμφύλιος πόλεμος με τις εγχώριες αντιδραστικές δυνάμεις, που ήταν κανονικά ρωσόφιλες».

Το ζήτημα βέβαια σε ό,τι μας αφορά δεν είναι αν το

'21 είναι στάση, αλλά αν έχουμε να κάνουμε με μια αντιδραστική στάση ή με μια προοδευτική στάση. Αν η στάση είναι αντιδραστική, τότε είναι και η "επανάσταση" στην οποία η στάση υψώνεται".

Και, βέβαια, μια γενοκτονία που διεκπεραιώνουν ληστές δεν μπορεί να μετεξελιχθεί σε επανάσταση δίχως την εξόντωση των γενοκτόνων.

Η ατυχία για την Ελλάδα και το συγγραφέα μας είναι ότι κάθε δύναμη που αντιστάθηκε στους ρωσόδουλους δεν μπόρεσε ποτέ να ηγεμονεύσει πάνω τους στο πολιτικοϊδεολογικό επίπεδο, ώστε να αλλάξει τη φύση του προτσές του '21, και έμεινε πάντα η θλιβερή και διεφθαρμένη ουρά του.

Αυτό είναι το δεύτερο μεγάλο έγκλημα αυτής της υποτιθέμενης επανάστασης.

Πρόκειται δηλαδή για το ότι η αστική τάξη που ήταν έτοιμη να ξεπεταχτεί στις πόλεις, και κυρίως στα ισχυρά νησιά Ύδρα, Σπέτσες, Ψαρά, και μια αστική τάξη εμπόρων και βιοτεχνών που ήταν έτοιμη να γεννηθεί και που σε λίγο θα σάρωνε όλη τη Μεσόγειο, μια τέτοια τάξη αναγκάστηκε με το '21 να μείνει στο προκαπιταλιστικό επίπεδο της συντεχνίας, να σταματήσει κάθε παραγωγική δραστηριότητα και -το χειρότερο- να ριχτεί στην πειρατεία και να διαφθαρεί από τα ψεύτικα κοινοβούλια και την κρατική λεηλασία.

Έφτανε ένα έμπειρος πράκτορας της "Φιλικής" σαν τον Οικονόμου για να ξεσηκώσει τα άνεργα, για μια περίοδο, πληρώματα της Ύδρας ενάντια στα αφεντικά τους, τους αρβανίτες караβοκυραίους, που δεν ήθελαν με τίποτα να μπουκ στην εξέγερση, και στη συνέχεια όλους μαζί να τους ρίξει στην καταστροφική γι' αυτούς περιπέτεια του '21, από την οποία ειδικά αυτά τα νησιά ποτέ δε συνήλθαν.

Ασφαλώς οι ναυτικοί αυτοί ήταν ό,τι πιο προχωρημένο μέσα στο ελεεινό συνάφι της υποτιθέμενης επαναστατικής εξουσίας. Είναι ακόμα αλήθεια ότι μπροστά στα τάγματα των καπετάνιων ληστών-σφαγέων, ακόμα και η τοπική αριστοκρατία των κοτζαμπάσηδων, ιδιαίτερα στη Μάνη, καθώς και πολλοί καπετάνιοι της Ρούμελης και ο ενοριακός κλήρος, εκπροσωπούσαν την πρόοδο. Αλλά μόνο απέναντι σ' αυτούς. Απέναντι στον ελληνικό λαό και απέναντι στην ιστορία δεν έστεκαν στο προοδευτικό στρατόπεδο. Απλά ήταν οι λιγότερο αντιδραστικοί. Το ότι όλοι αυτοί συγκρότησαν αργότερα το αγγλικό και το γαλλικό κόμμα, για να αξιοποιήσουν την αγγλική και τη γαλλική προστασία και ανάμειξη, δε σημαίνει ότι διέθεταν, τουλάχιστον στην περίοδο '21-'29, κάτι από το αγγλικό πνεύμα της οργάνωσης και το γαλλικό ριζοσπαστικό πολιτικό πνεύμα. Αυτοί αποτελούσαν περισσότερο την αντανάκλαση της ασυνέπειας της αγγλικής και της γαλλικής αστικής τάξης να υποστηρίξουν μια ρώσικη υπόθεση όπως το '21.

Το '21 τους μετέτρεψε όλους αυτούς σε αντιδραστικούς, αφού δεν υπήρξε καμιά μεγάλη αχρειότητα που να μην την προσυπογράψουν.

Αυτό αποδειχεται από το ότι οι εμφύλιοι μέσα στο '21 δεν έδωσαν σε καμιά από τις δύο πλευρές τη δυνατότητα να συγκινήσει και να συσπειρώσει δίπλα της την καταπιεσμένη και παραμερισμένη μάζα της ελληνικής αγροτιάς. Ο μόνος αληθινός εμφύλιος και η μόνη αληθινή εξέγερση έγινε με το τέλος του '21 ενάντια στον Καποδίστρια. Αυτή όμως ήταν μια συνειδητά αντιρρωσική εξέγερση που πνίγηκε στο αίμα των κατοίκων του Πόρου και με την καταστροφή όλου του ελληνικού στόλου και που άνοιγε μια εποχή αγώνων δεκαετιών για την οικοδόμηση ενός στοιχειωδώς ανεξάρτητου ελληνικού κράτους.

Εκείνο που κατά τη γνώμη μας πρέπει να κάνει ένας μαρξιστής είναι να απαντήσει στο μεγάλο αίνιγμα που έβαλε ο τίμιος Φίνλεϊ, ο οποίος, παρεμπιπτόντως, βεβαιώνει ότι πολλοί Φιλικοί ήταν πληρωμένοι πράκτορες του τσάρου: «Για λόγους τους οποίους θεωρούμε ανεξήγητους και κατά συνέπεια πρέπει με ευλάβεια να τους αποδώσουμε στη θέληση του Θεού, η Ελληνική Επανάσταση δεν παρουσίασε κανέναν άνδρα με πραγματική ανωτερότητα, κανέναν αδιάβλητο πολιτικό, κανένα στρατιωτικό με ηγετική ιδιοφυΐα».

Αυτό είναι το αίνιγμα που έβαζε διαρκώς ακόμα και μετά από έναν αιώνα η πιο προωθημένη δημοκρατική διανοήση με το στόμα του Γληνού και το πιο ανεπτυγμένο προλεταριάτο με την πένα του Ζαχαριάδη: Γιατί η Ελλάδα δεν έβγαλε ποτέ μια φωτισμένη επαναστατική αστική τάξη;

Η απάντηση, κατά τη γνώμη μας, βρίσκεται στο ότι το '21 διέφθειρε την αστική τάξη πάνω στη γέννα της τό-

ΝΑ ΑΝΑΤΡΕΨΟΥΜΕ ΤΟΥΣ ΜΥΘΟΥΣ ΓΙΑ ΤΟ '21

συνέχεια από τη σελ. 21

σο, ώστε αυτή να γεράσει ανάπηρη και να είναι από τότε το προλεταριάτο η μόνη αληθινή εθνική τάξη αυτού του βασανισμένου τόπου. Ωστόσο την τελική καταδίκη για το '21 δεν τη δίνει η πολιτική και κοινωνική, αλλά η οικονομική ιστορία. Όλες οι επαναστάτες για μια μικρή περίοδο, όσο διαρκεί η μεγάλη τους παρόξυνση, χτυπάνε τις παραγωγικές δυνάμεις και αμέσως μετά η παραγωγή εκτινάσσεται στα ύψη. Όμως το '21 και οι κατοπινές πολιτικές εξουσίες που βγήκαν από αυτό αποτέλεσαν στρατηγική οπισθοδρόμηση, γιατί κατέστρεψαν τους ανθρώπους, τη γη και τα εργαλεία σε μια ασύλληπτη κλίμακα. Έτσι εξηγείται πώς, ακόμα και μετά το τέλος της "επαναστατικής" εποχής, χιλιάδες οικογένειες εγκατέλειπαν το νέο ελληνικό κράτος για να εγκατασταθούν στις τουρκικές περιοχές: «Εις την επικράτειαν του προτέρου των τυράννου καταφεύγουν. Προκρίνουν οι ταλαίπωροι τον παλαιόν αλλόφυλλον ζυγόν, παρά να τυραννώνται από ομογενείς και ομοθρήσκους» (Κοραής).

Το συγκλονιστικότερο όμως είναι η τεράστια παραγωγική καταστροφή που προκάλεσε το '21. Στο έγκυρο έργο του Εξάρτησης και αναπαραγωγή ο Τσουκαλάς γράφει: «Η οικονομική αποδιοργάνωση, συνέπεια της δεκαετίας του απελευθερωτικού πολέμου, αποδείχτηκε ολέθρια για όλα τα εμπορικά κέντρα. Η παραδοσιακή εξαγωγή βιοτεχνικών προϊόντων με βάση την ντόπια παραγωγή εξαφανίστηκε στα χρόνια της Επανάστασης, και οι άμεσες εμπορικές σχέσεις με το εξωτερικό ανακόπηκαν (...) Τα λιμάνια που είχαν πλουτίσει από τη ναυτιλία (το Γαλαξίδι, η Ναύπακτος, οι Σπέτσες, η Κύμη, και κυρίως η Ύδρα) και είχαν δημιουργήσει σ' αυτή τη βάση μικρές αλλά συμπαγείς αστικές κοινότητες, γρήγορα καταστράφηκαν και έχασαν τον πρωταστικό χαρακτήρα τους (...) Από τα πρώτα χρόνια της ανεξαρτησίας τα περισσότερα παράκτια κέντρα παρακμάζουν με γοργό ρυθμό (...) Για πολλαπλούς λόγους, με την ελληνική ανεξαρτησία όλες οι τοπικές αστικές δραστηριότητες εξολοθρεύονται» (σελ. 174-176). Τα ίδια συμβαίνουν και στην ύπαιθρο: «Τον πρώτο καιρό της ανεξαρτησίας, η στασιμότητα που χαρακτήριζε την ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων στην ύπαιθρο ήταν σχεδόν ολοκληρωτική (...) Από το 1850-1860, και κυρίως από το 1875-1880, αρχίζουν να εμφανίζονται μαζικά καλλιέργειες που προόριζαν τα προϊόντα τους για την αγορά» (σελ 90).

Ο Παπανικολάου διαμαρτύρεται γιατί η Ν.Α. του καταλογίζει ότι θεωρεί το '21 θετικό και απαντάει ότι το '21 συνδυάζει το "πνεύμα της αναγέννησης" με το "πνεύμα της αντίδρασης", δίχως να μπει στον κόπο να πει τι είναι το κύριο ανάμεσα στα δύο, τι είναι δηλαδή αυτό που χαρακτηρίζει το φαινόμενο. Το να απαντάει κανείς μ' ένα ναι ή μ' ένα όχι στην ερώτηση "ποιο είναι το κύριο;" δεν είναι μεταφυσική, αλλά υποχρέωση της διαλεκτικής, που πάντα επιδιώκει τη σύνθεση η οποία όμως σημαίνει πάντα την κυριαρχία του ενός αντίθετου πόλου πάνω στον άλλο.

Αντίθετα, είναι εκλεκτικισμός να απαντάει κανείς "και το ένα και το άλλο". Η Ισπανική Επανάσταση ήταν ένα θετικό γεγονός για την ευρωπαϊκή εξέλιξη, όπως και η Ιταλική, παρά το πνεύμα της αντίδρασης που υπήρχε και στις δύο. Όμως ο τσαρισμός δεν είχε καθόλου εκλεκτικό πνεύμα όταν τις καταδίκαιε και τις δύο, ούτε είχε εκλεκτικισμό ο πιο τυπικός εκπρόσωπος του '21, ο Κολοκοτρώνης, που έλεγε: «Κακοί άνθρωποι, καρμπονάροι», ταυτίζοντας την κακία με την ιταλική επανάσταση και διαχωρίζοντας έτσι τον ελληνικό αντιδραστικό-θηρησκευτικό πόλεμο από τις δημοκρατικές αστικές επαναστάσεις.

Αλλά ούτε και ο Ένγκελς είχε εκλεκτικισμό όταν τη μια έβριζε τους Βούλγαρους και την άλλη τους εκθειάζε. Αντίθετα μάλιστα, διάλεγε και διάλεγε αποφασιστικά, απόλυτα και ακραία το "ένα από τα δυο".

Όταν έλεγε τους Βούλγαρους "γουρουνολάσ", ήταν ακριβώς όταν έκαναν αντιδραστικό κίνημα στο πλευρό του τσαρισμού, όταν δηλαδή όντως εκδήλωναν τη γουρουνίσια πλευρά τους (γράμμα στον Bernstein, 22/2/1882). Όταν όμως οι Βούλγαροι με το Βάτεμπεργκ αντιστάθηκαν στον τσάρο και νίκησαν τους Σέρβους που αυτός εξαπέλυσε εναντίον τους, τότε ο Ένγκελς τους εξύμνησε γιατί έπαιξαν προοδευτικό ρόλο (γράμμα στο Λα-

φάργκ, 25/10/1886). Έτσι κι εμείς απαιτούμε από τον καθένα να τοποθετηθεί στο ζήτημα τι ρόλο έπαιξαν οι Έλληνες όχι γενικά, αλλά στη διάρκεια του '21.

Ασφαλώς λοιπόν υπάρχει και για μας, που κατηγορούμε το '21 σαν συνολικά και συντριπτικά αρνητικό, και η υποχρεωτική θετική του πλευρά, που μένει ωστόσο πάντα η δευτερεύουσα.

Η οδοντήρη γνώριμία του ελληνικού λαού με τον τσαρισμό και τα εσωτερικά του στηρίγματα είναι ένα πρώτο μεγάλο κέρδος, και η εξοικειώσή του με τα όπλα μέσα από την πάλη του ενάντια στην οθωμανική βία είναι ένα δεύτερο.

Πραγματικά, η οθωμανική αντεκδίκηση υποχρέωσε όχι απλά τις ληστοσυμμορίες των καπεταναίων, αλλά και μια πελώρια λαϊκή μάζα σε πολλές περιστάσεις να μπει σε ένοπλο και ηρωικό αγώνα για την ύπαρξή της. Τέτοια τυπική περίπτωση είναι η αντίσταση του Μεσολογίου.

Όμως το βασικό στην οθωμανική βία είναι ότι και αυτή ξέσπασε με φυλετικό και θρησκευτικό τρόπο και συγκρότησε πίσω της όλο τον τουρκικό λαό, ενώ η σουλτανική εξουσία ήταν τόσο πολύ ξεκομμένη απ' αυτόν.

Και εδώ βρίσκεται το τρίτο μεγάλο κακό που προξένησε το '21.

Οι σφαγές και οι θηριωδίες των πρώτων μηνών της λεγόμενης επανάστασης έδωσαν νέα ζωή στις πιο αντιδραστικές δυνάμεις της οθωμανικής αυτοκρατορίας, που ήταν ο χρεωκοπημένος γενιτσαρισμός και ο θρησκευτικός φανατισμός των ουλεμάδων. Είναι αυτοί που πραγματοποίησαν, με την έγκριση βέβαια του σουλτάνου, τις σφαγές της Μικρασίας και της Χίου και κινητοποίησαν έναν καθυστερημένο όχλο σαν απάντηση στην γενοκτονία στο Μοριά και στη Ρούμελη. Έτσι μπήκαν και οι βάσεις για να χωρίσουν για πάντα δύο λαοί που θα μπορούσαν να κάνουν από κοινού την αστικοδημοκρατική τους επανάσταση, έστω και σε δύο ξεχωριστά κράτη, ενώ τότε δόθηκε και το σύνθημα της γενοκτονίας και της εθνικής εκκαθάρισης σε όλα τα Βαλκάνια.

ΤΟ "ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟ" ΥΠΟΤΕΛΕΣ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ Η "ΡΩΣΟΠΛΗΞΙΑ"

Να λοιπόν γιατί το '21 και το υποτιθέμενο ανεξάρτητο κράτος που γέννησε ήταν ένας επιβραδυντής τόσο της εσωτερικής ελληνικής, όσο και της βαλκανικής εξέλιξης συνολικά. Να πόσο δεν έχει νόημα η διάκριση υποτέλειας και ανεξαρτησίας που κάνει ο Παπανικολάου.

Στην πραγματικότητα το ακραία υποτελές στη Ρωσία ελληνικό κράτος ήταν το ανεξάρτητο "φάντασμα" που αυτή δημιούργησε. Ένα τέτοιο "ανεξάρτητο" κράτος ήταν η καλύτερη λύση για την κυριαρχία της Ρωσίας, αφού η Ιόνια Πολιτεία απόδειξε, ακριβώς αντίθετα από ό,τι ισχυρίζεται ο συγγραφέας μας, πόσο εύκολα μια εξαρτημένη από το σουλτάνο ηγεμονία μπορούσε να περάσει από τα χέρια της Ρωσίας στα χέρια της Γαλλίας και μετά της Αγγλίας. Πραγματικά, μόνο για τους κουτόφραγκους ο τσάρος "χίμαιρα" ανέβαζε και "χίμαιρα" κατέβαζε την ανεξαρτησία.

Βέβαια, εδώ ο συγγραφέας εξακοντίζει εναντίον μας την τρομερή κατηγορία ότι θεωρούμε την ιστορία του 19ου αιώνα γραμμένη από το τρίτο γραφείο του τσαρισμού.

Εμείς έχουμε συνηθίσει στην ανάλογη κατηγορία για ρωσοπληξία που διαρκώς απευθύνουν εναντίον μας οι πιο ορκισμένοι αντίπαλοί μας όχι σχετικά με το 19ο αιώνα, αλλά με τα τελευταία χρόνια του 20ού, που ήδη διανύουμε. Και πραγματικά το γλάνταμε, γιατί έτυχε με τη ρωσόπληχτη πολιτική μας ανάλυση να προβλέψουμε καλύτερα απ' όλους τους επικριτές μας -και μάλιστα εντυπωσιακή ακρίβεια- τις βασικές πολιτικές τάσεις της παγκόσμιας και της εσωτερικής πολιτικής εξέλιξης των τελευταίων χρόνων.

Σε ό,τι αφορά λοιπόν το 19ο, τον 20ο και τους αιώνες που έρχονται θέλουμε να παρατηρήσουμε το εξής:

Η μεγάλη δύναμη, το τρίτο της γραφείο και οι πράχτορες του τρίτου γραφείου είναι αναντίρρητοι ιστορικοί συντελεστές. Η μικρή δύναμη, οι πολιτικοί της ηγέτες, οι τάξεις και οι λαϊκές μάζες της δύναμης είναι επίσης αναντίρρητοι ιστορικοί συντελεστές. Το να μην αναγνωρίζει λοιπόν κανείς το καθοριστικό βάρος του καθένα από τους δύο αυτούς παράγοντες είναι μεταφυσικό, όπως είναι μεταφυσικό να μην τους βλέπει στην αλληλεπίδρασή τους, αλλά ξεκομμένους.

Ασφαλώς οι ρώσοι πράχτορες δεν έφταναν για να συ-

ρουν την Ελλάδα στην καταστροφή του '21: Κλέφτες και αρματολοί, κοτζαμπάσηδες, φαναριώτες, έμποροι, κλήρος, νησιώτες, συντεχνίες, φτωχοί αγρότες ήταν όλοι εκεί με το χαρακτήρα, τις συνήθειες και τα όνειρα με τα οποία τους έθρεψε η ζωή και η ιστορία, με το ρεαλισμό και τις ψευδαισθήσεις τους στη δοσμένη στιγμή της ύπαρξής τους και μέσα στο δοσμένο ιστορικό πλαίσιο. Το μόνο που έκαναν οι πράκτορες της Φιλικής ήταν να εκμεταλλευτούν ό,τι πιο αδύναμο και καθυστερημένο υπήρχε σ' αυτή τη μάζα, να κάνουν πολιτικό κίνημα αυτή την καθυστέρηση και να αναδείξουν ό,τι χειρότερο στην ηγεσία του. Αυτός ήταν ο καίριος ρόλος της ορθοδοξίας, που πάντρευε την κυρίαρχη φεουδαρχική ιδεολογία αυτής της μάζας με την κυρίαρχη ιδεολογία της ισχυρότερης αυτοκρατορίας της Ανατολής.

Από την άλλη μεριά, η ίδια αυτή καταστροφική κίνηση έφερνε στο προσκήνιο τον αληθινό δράστη της, τον τσαρισμό, σα νικητή. Έτσι όμως έδινε μια νέα συνείδηση στο λαό της μικρής χώρας και γεννούσε ουσιαστικά ένα νέο έθνος, που η πρώτη προοδευτική του πράξη με διεθνή σημασία ήταν η εκτέλεση του ορθόδοξου νικητή Καποδίστρια μπροστά σε μια εκκλησία. Αυτή την πράξη χαιρέτισε ο Μαρξ.

Αντίθετα από τον Παπανικολάου, που δε βλέπει ότι η Ρωσία έγινε εσωτερικός παράγοντας του '21, και μάλιστα ηγεμονικός για μια ολάκερη περίοδο, εμείς μπορούμε να διακρίνουμε και με ποιο ακριβώς αντίστροφο τρόπο οι εσωτερικές δυνάμεις της χώρας διαμορφώνονταν παράλληλα αντιμετωπίζοντας τον τσαρισμό και τους πράχτορες του σαν εξωτερικούς παράγοντες και έτειναν ακριβώς απέναντί τους να δημιουργήσουν την αληθινή εθνική τους συνείδηση και όχι την ψεύτικη θρησκευτική.

Αυτές είναι αληθινές αντιθέσεις, γιατί τα αποτελέσματά τους είναι συγκεκριμένα και δραματικά, ενώ πουθενά δεν έδειξε δραματικά αποτελέσματα η οποιαδήποτε διαμάχη των "Φιλικών" ανάμεσά τους, πέρα από τη δολοφονία του Γαλάτη (που απλά άλλαξε στρατόπεδο, και γι' αυτό τον χτύπησε ο Καποδίστριας στο υπόμνημά του), ή η υποτιθέμενη διαμάχη τους με τον τσαρισμό, όπως ισχυρίζεται ο συγγραφέας. Οι αντιθέσεις ανάμεσα σε πράχτορες ή ανάμεσα σε πράχτορες και τους προϊσταμένους τους είναι ιστορικά αναπόφευκτες, αφού κάθε πράγμα χωρίζεται στα δυο: κάθε τάξη, κάθε πολιτική δύναμη, ακόμα και κάθε άνθρωπος. Το ζήτημα είναι αν υπήρχε ένα γενικό και ενιαίο ρώσικο σχέδιο για την καθοδήγηση των ελληνικών εξελίξεων στα 1821 και για την παραπλάνηση των ενδιάμεσων διεθνών δυνάμεων, στο οποίο λίγο-πολύ υποτάχθηκε η δράση όλης της "Φιλικής" και γενικά των ανθρώπων της Ρωσίας μέσα στο '21.

Αυτό που επιχειρήσαμε εμείς πρώτα και κύρια μέσα απ' αυτή τη θεωρητική διαπάλη μέσω της Νέας Ανατολής ήταν να εισαγάγουμε τους αναγνώστες της στα βαθιά νερά των πρώτων θυελλωδών χρόνων που σημάδεψαν τη γέννηση του ελληνικού έθνους και του ελληνικού κράτους, και που ασφαλώς κρύβουν πολλά από τα μεγάλα μυστικά της κατοπινής εξέλιξης.

Όμως αποφύγαμε συστηματικά να κριτικάρουμε μια θέση που επανέλαβε συχνά ο Λ. Παπανικολάου: ότι τα εθνικά βαλκανικά κράτη δε θα μπορούσαν ποτέ να λύσουν το εθνικό ζήτημα στα Βαλκάνια, αλλά μόνο η παγκόσμια επανάσταση. Κι αυτό ακριβώς γιατί θα χρειαζόταν να μιλήσουμε για υστερότερες εποχές της βαλκανικής ιστορίας.

Το καλό πάντως είναι ότι ξεκινήσαμε την έντονη πάλη σ' εκείνο το ιστορικό ζήτημα που μπορεί να μην είναι της πιο άμεσης προτεραιότητας, αλλά για το οποίο ισχύουν τα λόγια του μεγάλου Δημητρώφ: «Κομμουνιστές που δεν κάνουν τίποτα για να φωτίσουν στις εργαζόμενες μάζες ιστορικά, πιστά, με πραγματικά μαρξιστικά, λενινιστικό-μαρξιστικό πνεύμα το παρελθόν του ίδιου τους του λαού, για να συνδέσουν τον τωρινό τους αγώνα με τις επαναστατικές παραδόσεις του λαού τους στο παρελθόν, τέτοιοι κομμουνιστές παρατάνε εθελοντικά ό,τι έχει αξία στο ιστορικό παρελθόν του έθνους στους φασίστες πλαστογράφους, για την αποβλάκωση των λαϊκών μαζών».

Γιατί ο πανεπιστημιακός μεσαίωνας χτυπά τη διακήρυξη της Μπολόνια

Η διακήρυξη της Σορβόνης της 25ης Μαΐου 1998 θέτει ανοιχτά και συνολικά το ζήτημα της ανάπτυξης της μορφωτικής διάστασης ολόκληρης της Ευρώπης και όχι μόνο των χωρών της ΕΕ. Πέρα από την οικονομική και πολιτική σύγκλιση δίνεται ο κεντρικός ρόλος γι' αυτή τη νέα ευρωπαϊκή μορφωτική διάσταση στα πανεπιστήμια αφού από αυτά εξαρτάται συνολικά όλη η εκπαίδευση. Ο στόχος που μπαίνει είναι η δημογυργία του Ευρωπαϊκού Χώρου Ανώτατης Εκπαίδευσης.

Τα Ευρωπαϊκά ΑΕΙ συμφωνούν αφού ήδη έχουν αποδεχθεί την Magna Carta Universitatum της Μπολόνια το 1988. Στις 19 Ιουνίου του 1999 υπογράφεται από τους υπουργούς παιδείας 29 χωρών η διακήρυξη της Μπολόνιας και δίνεται νέο ραντεβού στην Πράγα στις 19 Μαΐου το 2001 με την συμφωνία ότι οι έξι αρχές της Μπολόνια θα διατηρηθούν σταθερές. Η διακήρυξη αυτή δεν είναι μία διακρατική συμφωνία και κατά συνέπεια δεν δεσμεύει αυτούς που την υπογράφουν. Πρόκειται για την πολιτική της μορφωτικής σύγκλισης ολόκληρης της Ευρώπης και όχι μόνο της ΕΕ.

Συγκρίνοντας το κείμενο της διακήρυξης της Μπολόνιας με την αναλυτικότερη παρουσίαση που κάνει ο ειδικός γραμματέας πανεπιστημιακής εκπαίδευσης του υπουργείου παιδείας Δ. Κλάδης που συμμετείχε στην συνάντηση αυτή διαπιστώνουμε την καλή απόδοση της διακήρυξης. Γι' αυτό το λόγο παρουσιάζουμε ένα τμήμα της παρουσίασης αυτής που αφορά το περιεχόμενο της διακήρυξης. Το ότι ο Δ. Κλάδης δίνει λανθασμένα την εντύπωση ότι υπήρξε πρόβλημα στη Μπολόνια με τα Κέντρα Ελευθέρων Σπουδών στη χώρα μας (αυτό είναι το όνομα που έχουν τα ξένα πανεπιστήμια που λειτουργούν στη χώρα μας), συνεπώς προς την πολιτική του υπουργείου που υπηρετεί, δεν αλλάζει κατά τα άλλα την αξία της παρουσιάσής του. Εξάλλου ο ίδιος σωστά αναφέρει ότι στην Μπολόνια προτάθηκε και στηρίχθηκε η ιδιωτική πανεπιστημιακή εκπαίδευση και συγκεκριμένα με το σύστημα franchising που ήδη λειτουργεί εδώ και χρόνια και στη χώρα μας. Το ότι σαν επιχείρημα θέτει την ένσταση της Πορτογαλίας και κρύβεται πίσω από αυτήν, αυτό δεν σημαίνει τίποτα. Η Πορτογαλία, παρά τον ισχυρό σοσιαλφασισμό από τον οποίο και αυτή υποφέρει, είναι μια φιλοευρωπαϊκή χώρα που απλά δεν την συμφέρει να χάνει σε δίδακτρα που πληρώνονται σε ξένα πανεπιστήμια. Η Ελλάδα με μια ηγεσία καθαρά αντιευρωπαϊκή προσπαθεί να υπονομεύει πνευματικά το λαό ώστε να υπονομεύει έτσι την σύνδεση της νέας γνώσης με την παραγωγή, να ξεκόβει τη χώρα από την ΕΕ και να προστατεύει το εκπαιδευτικό μοντέλο που αντιστοιχούσε στην παραγωγή πριν το 1980. Γι' αυτό και αντιστέκεται στην αναγνώριση των ξένων πανεπιστημίων. Όπως είναι γνωστό η ΕΕ επιβάλλει στην Ελλάδα την αναγνώριση της λειτουργίας των ξένων πανεπιστημίων. Ίδια είναι και η άποψη του ΟΟΣΑ που διαβάζουμε στη σελ. 9 της έκθεσης για την εκπαιδευτική πολιτική στην Ελλάδα.

«Οι στόχοι και τα κεντρικά σημεία της Διακήρυξης της Μπολόνιας (Δ. Κλάδης)

1. Η Διακήρυξη της Μπολόνιας έχει ως κεντρικό στόχο τη δημιουργία του Ευρωπαϊκού Χώρου Ανώτατης Εκπαίδευσης (European Higher Education Area), μέσω του οποίου και μόνο εκτιμάται ότι μπορεί να διασφαλιστεί απ' ενός μεν η διεθνής ανταγωνιστικότητα της Ευρωπαϊκής ανώτατης εκπαίδευσης μέσα σε συνθήκες παγκοσμιοποίησης της οικονομίας και της γνώσης, απ' ετέρου δε η αποτελεσματική σύνδεση της ανώτατης εκπαίδευσης με τις ανάγκες της κοινωνίας αλλά και της αγοράς εργασίας στην Ευρώπη.

2. Η Διακήρυξη της Μπολόνιας δεν αποσκοπεί στη διαμόρφωση ενός ενιαίου ευρωπαϊκού συστήματος ανώτατης εκπαίδευσης. Αποσκοπεί απλώς στη σταδιακή σύγκλιση των γενικών δομικών χαρακτηριστικών των εθνικών συστημάτων ανώτατης εκπαίδευσης, έτσι ώστε να διαμορφωθεί ένα κοινό πλαίσιο διάρθρωσης και λειτουργίας τους που θα διασφαλίζει τη συγκρισιμότητα (comparability) και την αναγνωσιμότητα (readability) των ιδιαίτερων στοιχείων τους και των χαρακτηριστικών τους.

3. Η Διακήρυξη της Μπολόνιας έχει στο επίκεντρό της έξι σημεία:

α. Την κινητικότητα φοιτητών και επιστημόνων, με μεγιστοποίηση των παρεχόμενων δυνατοτήτων, με βελτιστοποίηση των όρων και προϋποθέσεων, με ελαχιστοποίηση των εμποδίων και δυσκολιών. Ήδη μάλιστα, η Γαλλία είχε προσδιορίσει την υπόθεση της κινητικότητας ως την προτεραιότητά της στη διάρκεια της Προεδρίας της στην Ευ-

ρωπαϊκή Ένωση. Σημαντικό ρόλο στην προώθηση της υπόθεσης της κινητικότητας αναμένεται να παίξει και το Συμπλήρωμα Διπλώματος (Diploma Supplement), το οποίο σε αρκετές χώρες έχει ήδη θεσμοθετηθεί.

β. Τη διεύρυνση, γενίκευση, και επέκταση του συστήματος αναγνώρισης διδακτικών μονάδων (ECTS Extension) με την προσμέτρηση μονάδων που αποκτώνται και στο εσωτερικό της κάθε χώρας, ακόμα όμως και μέσα από άτυπες μορφές εκπαίδευσης ή και μέσω πρακτικής και επαγγελματικής εμπειρίας. Στην ουσία, το σύστημα αναγνώρισης διδακτικών μονάδων θα πάψει να έχει ως αποκλειστική χρησιμότητα τη διευκόλυνση της κινητικότητας φοιτητών μεταξύ των διαφόρων χωρών, αλλά επιδιώκεται να μπορεί να χρησιμοποιείται και για τη διευκόλυνση της εσωτερικής κινητικότητας, όπως επίσης και για την υλοποίηση θεσμών δια βίου εκπαίδευσης.

γ. Τη διαμόρφωση όρων και προϋποθέσεων ανάπτυξης υπερεθνικών (transnational) εκπαιδευτικών δραστηριοτήτων μέσω συνεργασιών τύπου franchising. Το σημείο αυτό αποσκοπεί στην ουσία στο να διευκολύνει την ευρωπαϊκή ανώτατη εκπαίδευση στην ανάπτυξη εκτός Ευρώπης, και στον ευρύτερο διεθνή χώρο, εκπαιδευτικών πρωτοβουλιών σε ανταγωνιστική βάση, κυρίως σε σχέση με τις ΗΠΑ. Η ανάπτυξη όμως της λογικής των πρωτοβουλιών τύπου franchising έχει φέρει στην επιφάνεια το πρόβλημα που αντιμετωπίζουν τα τελευταία χρόνια στην Ευρώπη κυρίως οι μεσογειακές χώρες, και με ιδιαίτερη έμφαση η Ελλάδα και η Πορτογαλία, οι οποίες δέχονται μία όλο και πιο έντονη επίθεση εξαγωγής εκπαιδευτικών υπηρεσιών ανώτατου επιπέδου, κυρίως από Βρετανικά αλλά και από Γαλλικά Πανεπιστήμια. Το θέμα πλέον έχει έλθει στο επίκεντρο των προβληματισμών στο πλαίσιο της Διακήρυξης της Μπολόνιας, και ήδη αναζητούνται οι κατάλληλες ενέργειες, προϋποθέσεις και ασφαλιστικές δικλείδες ώστε να ανακοπεί ή έστω να περιοριστεί μέσα σε ελεγχόμενα πλαίσια η τάση αυτή. Στόχος είναι να αποτραπούν, απ' ενός μεν η διαφαινόμενη εμπορευματοποίηση της παρεχόμενης μέσω τέτοιων διαδικασιών ανώτατης εκπαίδευσης, απ' ετέρου δε οι ποιοτικές εκπτώσεις οι οποίες χαρακτηρίζουν τις γνωστές μέχρι σήμερα πρωτοβουλίες στις μεσογειακές χώρες. Τα παραπάνω αποτελούν και τα κεντρικά σημεία της σχετικής ανάλυσης που έχει υποβάλει στη Συννομοσπονδία των Συνόδων Πρυτάνεων των χωρών – μελών της Ευρωπαϊκής Ένωσης ο Πρόεδρος της Πορτογαλίας Sergio Machado dos Santos, πρώην Πρύτανης του Πανεπιστημίου του Minho.

δ. Την ανάπτυξη της ευρωπαϊκής συνεργασίας στον τομέα της διασφάλισης και αξιολόγησης της ποιότητας της ανώτατης εκπαίδευσης. Ήδη, οδηγούμαστε σε μία ευρύτερη συνεννόηση ανάμεσα στις ευρωπαϊκές χώρες ως προς το ζήτημα της ποιότητας της ανώτατης εκπαίδευσης. Από τον περασμένο Μάρτιο 2000 έχει συσταθεί το Ευρωπαϊκό Δίκτυο για τη Διασφάλιση της Ποιότητας στην Ανώτατη Εκπαίδευση (ENQA – European Network for Quality Assurance in Higher Education), στο οποίο συμμετέχουν όλες οι ευρωπαϊκές χώρες με τα εθνικά τους κέντρα αξιολόγησης της ποιότητας ή με τα Υπουργεία Παιδείας. Στο δίκτυο συμμετέχει και το Ελληνικό Υπουργείο Παιδείας με τον Ειδικό Γραμματέα Πανεπιστημιακής Εκπαίδευσης Δ. Κλάδη. Η εξέλιξη αυτή πάντως δείχνει ότι και η Ελλάδα πρέπει να προχωρήσει στη θεσμοθέτηση ενός ανάλογου εθνικού συστήματος αξιολόγησης, μια και είναι από τις ελάχιστες ευρωπαϊκές χώρες που δεν διαθέτουν τέτοιο σύστημα. Άλλωστε, ήδη, τα περισσότερα Πανεπιστήμια και ΤΕΙ στην Ελλάδα έχουν πραγματοποιήσει διαδικασίες αξιολόγησης με εξωτερικούς κριτές, είτε μέσω του σχετικού προγράμματος του Ιου ΕΠΕΑΕΚ, είτε συμμετέχοντας στο πρόγραμμα αξιολόγησης που εκτελεί κάθε χρόνο η Οργάνωση των Ευρωπαϊκών Πανεπιστημίων (CRE).

ε. Την ανάπτυξη της Ευρωπαϊκής Διάστασης της ανώτατης εκπαίδευσης, κυρίως μέσω της ανάπτυξης ενεργών και αποτελεσματικών συνεργασιών μεταξύ των χωρών αλλά και μεταξύ των πανεπιστημίων και των λοιπών ιδρυμάτων ανώτατης εκπαίδευσης των διαφόρων χωρών, για την αντιμετώπιση των κοινών και μείζονος σημασίας προβλημάτων, αλλά και για την αναζήτηση κοινών στόχων και στρατηγικών.

στ. Τη διαμόρφωση ενός κοινού πλαισίου ανώτατων σπουδών που θα περιέχει ένα πρώτο κύκλο σπουδών (προπτυχιακό) με ορατή συνάφεια προς την ευρωπαϊκή αγορά εργασίας και με ελάχιστη διάρκεια τριών ετών, και ένα δεύτερο κύκλο σπουδών (μεταπτυχιακό) που θα οδηγεί σε

ένα ή και σε δύο τίτλους σπουδών (master και διδακτορικό) για την παρακολούθηση του οποίου προϋπόθεση είναι η ολοκλήρωση του πρώτου κύκλου σπουδών».

Να σημειωθεί ότι στις 19 Μαΐου του 2001 έγινε στην Πράγα η νέα συνάντηση και η διακήρυξη της Πράγας επιβεβαιώνει την ανάπτυξη της πολιτικής αυτής και τη συμφωνία της με τη διακήρυξη της Μπολόνιας. Στην Πράγα συμμετείχαν τρεις νέες χώρες η Τουρκία η Κύπρος και η Κροατία. Η διακήρυξη της Πράγας αναφέρει ότι μέχρι το 2010 θα πρέπει να ολοκληρωθούν οι βάσεις για τη μορφωτική συνοχή της Ευρώπης. Διαπιστώνει την αποδοχή της συμφωνίας από την πλειοψηφία των χωρών και των πανεπιστημίων και ανανεώνει την συνάντηση για το 2003 στο Βερολίνο.

Ας δούμε την απόφαση της συνόδου των Ελλήνων πρυτάνεων που έγινε στις 10-11-2000 στην Ολυμπία.

“1. Το προβαλλόμενο μοντέλο του Ευρωπαϊκού πανεπιστημίου μοιάζει να εγκαταλείπει οριστικά την ιστορική έννοια της Universitas και να υιοθετεί δομές και λειτουργίες που ίσως προσδιάζουν σε “επαγγελματοποιημένες γνώσεις”, αλλά δεν εκφράζουν την ευρωπαϊκή κουλτούρα για την επιστήμη και την έρευνα.

2. Οι προτάσεις που περιέχονται στο συγκεκριμένο κείμενο της Bologna, εφόσον εφαρμοσθούν, υποβαθμίζουν τα Ελληνικά Πανεπιστήμια. Ειδικότερα η καθιέρωση ενός πρώτου κύκλου σπουδών ελάχιστης διάρκειας τριών ετών οδηγεί κατ' ανάγκη είτε στη διάσπαση της δομής των σπουδών των ελληνικών Πανεπιστημίων, είτε στη de facto υποβάθμιση τους στην κατηγορία των μη Πανεπιστημιακών Ιδρυμάτων μεταλυκειακής εκπαίδευσης τριετούς διάρκειας.

3. Συγκαλείται έκτακτη Σύνοδος Πρυτάνεων με μόνο θέμα τις θέσεις της Συνόδου επί των αρχών της διακήρυξης της Bologna και την προετοιμασία προτάσεων για την επικείμενη Σύνοδο της Πράγας και ορίζει εισηγητές εκπροσώπους των Ελληνικών Πανεπιστημίων”.

Η ελληνική καθηγητική διάνοηση, δεύτερης κλάσης, υποτασσόταν τον Ευρωπαϊκό πολιτισμό και το επίπεδο των πανεπιστημίων τους, με μετερίζι την Ολυμπία! Εκεί ψήφισε και ο πρύτανης του Πολυτεχνείου Κρήτης που τον ανέβασαν στο αξίωμά του οι συμμορίες των παρακρατικών σοσιαλφασιστών που τρομοκρατούσαν τα Χανιά και οργάνωναν τα λυντσαρίσματα του νόμιμου πρύτανη και άλλων καθηγητών. Οι συμμορίες αυτές τρομοκρατούσαν τους φοιτητές των ΠΣΕ των Χανίων που είναι κομμάτι της δια βίου εκπαίδευσης που προπαγανδίζει η Μπολόνια. Οι ίδιες συμμορίες που δεν σεβάστηκαν ούτε τον ίδιο τους τον υπουργό παιδείας και μπουκάραν στα ΤΕΙ στο Ηράκλειο στέλνοντας στο νοσοκομείο φοιτητές. Εκεί στην Ολυμπία θα ψήφισε και ο τηλεοπτικός αστέρας Γραμματικάκης σαν πρόεδρος της διοικούσας επιτροπής του Ιονίου πανεπιστημίου ο οποίος κατέθετε στις διώξεις του δημοκρατικού καθηγητή Καλλία στο πλάι της πρυτανείας του πανεπιστημίου Κρήτης (που όμως εδώ και καιρό την έχει αποκηρύξει γιατί δεν θέλει να ταυτίζεται με τους συνεχείς οικονομικούς ελέγχους που γίνονται στο πανεπιστήμιο Κρήτης). Εκεί θα ψήφισε και ο Νικολάου ο σημερινός πρύτανης της Κρήτης, εκεί ψήφισε και ο Ξανθόπουλος και όλοι οι αντιαναπτυξιακοί.

Η ταξική πάλη αντανακλάται στα πανεπιστήμια με τις πιο οξυμένες μορφές. Πάνω από 1000 δίκες ανάμεσα στο σύνολο των πανεπιστημιακών αυτό δηλώνουν. Η δημοκρατική άποψη έχει να αντιμετωπίσει έναν συμπαγή συντηχιασμό που βασίζεται στις πιο καθυστερημένες ιδιοτελείς αντιλήψεις και πρακτικές. Η μίζα στα έργα και στις προμήθειες, το Ευρωπαϊκό χρήμα που μέχρι τώρα (Β' ΚΠΣ) εύκολα διοχετεύτηκε από το καθεστώς άφθονο στις τσέπες των συμμοριών. Την ίδια ώρα ο τίμιος επιστήμονας πάλευε για να αναπτύξει το εργαστήριό του διεκδικώντας τίμια και στα ίσια τις χρηματοδοτήσεις με ανταγωνιστικά και όχι δωρεάν προγράμματα, ενώ η ηθική διαφθορά και η συναλλαγή που δηλητηριάζει κάθε επιστημονική επίδοση στη διδασκαλία και την έρευνα, η άμεση στήριξη της διαφθοράς από τον Σημίτη το ψευτοΚΚΕ και τον ΣΥΝ έχουν μετατρέψει τα πανεπιστήμια σε χώρους εχθρικούς προς την γνώση. Αυτό το αντιλαμβάνεται ο κάθε φοιτητής και ο κάθε τίμιος άνθρωπος.

Οι πρυτάνεις σ' αυτή τη χώρα είναι συλλογικά όργανα έκφρασης της σοσιαλφασιστικής πολιτικής. Εκφράζουν τις

Επιπτώσεις του γενικού οικονομικού σαμποτάζ

Τα αποτελέσματα του εκτεταμένου παραγωγικού σαμποτάζ στη βιομηχανία, ιδιαίτερα της απαγόρευσης οποιουδήποτε βιομηχανικού στην Αττική, όπου και βρίσκεται ο βασικός όγκος της βιομηχανίας έχουν αρχίσει να γίνονται κάτι παραπάνω από ορατά και να αποτυπώνονται ανάγλυφα στους διάφορους οικονομικούς δείκτες.

Το 1975 η θέση της Ελλάδας στην Ε.Ε. ήταν καλύτερη, από άποψη παραγωγικότητας της οικονομίας, σε σχέση με σήμερα. Σύμφωνα με μελέτη της Κομισιόν, η Ελλάδα, όπως και η Ολλανδία, είναι οι μόνες χώρες που αντί να βελτιώσουν χειροτέρευσαν τη θέση τους τα τελευταία 26 χρόνια. Σαν μέτρο σύγκρισης της ΕΕ είναι η ΗΠΑ που αποτελεί και το στόχο της. Με βάση λοιπόν το 100 που λαμβάνεται ως η παραγωγικότητα των ΗΠΑ, η Ελλάδα έχει χειροτερεύσει τη θέση της κατά 6 ποσοστιαίες μονάδες.

Η παραγωγικότητα της ελληνικής οικονομίας σήμερα αγγίζει το 59% αυτής των ΗΠΑ (και είναι η δεύτερη χαμηλότερη στην Ε.Ε. μετά την Πορτογαλία), έναντι του 65% που έφτανε το 1975.

Μάλιστα, 26 χρόνια πριν, η θέση της Ελλάδας ήταν «ζηλευτή» από πολλά κράτη. Τότε η ιρλανδική οικονομία είχε το 55% μόνο της ανταγωνιστικότητας των ΗΠΑ,

αλλά σήμερα έχει φτάσει στο 87%. Έχει δηλαδή πραγματοποιήσει την ταχύτερη άνοδο, 32%. Η Πορτογαλία τότε είχε παραγωγικότητα μόνο στο 32% αυτής των ΗΠΑ. Πλέον έχει αυξηθεί κατά 16%, στο 48%, αλλά έχει ακόμη πολύ δρόμο να διανύσει. Η Φιλανδία το 1975 έφτανε στο 56%, αλλά σήμερα, με άνοδο 20 ποσοστιαίων μονάδων, προσεγγίζει αισίως το 76% (τα στοιχεία προέρχονται από δημοσίευμα της Κυριακάτικης Ελευθεροτυπίας στις 24-2).

Όπως λοιπόν φαίνεται τα μικρά περιφερειακά κράτη που είχαν χαμηλή παραγωγικότητα, γνώρισαν τη μεγαλύτερη καλυτέρευση, καθώς απορροφούσαν τα κοινοτικά κονδύλια και εκσυγχρόνιζαν τη βιομηχανία τους.

Ευτυχώς για αυτά και δυστυχώς για τη χώρα μας εκεί δεν υπάρχει ρωσόδουλο μπλοκ για να σαμποτάρει με σχέδιο και εκτεταμένα την οικονομία τους.

Οι επιπτώσεις στην έρευνα και στην τεχνολογική ανάπτυξη

Σε μια άλλη έκθεση της Κομισιόν, την έκθεση «για την έρευνα και την τεχνολογική ανάπτυξη» αναφέρονται οι λόγοι που κατά την άποψή της ευθύνονται για τη σημαντική καθυστέρηση της Ελλάδας στην «ανάπτυξη καινοτόμων δραστηριοτήτων από τις ελληνικές επιχειρήσεις και τη μικρή χρήση των νέων τεχνολογιών». Γράφει λοιπόν η έκθεση ότι οι λόγοι είναι:

«Οι καθυστερήσεις στην απελευθέρωση των αγορών, η γραφειοκρατία, η έλλειψη μέσων χρηματοδότησης, αλλά και το πα-

ρωχημένο σύστημα εκπαίδευσης».

Το άρθρο που σχολιάζει την έκθεση αναφέρει πως: «Η Κομισιόν ασκεί έντονη κριτική για «λόμπι» στην παιδεία που εμποδίζουν την εξέλιξη, «τροφοδοτώντας» τα πανεπιστήμια του εξωτερικού και κρούει τον κώδωνα για την εποχή που θα «στερέψουν» οι κοινοτικοί πόροι προς επιχειρήσεις, ίσως και από το 2006. Δίνει ιδιαίτερη έμφαση στην ανάπτυξη της καινοτομίας -η οποία ανάγεται σε βασικό σημείο κοινοτικής πολιτικής- αφού αποτελεί προϋπόθεση

για τη δημιουργία συγκριτικού πλεονεκτήματος, την οικονομική ανάπτυξη και την αύξηση της απασχόλησης» (Κυριακάτικη Ελευθεροτυπία, 24-2).

Η μελέτη για την Ελλάδα συντάχθηκε ύστερα από συνομιλίες με το υπουργείο Ανάπτυξης, τον ΕΟΜΜΕΧ, τον ΣΕΒ, την Εθνική και την Αlpha Τράπεζα.

Και συνεχίζει «... το σύστημα εκπαίδευσης χρειάζεται βελτίωση, οι πιο πολλές επιχειρήσεις χρειάζονται τεχνολογική αναβάθμιση (μόνο το 12% των επιχειρήσεων συνδέονται μέσω Ιντερνετ) και εγείρονται σημαντικές ανησυχίες αναφορικά με την επίπτωση του θεσμικού πλαισίου στην προσπάθεια που καταβάλλουν οι επιχειρήσεις».

Το συμπέρασμα που προκύπτει είναι, όπως αναφέρεται, ότι η κυβέρνηση πρέπει να προχωρήσει σε μεταρρυθμίσεις και να προσελευστεί νέες ξένες επενδύσεις. Αλλά η ΕΕ δεν έχει καταλάβει αυτό που χρόνια τώρα γίνεται σε αυτή τη χώρα. Δηλαδή το εκτεταμένο και οργανωτικό παραγωγικό σαμποτάζ.

Ποιος ξένος επενδυτής μπορεί να έρθει εδώ όταν μια μικρή ομάδα σαμποταριστών με την υποστήριξη του καθεστώτος μπορεί να ακυρώσει την οποιαδήποτε επένδυση; Όταν ο ν. 84/84 και ο αντικαταστάτης του ορίζουν ανώτερα ποσά υποδύναμης για την λειτουργία μιας επιχείρησης που δεν κάνουν ούτε για μια μικρή βιοτεχνία; Ποια μεγάλη βιομηχανία μπορεί να λειτουργήσει έτσι και πως να εκσυγχρονιστεί;

Η μελέτη θέτει και το θέμα των επιχειρηγιών με τα ΚΠΣ. Όπως επισημαίνει, «η χρηματοδοτική υποστήριξη των μικρομεσαίων στηρίζεται αποκλειστικά σε κεφάλαια της Ε.Ε., που ίσως “στεγνώσουν” μετά το 2006» (στο ίδιο).

Στην έκθεση ασκείται επίσης οξύτατη κριτική για τα πανεπιστήμια. Όπως επισημαίνεται, «είναι ανεπαρκώς προσανατολισμένα προς την αγορά. Δεν προσφέρει

μακρά σειρά μαθημάτων που καλύπτει τις ανάγκες της μεταβαλλόμενης οικονομίας, ενώ συχνά προστατεύθηκαν τα συμφέροντα των τμημάτων απέναντι στις προσπάθειες να εμπορευματοποιηθεί η έρευνα» (στο ίδιο).

Η ΕΕ δεν ξέρει ότι το βασικό σύνθημα των σαμποταριστών είναι ότι «η γνώση δεν είναι εμπόρευμα» και στη βάση αυτού του αντιδραστικού συνθήματος σαμποτάρεται κάθε σοβαρή προσπάθεια σύνδεσης της παραγωγής με τα πανεπιστήμια και εμποδίζεται έτσι όχι μόνο η ανάπτυξη της βιομηχανίας, αλλά και η ντόπια τεχνολογία και η ντόπια ανάπτυξη της επιστήμης και της έρευνας.

Στον αντίποδα των παραπάνω επισημάνσεων της ΕΕ, που η πραγματοποίησή τους είναι στοιχειώδες ζήτημα και αυτονόητο για μια ανεπτυγμένη χώρα και ενώ παντού η σύνδεση της εκπαίδευσης με την αγορά εργασίας έχει αναχθεί σε πρωταρχικό στόχο, η Ελλάδα επιχειρεί να «πρωτοτυπήσει».

Γράφει σχετικά με το ζήτημα η Κυριακάτικη Ελευθεροτυπία στις 10-3: «Σύμφωνα με πηγές του οικονομικού επιτελείου, το αρμόδιο υπουργείο Παιδείας υποστηρίζει ότι πρωταρχικός στόχος της εκπαίδευσης είναι η **καλλιέργεια των νέων**, δικαιολογώντας με αυτόν τον τρόπο την έλλειψη συντονισμού μεταξύ εκπαίδευσης και αναγκών της αγοράς εργασίας. Στις σχετικές συζητήσεις κορυφαία στελέχη του υπουργείου Παιδείας υποστήριξαν ότι το πρόγραμμα μαθημάτων σε όλες τις βαθμίδες της εκπαίδευσης, αλλά και η διάρθρωση των πανεπιστημιακών τμημάτων πρέπει να καθορίζονται με γνώμονα τη γενική καλλιέργεια και τη γενική παιδεία των μαθητών».

Οπωσδήποτε η αρχαιοπληξία, ο σοβινισμός, ο εθνορατσισμός, ο ανατολίτικος μυστικισμός και το χτύπημα του ευρωπαϊκού διαφωτισμού και του ορθολογισμού, η υπε-

...διακήρυξη της Μπολόνια

συνέχεια από τη σελ. 23

πιο καθυστερημένες αντιαναπτυξιακές αντιλήψεις. Οι χιλιάδες όμως ερευνητές και καθηγητές αντικειμενικά ανήκουν στην ανάπτυξη και την πρόοδο. Είναι οι άνθρωποι που παλεύουν για τη νέα γνώση. Το ότι σε όλο τον κόσμο οι πιο καθυστερημένες συντεχνίες εκπαιδευτικών αντιδρούν στις αναγκαστικές αλλαγές του εκπαιδευτικού συστήματος εξαιτίας της επανάστασης στην παραγωγή, μόνο και μόνο επειδή πρέπει να δουλέψουν δημιουργικά, αυτό δεν σημαίνει αναγκαστικά και την προσχώρησή τους στην αντιαναπτυξιακή γραμμή. Ο σοσιαλφασισμός εκμεταλλεύεται αυτή την πραγματικότητα και μπαίνει πάντα επικεφαλής αυτών των δυσαρεστημένων και τους εμφανίζει σαν τον στρατό του.

Η μορφωτική Ευρωπαϊκή διάσταση που επιχειρείται με τη διακήρυξη της Μπολόνιας είναι ένα κίνημα κορυφής όλων σχεδόν των Ευρωπαϊκών κρατών. Και σαν τέτοιο δεν φιλοδοξεί να δημιουργήσει ένα νέο Ευρωπαϊκό πολιτισμό. Είναι σίγουρο όμως ότι άμεσα θα ξεκινήσει μια κοινή διαδικασία επιστημονικής και τεχνολογικής αντίληψης στην Ευρώπη που θα πατάει και θα τροφοδοτείται από τη στέρεη βάση της παραγωγής και θα ενσωματωθεί σαν στοιχείο του πολιτισμού του κάθε έθνους επηρεάζοντας την κουλτούρα του σε μια θετική κατεύθυνση. Οι αλλαγές περιορίζονται στα ανώτατα ιδρύματα και παραπέρα σε όλη την εκπαίδευση ώστε το κάθε εκπαιδευτικό σύστημα να μπορεί να υπηρετήσει όχι μόνο την οικονομία της χώρας του αλλά και την ενοποιημένη Ευρωπαϊκή οικονομία των χωρών της ΕΕ και της υπόλοιπης Ευρώπης. Πρόκειται για μια πολιτική που σπάει τα εθνικά σύνορα και είναι γι' αυτό ένα σημαντικό βήμα εξομάλυνσης των εθνικών διαφορών που αποτελεί το μεγαλύτερο εμπόδιο στην ειρηνική συμβίωση των λαών, αλλά και στο σοσιαλισμό.

Οι νέες παραγωγικές δυνάμεις που αναπτύσσονται στη βάση της νέας τεχνολογίας απαιτούν την αναδιάρθρωση των σπουδών καθώς και τη συμβατότητά τους από χώρα σε χώρα στο βαθμό που προωθείται η Ευρωπαϊκή ενοποίηση. Την αναδιάρθρωση αυτή την έχουν κάνει ήδη όλες οι ανεπτυγμένες χώρες γιατί η παλιά διάρθρωση και το περιεχόμενο των σπουδών της εποχής της φορντικής αλυσίδας δεν ήταν δυνατό να υπηρετήσουν την πραγματοποίηση της σύγχρονης παραγωγής. Η Μπολόνια δεν θέτει όμως αυτό το ζήτημα που αντιμετωπίζεται από άλλες πολιτικές της ΕΕ. Στοχεύει απλά στην ανάπτυξη ενός ενιαίου χώρου σπουδών με κριτήριο την ικανότητα του κάθε εκπαιδευτικού συστήματος να ανταποκρίνεται στις ανάγκες της συνολικής Ευρωπαϊκής παραγωγής. Απέναντι στην Ιαπωνία και τις ΗΠΑ εμφανίζει ένα μέτωπο σπουδών, που ήδη είναι καλύτερο από αυτό των ΗΠΑ, που αυξάνει την παραγωγικότητα της οικονομίας και παραπέρα την ανταγωνιστικότητα της. Η διακήρυξη της Μπολόνιας ενισχύει αποφασιστικά τις διαδικασίες της αύξησης και της αποτελεσματικότητας του κεφαλαίου των πάνω από 800 εκατ. ανθρώπων. Η νέα τεχνολογία έχει ένα επιπλέον πλεονέκτημα που αυξάνει την παραγωγικότητα της εργασίας ακόμα περισσότερο. Είναι εύκολη στη χρήση της και γι' αυτό δεν απαιτεί πολλές φορές πολλές γνώσεις για την χρήση της. Σαν παράδειγμα, μια πωλήτρια σε ένα σούπερ-μάρκετ όταν χτυπάει τα προϊόντα στο ταμείο χρησιμοποιεί την πιο σύγχρονη τεχνολογία. Βέβαια με αυτή της την ιδιότητα η νέα τεχνολογία οδηγεί την αξία της εργατικής δύναμης που χρησιμοποιεί προς τα κάτω, δηλαδή προς το ύψος της ανειδίκευτης εργασίας. Αλλά αυτή η κίνηση δεν μπορεί να ανακοπεί με κατάργηση της τεχνολογίας και με κατάργηση των πιο σημαντικών σπουδών που επιτρέπουν την εξοικείωση με αυτές τις νέες τεχνολογίες. Αυτή η κίνηση ανακόπτεται μόνο με την κοινωνική επανάσταση, με την επανάσταση στις σχέσεις παραγωγής. Αντίθετα, οι σοσιαλ-

φασίστες επιδιώκουν πάντα την κατάργηση και της νέας τεχνολογίας και σαμποτάρουν τη διευκόλυνση της εξοικείωσης με αυτή, και τις σπουδές που αντιστοιχούν σ' αυτή την εξοικείωση. Γι' αυτό εξεγείρονται που η διακήρυξη της Μπολόνια προβλέπει τον προπτυχιακό τίτλο σπουδών τριετή. Με αυτό τον τρόπο κερδίζεται ένα έτος και η οικονομία στα έξοδα σπουδών ανέρχεται στο 25%. Ο μεσαίωνας διαμαρτύρεται διότι «Το πανεπιστημιακό ιδεώδες, η διαλεκτική ουσία της Παιδείας, η συστηματική ανάπτυξη της αδιάσπαστης ενότητας διδασκαλίας και έρευνας, χωρίς προκαθορισμένους οικονομικούς ή πολιτικούς στόχους, υποβαθμίζονται». Αυτό μας πληροφορεί ο πρύτανης του ΕΜΠ στη σελίδα 3 της απόφασης των πρυτάνεων στη σύνοδο που έγινε ειδικά για την Μπολόνια στις 14/1/2001. Με τέτοιους πρυτάνεις είναι φανερό ότι δεν πρέπει να κοιμόμαστε ήσυχοι.

Η μόνη εκπαίδευση που δεν είχε και τεχνολογικούς παραγωγικούς στόχους στην πορεία της ανθρωπότητας ήταν η αρχαία ελληνική γιατί χρησιμοποιούσαν τους δούλους. Οπωσδήποτε είχε έντονο ιδεολογικό και πολιτικό περιεχόμενο όπως κάθε εκπαίδευση γιατί δίδασκε την δουλειά, δηλαδή και αυτή η παιδεία υποστήριζε την παραγωγική βάση από την οποία προήλθε. Στην Ολυμπία φαίνεται πήγαν για να βρουν την αλήθεια τους αλλά δυστυχώς γι' αυτούς εκεί υπάρχει μόνο η μισή. Όλα τα σοσιαλφασιστικά κόμματα και οργανώσεις καθώς και ο υπουργός παιδείας έχουν ξεσηκώσει ένα κίνημα μέσα στα πανεπιστήμια ενάντια στη διακήρυξη της Μπολόνιας. Η Ελλάδα είναι η μοναδική χώρα που σαμποτάρει το εκπαιδευτικό αυτό κίνημα. Πρώτος απ' όλους ο υπουργός παιδείας με την ίδια του την υπονομευτική παρουσία στην Πράγα. Στην Μπολόνια είχε παραστεί ο Αρσένης. Το σοσιαλφασιστικό κίνημα ενάντια στη Μπολόνια έχει σαν στόχο, που δεν θα τον επιτύχει βέβαια μόνο του, την απομόνωση της χώρας όχι μόνο από την ΕΕ αλλά και από την υπόλοιπη Ευρώπη.

ΠΕΡΙΟΡΙΣΜΟΙ ΣΤΟΝ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟ ΚΟΚΚΑΛΗ

ροχή της πνευματικής πάνω στη χειρονακτική και τεχνική εργασία δεν πάνε παρέα με την πρόοδο και τη βιομηχανική ανάπτυξη. Το ρωσόδουλο καθεστώς θέλει μια χώρα υπανάπτυκτη και φιλοπόλεμη, έρμαιο στα χέρια της ρώσικης υπερδύναμης. Εξ ου και οι θέσεις του υπουργείου Παιδείας.

Έτσι λοιπόν μία στις τέσσερις ελληνικές επιχειρήσεις, σύμφωνα με την ΕΕ αντιμετωπίζει πρόβλημα επιβίωσης σύμφωνα με την έκθεση «Διατήρηση των δεσμεύσεων - αύξηση του ρυθμού προόδου».

Όπως εξηγεί η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, οι χώρες που γνώρισαν αύξηση της παραγωγικότητάς τους και ευημερία των επιχειρήσεων και των ανθρώπων ήταν αυτές που κατέχουν υψηλές θέσεις στις δραστηριότητες καινοτομίας, έρευνας και ανάπτυξης.

Όμως η Ελλάδα σε νέες τεχνολογίες μάλλον χειροτερεύει, παρά καλυτερεύει τη θέση της. Οι συνδέσεις με το Internet μειώνονται. Η σύνδεση της υψηλής τεχνολογίας με την εκπαίδευση είναι χαμηλή, το ίδιο και των επιχειρήσεων. Ακόμη η Ελλάδα δεν έχει καταφέρει να συνδέσει το 45% των σχολικών μονάδων, ενώ αντίστοιχα στην Ευρώπη η προσοχή στρέφεται πλέον στο επόμενο στάδιο: τη βελτίωση της ποιότητας του εξοπλισμού και των διαθέσιμων υπηρεσιών και την καλύτερη της αναλογίας μαθητών ανά υπολογιστή συνδεδεμένο με το διαδίκτυο.

Παράλληλα, σε όλα τα κράτη παρατηρήθηκε και το 2001 σημαντική ή έστω μικρή αύξηση της χρήσης του Internet από τα νοικοκυριά, με μία εξαίρεση: την Ελλάδα.

Όπως επισημαίνει η Κομισιόν, συνδεδεμένο ήταν πέρυσι το 10% των νοικοκυριών, από 13% το 2000, έναντι 39% στο σύνολο της Ε.Ε. και με το 63% των ολλανδικών νοικοκυριών, το 49% των ιρλανδικών και των αυστριακών συνδεδεμένο με το διαδίκτυο. Της Ελλάδας έπεται με διαφορά η Ισπανία, με το 35% των νοικοκυριών να έχουν πέρυσι σύνδεση.

Γιατί όμως μειώθηκε η ζήτηση; Διότι το 2001 το κόστος πρόσβασης στο Internet αυξήθηκε, στα υψηλότερα επίπεδα μεταξύ των κρατών της Ε.Ε. Οι 20 ώρες, εκτός αιχμής, σύνδεσης κοστίζουν κατά μέσο όρο 39,5 δολάρια, εκφρασμένα σε όρους πραγματικής αγοραστικής δύναμης (προσαρμοσμένα στο κόστος ζωής) από 37 δολάρια πέρυσι. Το μέσο κόστος στην Ε.Ε. έπεσε πέρυσι στα 29 δολ. μηνιαίως!

Μεγάλη πρόοδος παρατηρείται στους εργαζόμενους που χρησιμοποιούν υπολογιστή στην εργασία. Φτάνουν στο 36% του συνόλου έναντι 19% το 2000. Η επίδοση είναι η δεύτερη μικρότερη στην Ε.Ε. μετά την Πορτογαλία, έναντι μέσου όρου στο 52% από 30% το 2000.

Πόσοι αγοράζουν και πόσες ελληνικές επιχειρήσεις πωλούν, χρησιμοποιώντας το Internet; Λίγοι και λίγες, αλλά ευτυχώς αυξάνονται. Το 14% των χρηστών δοκίμασε πέρυσι να κάνει αγορές μέσω του Internet έναντι 35,4% κατά μέσο όρο σε κοινοτικό επίπεδο και 39% στην Ιρλανδία. Το 6% των ελληνικών επιχειρήσεων (έναντι 20% κατά μέσο όρο στην Ε.Ε.) έχει κάνει «άνοιγμα» σε ηλεκτρονικές πωλήσεις, σύμφωνα με στοιχεία του Νοεμβρίου του 2001. Η αναλογία είναι χαμηλή εν συγκρίσει με την υπόλοιπη Ε.Ε. Είναι η δεύτερη χαμηλότερη, με τον κοινοτικό μέσο όρο στο 22,9.

Πώς να πάει μπροστά αυτή η χώρα, από τη στιγμή που κυριαρχεί ο βυζαντινός μεσαίωνα στην ιδεολογία, το σαμποτάζ στην οικονομία, και το Internet θεωρείται ένα κατασκευάσμα σατανικό ή ο «Μεγάλος Αδελφός»;

συνέχεια από τη σελ. 7

κή της επιτροπής; Ο Κωνσταντόπουλος κατηγορήσε το Σημίτη ότι δεν ενημέρωσε την επιτροπή και ότι θα την ενημερώσει ο ίδιος. Ποιος τον εμπόδιζε; Με αυτά τα φληναφήματα, ο Σημίτης βρήκε την ευκαιρία να τον συντρίψει τάχατες λέγοντας ότι δεν μπορεί να κάνει τίποτα η κυβέρνηση για το άνοιγμα των λογαριασμών γιατί αυτό είναι υπόθεση των δικαστικών οργάνων, και ότι η κυβέρνηση δεν ανοίγει λογαριασμούς! Η κυβέρνηση συνεχώς δεν έχει να κάνει τίποτα για τον Κόκκαλη. Μα αυτό ήταν να κάνει η κυβέρνηση; Να ανοίξει τους λογαριασμούς; Έτσι βγήκε από τα δύσκολα ο Σημίτης με την παράσταση που του έστησε ο Κωνσταντόπουλος και στην οποία τον συνεπικουρούσε ο Καραμανλής.

Στη συνέχεια ο Κωνσταντόπουλος έκανε μία μακροσκελή τοποθέτηση η οποία έβαζε σαν αιτήματα το διακομματικό έλεγχο στις συγχωνεύσεις και την επιχειρηματική δραστηριότητα και στις κρατικές προμήθειες, και το άνοιγμα των λογαριασμών των υπεράκτιων εταιρειών. Αυτοί οι λογαριασμοί όμως δεν έχουν να κάνουν με τον Κόκκαλη. Ο Κωνσταντόπουλος δεν μιλάει καν για Κόκκαλη. Άλλωστε οι λογαριασμοί της Στάζι που είναι οι βασικοί λογαριασμοί που αφορούν τον Κόκκαλη δεν έχουν να κάνουν με υπεράκτιες εταιρείες. Οι λογαριασμοί για τους οποίους μιλάει ο Κωνσταντόπουλος αφορούν τους... άλλους «διαπλεκόμενους» και συγκεκριμένα έχουν να κάνουν άμεσα με τα ΜΜΕ και τις τηλεοπτικές άδειες. Το ΕΣΡ δηλαδή αποφάνθηκε ότι δεν θα δώσει ποτέ τηλεοπτικές άδειες αν δεν του καταθεθεί η μετοχική σύνθεση όλων των υπεράκτιων εταιρειών που συμμετέχουν στις επιχειρήσεις ΜΜΕ. Ο έλεγχος των λογαριασμών των εταιρειών αφορά τον ασφυκτικό έλεγχο και τον οικονομικό εκβιασμό στα ΜΜΕ. Σε ότι αφορά τους διακομματικούς ελέγχους στην οικονομία και στις προμήθειες, αυτοί είναι προφανές ότι θα έχουν σαν αποτέλεσμα να δώσουν όλο το κράτος στον Κόκκαλη. Τι, τζάμπα τα πήρε τα εύσημα από τον Λαλιώτη ο Κωνσταντόπουλος; Για τον Κωνσταντόπουλο το φιλικό προς τον ΣΥΝ Αντί έχει ακόμα να θυμάται ότι δεν είπε κουβέντα για τη δημοσίευση των αρχείων της Στάζι που έκανε το περιοδικό.

Και δεν αποτέλεσε βέβαια έκπληξη η δήλωση του Μπίστη της ΑΕΚΑ ότι ο Κόκκαλης είναι υπόθεση των «διαπλεκόμενων» και όχι των υγιών δυνάμεων της κοινωνίας...

ΠΩΣ ΣΥΡΘΗΚΕ Ο ΣΕΒ

Θα σκεφτεί κανείς ότι για την πολιτική ηγεσία της χώρας με τη μέχρι τώρα άθλια πορεία της όλα αυτά ήταν αναμενόμενα. Ο ΣΕΒ όμως πως σύρθηκε έτσι άθλια πίσω από τον Κόκκαλη;

Ο Κόκκαλης επισφράγισε πριν από καιρό τους δεσμούς του με τους δύο προέδρους του ΣΕΒ δίνοντας τους θέση στο δ.σ. ενός ΙΕΚ της Ιντρακόμ για την πληροφορική. Παρ' όλα αυτά οι δύο πρόεδροι του ΣΕΒ δεν βρίσκονται σε ενιαία γραμμή. Ο Κυριακόπουλος πάντα δια-

λέγει την τακτική της αντιπαράθεσης με την κυβέρνηση, ενώ ο Αντωνακόπουλος είναι αυτός που πάντα ρίχνει τους τόνους. Αυτή η αντίθεση είναι αντιπροσωπευτική και των διαφορετικών διαθέσεων που υπάρχουν μέσα στους αστούς. Είναι σαφές μέχρι τώρα ότι η αστική τάξη σαν οικονομική εξουσία έχει πριμοδοτήσει τη διεφθαρμένη πολιτική εξουσία, και γενικά θέλει να συμπλέει με το καθεστώς. Αυτή η τάση ενισχύθηκε όταν επιχείρησε να συνταχθεί πίσω από τη ΝΔ, αλλά ο Καραμανλής της έκλεισε την πόρτα. Αφού λοιπόν το πολιτικό καθεστώς στήριξε τον Κόκκαλη και οι βιομήχανοι στήριξαν τον Κόκκαλη. Οι πρόεδροι του ΣΕΒ επισκέφτηκαν την Ιντρακόμ μετά τη δίωξη, ενώ ο Κυριακόπουλος υποτάχτηκε σε τέτοιο βαθμό ώστε έκανε τη φοβερή δήλωσε ότι «διώκεται ο έλληνας επιχειρηματίας» την οποία αναγκάστηκε να πάρει πίσω γιατί υπήρξαν αντιδράσεις από πολλούς έλληνες επιχειρηματίες...

Αλλά δεν ήταν μόνο αυτό. Η κυβέρνηση υποσχέθηκε στον Αντωνακόπουλο να του δώσει τη θέση του διευθύνοντα συμβούλου στον ΟΤΕ, και πράγματι του την έδωσε δίνοντας τον Μανασή. Είχαμε γράψει παλιά ότι ο προηγούμενος διευθύνων σύμβουλος Χρυσολούρης ο οποίος είχε στιγματιστεί σαν άνθρωπος του Κόκκαλη, είχε διωχτεί από τη θέση για να μπει ένας ακόμα πιο φιλικός άνθρωπος του Κόκκαλη, ο Μανασής, ενώ η κυβέρνηση άφηνε να διαρρεύσει ότι η αλλαγή ήταν εναντίον του Κόκκαλη. Τώρα επαναλαμβάνεται το ίδιο επεισόδιο. Ο Μανασής φεύγει γιατί δε «σήκωνε» άλλο τον Κόκκαλη, και ο Αντωνακόπουλος έρχεται για να χώσει πιο βαθιά τον Κόκκαλη στον ΟΤΕ.

ΜΠΑΙΝΕΙ ΠΙΟ ΒΑΘΙΑ Ο ΚΟΚΚΑΛΗΣ ΣΤΟΝ ΟΤΕ

Το παρασκήνιο της απομάκρυνσης Μανασή περιγράφει άρθρο της *Ελευθεροτυπίας*, στις 13/3/2002 σύμφωνα με το οποίο η είδηση προκάλεσε ισχυρό πλήγμα στις μετοχές του ΟΤΕ και της CosmOTE που ερμηνεύτηκε ως έκφραση δυσαρέσκειας από τους θεσμικούς επενδυτές. Οι τελευταίοι είχαν ταχθεί υπέρ της πολιτικής που ακολουθούσε τον τελευταίο καιρό ο Οργανισμός. Η πολιτική αυτή ήταν μία πολιτική απομάκρυνσης από τον Κόκκαλη. Μάλιστα όπως αναφέρει το άρθρο: «Άνθρωποι που γνωρίζουν πρόσωπα και πράγματα στον ΟΤΕ σημειώνουν ότι ο Ν. Μανασής ήταν ο μόνος πρόεδρος του Οργανισμού που εναντιώθηκε στην κυριαρχία του Σ. Κόκκαλη, επιλέγοντας την προμήθεια ενός τυποποιημένου προγράμματος τιμολόγησης (billing) από την αγορά και όχι από την Intrasoft. Η απόφαση αυτή είχε προκαλέσει την οργή της Intrasoft, η οποία με εξώδικο είχε απειλήσει με προσφυγή στη Δικαιοσύνη. «Το εξώδικο αυτό δεν απαντήθηκε ποτέ και το πρόγραμμα αγοράστηκε κανονικά από την Convergys», λένε οι άνθρωποι του ΟΤΕ».

Βασικό σημείο ρήξης Μανασή-Κόκκαλη ήταν η προσπάθεια απεμπλοκής του ΟΤΕ από τις περιφημες επενδύσεις στα Βαλκάνια. Οι αποφάσεις της διοίκησης του ΟΤΕ είχαν αποτέλεσμα να περικοπούν κατά 400 εκατ. δολάρια οι επενδύσεις που θα πραγματοποιούσε ο Οργανισμός στις χώρες ό-

που έχει συμφέροντα (κυρίως στη Ρουμανία). Αυτό προκάλεσε τη δυσαρέσκεια της Intracom, η οποία έχει να αντιμετωπίσει το πρόβλημα της ολοκλήρωσης των προγραμματικών συμβάσεων στο τέλος του χρόνου. Αντιλαμβάνεται κανείς τις ποσότητες δημόσιου χρήματος που απορροφά ο Κόκκαλης μέσω ΟΤΕ, από το γεγονός ότι για χάρη του είχαν προγραμματιστεί επενδύσεις 400 εκατ. δολαρίων. Για να συνεχίσει να απομυζά ο Κόκκαλης έφυγε ο Μανασής. Για να ξεπεράσει άλλωστε τις δυσχέρειες που αντιμετώπιζε ο Κόκκαλης λόγω Μανασή και ολοκλήρωσης των προγραμματικών μπήκε χρηματοδότης η Εθνική Τράπεζα για την εξαγορά από την Ιντρακόμ του 40% της Siemens Τηλεβιομηχανικής. Αν αυτή η αγορά πραγματοποιηθεί, θα δυναμώσει η παρουσία της Intracom στον ΟΤΕ, αφού η Siemens Τηλεβιομηχανική μετέχει στη μετοχική σύνθεση της Hellascom, θυγατρικής του Οργανισμού. Με αυτό τον τρόπο ο Σ. Κόκκαλης θα ασκεί ασφυκτικότερο έλεγχο σε μία από τις ελάχιστες -εκτός ομίλου Intracom- εταιρείες που μπορούν να υλοποιήσουν τηλεπικοινωνιακά έργα! Αυτή τη φιλοδοξία του Κόκκαλη θα εξυπηρετήσει η Εθνική εκχωρώντας στην Ιντρακόμ το μεγαλύτερο μέρος του ποσοστού της στη Siemens Τηλεβιομηχανική!

Αυτή είναι η πολιτική της κυβέρνησης μετά τη δίωξη. Αντί να απομακρύνει τον Κόκκαλη από τον ΟΤΕ τον χώνει πιο βαθιά μέσα.

ΜΕΘΟΔΕΥΟΥΝ ΝΕΑ ΑΠΑΛΛΑΓΗ

Δεν είναι η πρώτη φορά που σε εισαγγελικό πόρισμα αναφέρονται στοιχεία για τις σχέσεις Κόκκαλη - Στάζι παρόλο που είναι η πρώτη φορά που ασκείται δίωξη για κατασκοπία εναντίον του. Οι προηγούμενες αναφορές για σχέσεις Κόκκαλη-Στάζι συμπεριλαμβάνονταν στο πόρισμα Ζορμπά που είχε αναλάβει την έρευνα τις υποθέσεις των ψηφιακών παροχών. Εκείνη η έρευνα είχε ξεκινήσει από τον Ανδριανόπουλο το 1994 και τέλειωσε με δικαστικό πραξικόπημα. Επί κυβερνήσεως ΠΑΣΟΚ, ο προϊστάμενος της εισαγγελίας Εφετών Τζανακάκης, τρεις μέρες πριν από τη συνταξιοδότησή του, αφάιρεσε χωρίς να έχει το δικαίωμα, τη διοκογραφία από τον Ζορμπά και την έδωσε στον Καραμπέλα ο οποίος έκδωσε ένα από τα είκοσι απαλλακτικά βουλευματα που έχουν εκδοθεί υπέρ Κόκκαλη. Πρόκειται για ένα διάτρητο βούλευμα που φανερώνει την ωμή πολιτική παρέμβαση. Μετά από αυτό και με δεδομένη την απόλυτη και οικουμενική στήριξη του Κόκκαλη, κανένας δικαστής δεν τόλμησε να τον οδηγήσει στο ακροατήριο, κι έτσι όπως έχει διαμορφωθεί η κατάσταση δεν φαίνεται ότι θα μπει να το κάνει.

Χρειάζεται να συγκροτηθεί ένα ευρύ δημοκρατικό μέτωπο ενάντια στο διακομματικό φασισμό που υποστηρίζει τον Κόκκαλη για να στηρίξει τον δικαστή που θα θιλήσει να τον οδηγήσει σε μία ποινική καταδίκη. Η ΟΑΚΚΕ καλεί όλους τους δημοκράτες να παλέψουν σ' αυτή την κατεύθυνση για να μην επιτρέψουν να γίνει η χώρα έρμαιο στα χέρια μιας μικρής συμμορίας πρακτόρων των νέων χίτλερ του Κρεμλίνου.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΣΤΟ INTERNET ΤΗΣ ΑΝΤΙΝΑΖΙΣΤΙΚΗΣ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑΣ :
<http://www.compulink.gr/antinazi>
 NEO E-MAIL : antinazi@compulink.gr

ΔΙΑΣΠΑΣΗ ΠΑΤΑΚΗ-ΝΑΣΙΚΑ

ΗΤΤΑ ΤΟΥ ΨΕΥΤΟΚΚΕ ΣΤΟΥΣ ΑΓΡΟΤΕΣ

Μια από τις πιο θετικές εξελίξεις των τελευταίων χρόνων ήταν η ανοιχτή σύγκρουση και διάσπαση των «στρατηγών του θεσσαλικού κάμπου», εκείνων της ΝΔ (Κοκκινούλη, Νασίκα) και του ψευτοΚΚΕ (Μπούτα, Πατάκη). Αυτή η σύγκρουση που υπήρχε απ' την αρχή των φετινών κινητοποιήσεων και κορυφώθηκε στη συνέχεια είχε να κάνει με το ποια πολιτική γραμμή υιοθετεί αυτό το κίνημα των τρακτέρ δηλαδή αν είναι αντιευρωπαϊκό ή αντικυβερνητικό. Το αποφασιστικό ξεκαθάρισμα έγινε στην πανελλαδική σύσκεψη στη Λάρισα στις 13 Φλεβάρη, όπου επρόκειτο να αποφασισθεί η πορεία των κινητοποιήσεων.

Γράφει η εφημερίδα Εξπρές: «Η πρώτη κουβέντα του οικοδεσπότη, προέδρου της Ένωσης Αγροτικών Συνεταιρισμών Λάρισας Αθ. Κοκκινούλη, απευθυνόταν προς τους Βαγγέλη Μπούτα και Ι. Πατάκη, τους οποίους κάλεσε να κατονομάσουν αυτούς που υπονόμισαν τις κινητοποιήσεις. «Δεν δέχομαι τη μομφή του προδότη» είπε. Ο κ. Μπούτας έκανε λόγο για αγώνα που ξεκίνησε με πανελλαδική συμμετοχή, αλλά σιγά-σιγά άρχισε να περιορίζεται και να αδυνατίζει. Λίγο αργότερα έγινε πιο σαφής: «Τον υπονόμισε» είπε «η ΝΔ και ο ίδιος ο Κ. Μητσotάκης, ο οποίος έδωσε εύσημα στην κυβέρνηση διότι κατάφερε να κρατήσει ανοικτούς τους δρόμους. Δεν μπόρεσα να καταλάβω είπα, πως ενώ στη Θέρμη αποφασίζαμε κλιμάκωση του αγώνα, μία μέρα μετά μιλούσαμε για αποκλιμάκωση».

Ο κ. Ι. Πατάκης με τη σειρά του ανέφερε ότι η ανακοίνωση που εξέδωσε την Κυριακή (σημ. σ. 10/2) ο συνδικαλιστής Χαρ. Αρχοντής, ο οποίος «φωτογράφιζε» ως υπονομευτές τους Κοκκινούλη και Νασίκα, εξέφραζε μόνο τον ίδιο και δεν έγινε με την ιδιότητα του γραμματέα της Ενωτικής Ομοσπονδίας Αγροτικών Συλλόγων νομού Λάρισας στην οποία ο ίδιος προεδρεύει. «Άλλωστε» είπε «ανήκει σε άλλο πολιτικό χώρο».

Στις παραινέσεις πάντως των συμμετεχόντων να πει ονόματα, ο κ. Πατάκης αρνήθηκε να «γίνει κατ'αδότης», όπως είπε. Αμέσως μετά το λόγο ξαναπήρε ο κ. Κοκκινούλης, σημειώνοντας ότι «θα ήταν σφάλμα να επιμένουμε σε ένα αγώνα όταν ο ίδιος ο κόσμος δεν ήθελε να μείνει άλλο στα Τέμπη» (Εξπρές, 13/2/2002).

Εκείνος όμως που έθεσε τα πράγματα σε άλλη διάσταση με αποτέλεσμα να επέλθει η οριστική ρήξη, ήταν ο πρόεδρος της Ομοσπονδίας Κτηνοτρόφων Αθ. Νασίκας, ο οποίος απευθυνόμενος προς τα δύο στελέχη του ψευτοΚΚΕ (Μπούτα και Πατάκη) είπε: «Ποτέ δεν θα πείτε όχι στην κομματική γραμμή του ΚΚΕ, ενώ εμείς έχουμε αποστασιοποιηθεί από τη γραμμή της Ρηγιλλής». Και αμέσως μετά τους κάλεσε να ζητήσουν συγνώμη για τις δηλώσεις τους που έκαναν το απόγευμα του Σαββάτου (περί υπονόμησης) διότι επρόκειτο «για μια λάθος κίνηση την οποία στη συνέχεια επαναλάμβαναν τα «παπαγαλάκια του ΚΚΕ με «αρχιπαπαγάλο» το «Ριζοσπάστη» και το κυριακάτικο δημοσίευσμα του, το οποίο ζήτησε να αποκηρύξουν». Οι κνίτες τον παρέπεμψαν στην εφημε-

ρίδα για το δημοσίευσμα ενώ για τις δηλώσεις είπαν «ότι δεν μπορεί να υπάρξει καταδίκη της πολιτικής τους έκφρασης» (Ελευθεροτυπία, 14 Φλεβάρη).

«Ακολούθησαν έντονοι διαξιφισμοί και «κορώνες» εκατέρωθεν, οπότε ο Νασίκας έθεσε το ζήτημα για το οποίο είχε συγκληθεί η συνάντηση, της καθόδου δηλαδή των αγροτών στην Αθήνα. Εκεί ακριβώς φάνηκε και η διάθεση των εκ του ΚΚΕ συνδικαλιστών να το διαλύσουν, αφού ο κ. Μπούτας έκοψε αμέσως τις γέφυρες. Είπε ότι το διεκδικητικό πλαίσιο «δεν μας ενώνει πλέον, διότι άλλα αποφασίσαμε στον Παλαμά και άλλα προβάλλαμε στη συνέχεια». Αμέσως τα στελέχη και οι συνδικαλιστές του ΚΚΕ αποχώρησαν, με τους κ. Μπούτα και Πατάκη να κάνουν δηλώσεις στα ΜΜΕ, επιβεβαιώνοντας τη ρήξη. «Ο καθένας θα ακολουθήσει με τον τρόπο που μπορεί και όπου συμπέσουν οι αγώνες μας θα συνεχίσουμε μαζί», ήταν η φράση του Μπούτα, ενώ ο Πατάκης είπε ότι «η Αθήνα δεν είχε να προσφέρει τίποτε και ότι ο κύκλος αυτών των κινητοποιήσεων ουσιαστικά έκλεισε το Σάββατο».

Η συνεδρίαση των υπολοίπων συνεχίστηκε με τον κ. Νασίκα να κατηγορεί τους πρώην συντρόφους του ότι «κάποιοι ήταν σε διατεταγμένη υπηρεσία» και να επιμένει ότι για τους εναπομείναντες είναι «θέμα τιμής πλέον να πετύχει η κάθοδος στην Αθήνα» (Εξπρές, στο ίδιο).

Τοποθετήσαμε εδώ τα γεγονότα γιατί αυτά δεν είναι γενικά γνωστά. Η συνέπεια αυτής της εξέλιξης δείχνει ότι η ευρωπαϊκή φράξια της ΝΔ αρχίζει να έχει δύναμη στην πλούσια αγροτιά του θεσσαλικού κάμπου και να εμποδίζει τους κνίτες να μετατρέψουν τους αγρότες σ' ένα μαύρο αντιευρωπαϊκό στρατό. Η ήττα του ψευτοΚΚΕ ολοκληρώθηκε με την κάθοδο και τη διαδήλωση στην Αθήνα στις 5 Μάρτη 7.000 περίπου ανθρώπων. Η κινητοποίηση οργανώθηκε από τη ΝΔ με την παρουσία αρκετών βουλευτών και στελεχών της. Το λόγο ωστόσο πήραν μόνο οι εκπρόσωποι των συντονιστικών επιτροπών μπροστά σε ένα πανό με το σύνθημα «**η ΕΟΚ δίνει λεφτά και προγράμματα. Η κυβέρνηση φέρνει φτώχεια και αδιαφορία**». Πρόκειται για μια ευθεία απόρριψη της ως τώρα γραμμής της Θεσσαλίας, δηλαδή της γραμμής του ψευτοΚΚΕ που λέει ότι για τα αγροτικά προβλήματα φταίει ακριβώς η ΕΟΚ. Είναι σαν

να έχει γίνει μια πολιτική ανατροπή τεράστιας σημασίας στην ύπαιθρο.

Το ψευτοΚΚΕ απάντησε την άλλη μέρα με συγκέντρωση των δικών του ανθρώπων στην Καρδίτσα αλλά είναι φανερό ότι το πολιτικό γεγονός το είχε φτιάξει η Αθήνα.

Η παραπάνω εξέλιξη στερεί από το ψευτοΚΚΕ για ένα σημαντικό διάστημα ένα από τα βασικά εργα-

λεία της αντιευρωπαϊκής του πολιτικής μια που απ' ότι αποδείχτηκε τον κύριο όγκο των δυνάμεων για να κόβεται η Ελλάδα στη μέση τον πρόσφερε η ΝΔ κάτω από την πολιτική ηγεμονία του ψευτο ΚΚΕ. Πάνω στο οργιώδες πλιάτσικο στις ευρωπαϊκές επιδοτήσεις (πλαστές ποσότητες αγροτικών προϊόντων, χαλίκι μέσα στο βαμβάκι κλπ.), πάνω στο σαμποτάρισμα της ανάπτυ-

ξης της αγροτικής βιομηχανίας, των επενδύσεων, της αλλαγής καλλιεργειών έστηνε ο σοσιαλισμός με την πλούσια και τη μεσαία αγροτιά κινήματα που βασικό στόχο τους είχαν τον αποκεφαλισμό υπουργών του ΠΑΣΟΚ που είχαν τη γραμμή του ευρωπαϊκού εκ-

συνέχεια στη σελ. 31

Μετά το Σάμινα και την εξώθηση σε αυτοκτονία του Σφηνιά ΕΠΙΘΕΣΗ ΕΞΟΝΤΩΣΗΣ ΣΤΙΣ ΜΙΝΩΪΚΕΣ

Πρόσφατα η Επιτροπή Ανταγωνισμού επέβαλλε στις Μινωικές Γραμμές πρόστιμο 4,5 εκατ ευρώ (1,5 δις δρχ.) με πρόσχημα την παράβαση του αντιμονοπωλιακού νόμου 703/1977. Η εταιρεία κατηγορήθηκε ότι έχει αποκτήσει τον έλεγχο πολλών επιχειρήσεων στο ναυτιλιακό χώρο και ότι αμβλύνει έτσι τον υγιή και νόμιμο ανταγωνισμό στην ναυτιλιακή αγορά. Το ότι το κλείσιμο των Μινωικών, σαν μέρος του γενικού σαμποτάζ της παραγωγής, είναι ο στόχος του καθεστώτος το καταγγείλαμε από την πρώτη στιγμή του ναυαγίου του Σάμινα με μια ολόκληρη καμπάνια. Το λάθος του πληρώματος που έριξε στα βράχια το πλοίο, ο Σημίτης το ψευτοΚΚΕ και ο ΣΥΝ, προσπαθούν να το φορτώσουν στην εταιρεία χαρακτηρίζοντας το πλοίο ακατάλληλο και παρουσιάζουν την εταιρεία σαν την πιο αποκρουστική μορφή του κεφαλαίου που διαφορεί απόλυτα για τη ζωή και που δεν την ενδιαφέρει παρά μόνο το κέρδος.

Η προσημνημένη θέση της ΟΑΚ-ΚΕ που κατήγγειλε το σοσιαλισμό, αμέσως μετά το ναυάγιο, ότι το μόνο που τον ενδιέφερε ήταν να κλείσει τις Μινωικές επειδή μετατρέπονταν ραγδαία σε μια από τις πιο μεγάλες σύγχρονες βιομηχανίες μεταφορών στην Ευρώπη δημιούργησε τεράστια εντύπωση ειδικά στον Πειραιά και στο Ηράκλειο. Η θέση μας ερμήνευσε την πολιτική του σοσιαλισμού και συμφωνούσε με την πραγματικότητα. Το δύσκολο όμως πάντα είναι να ξεφύγει κανείς από τις ιδεολογικές προκαταλήψεις της εποχής του και να δει την πραγματικότητα όπως είναι. Μιλήσαμε τότε με πολλούς ανθρώπους που αντιμετώπιζαν με σκεπτικισμό την θέση μας γιατί στο μυαλό τους δεν μπορούσε να χωρέσει ολόκληρη η εγκληματική φύση του σοσιαλισμού.

Ας δούμε τώρα ύστερα από τόσο καιρό, μια πλευρά της αντίληψης της κοινωνίας του Ηρακλείου για την καταστροφή και το κλείσιμο των Μινωικών που επιχειρεί ο «αναπτυξιακός» Σημίτης μαζί με το ΣΥΝ και το ψευτοΚΚΕ. Το δημοτικό συμβούλιο του Η-

ρακλείου με πρόταση του δήμαρχου εξέδωσε ψήφισμα συμπαράστασης στις Μινωικές και καταγγέλλει την προσπάθεια καταστροφής της εταιρείας που γίνεται με συντονισμένες ενέργειες. Αντιγράφουμε ένα τμήμα του ψηφίσματος: Το δημοτικό συμβούλιο «αποδοκιμάζει την απόφαση επιβολής εξοντωτικού προστίμου στην εταιρεία ως μέρους άδικων, άκαιρων και επικίνδυνων επιθέσεων που δέχεται τελευταία η εταιρεία, επιθέσεων που είναι πασιφανές ότι εξυπηρετούν άνομα ανταγωνιστικά συμφέροντα. Εκφράζει τη λύπη του Ηρακλειώτικου λαού γιατί μία ελεγχόμενη από το κράτος επιτροπή παραγνωρίζει το μέγεθος του υπό εξέλιξη επενδυτικού προγράμματος της εταιρείας και κρίνει ότι η επιβολή του προστίμου αποτελεί μία προσπάθεια άνομων συμφερόντων να ματαιώσουν το πρόγραμμα αυτό. Καλεί την κυβέρνηση να αναλάβει τις ευθύνες της και να αναγνωρίσει ότι οι όποιες ενέργειες της εταιρείας-που επέσυραν την άδικη εις βάρος της απόφαση-κινούνται μέσα στο θεσμικό πλαίσιο που η ίδια έχει επιβάλλει για την λειτουργία των ακτοπλοϊκών εταιρειών, ένα πλαίσιο που αναφέρει κάθε δυνατότητα μονοπωλιακής δραστηριότητας και δηλώνει ότι συμπαρίσταται στην εταιρεία και στους χιλιάδες μετόχους της στο δίκαιο αγώνα τους για την ανατροπή της απόφασης επιβολής του προστίμου και τέλος θα σταθεί εμπόδιο στην προσπάθεια των όποιων κύκλων άνομων συμφερόντων προσπαθήσουν να πλήξουν την εταιρεία».

Το δημοτικό συμβούλιο στο οποίο το ΠΑΣΟΚ έχει την πλειοψηφία ανοιχτά πια καταγγέλλει το σαμποτάζ. Οι επιθέσεις που τελευταία δέχεται η εταιρεία όπως αναφέρει η καταγγελία του δημοτικού συμβουλίου δεν είναι παρά η πολιτική πρόκλησης ζημιών στην εταιρεία από το καθεστώς με απώτερο στόχο τη χρεοκοπία της. Το βίαιο δέσιμο των πλοίων μετά το ναυάγιο, η πτώση των μετοχών των Μινωικών που είναι ακόμα μεγαλύτερη εξαιτίας της σαμποταριστικής πολιτικής της κυβέρνησης, η πίεση να ελευθερωθούν απροειδοποίητα οι γραμμές ενώ είχε συμφωνηθεί να περάσουν μερικά χρόνια γι' αυτό, οι συνεχείς α-

ναβολές των αναχωρήσεων των πλοίων εξαιτίας δήθεν του κακού καιρού, η παραχώρηση γραμμών σε λιμάνια που δεν χωρούσαν τα πλοία των Μινωικών και η χρηματοπιστωτική ασφυξία που προσπαθούν να επιβάλλουν έχει ζημιώσει τεράστια τις Μινωικές. Οι προσπάθειες του ψευτοΚΚΕ για απεργία δεν μπόρεσαν να περάσουν γιατί οι Μινωικές σαν ανεπτυγμένο παραγωγικό κεφάλαιο πληρώνουν ψηλούς μισθούς. Στην προσπάθειά του ο Σημίτης να καταστρέψει τις Μινωικές είχε συμμαχήσει με τους ανταγωνιστές των Μινωικών, όπως είχαμε πει από την πρώτη μέρα του ναυαγίου, για να καταστρέψει αργότερα και τους σημερινούς του φίλους. Στο τέλος βάζουν και ένα τεράστιο πρόστιμο. Αυτή την πολιτική την εφαρμόζουν και στην ΑΝΕΚ. Η μόνη, αλλά μεγάλη αδυναμία των Μινωικών, αλλά και των μελών του δ.σ του Δήμου είναι ότι νομίζουν ότι το χτύπημα έρχεται από τους ανταγωνιστές τους. Αυτό το λέει και το ψηφίσμα στο σημείο όπου καταγγέλει «τα άνομα ανταγωνιστικά συμφέροντα». Εδώ κυρίως αναφέρονται στις επιχειρήσεις του Παναγόπουλου. (Superfast και Στρίντζης τελευταία) που από το ναυάγιο του Σάμινα παίζουν ένα άθλιο ρόλο. Οι σοσιαλιστές έχουν σαν αρχή όταν χτυπάνε ένα κεφάλαιο αυτό να πιστεύει ότι χτυπιέται από ένα άλλο κεφάλαιο. Στα Λιπάσματα Δραπετσώνας λέγανε ότι τα κλείνουν τα Λιπάσματα Καβάλας. Στο Σκαρμαμαγκά και τη Ζώνη λένε ότι θέλει να τους κλείσει η Ελευσίνια. Στην Πετρόλα ότι τους κλείνει ο Βαρδινογιάννης κλπ. Έτσι πετυχαίνουν και οι ίδιοι να μένουν ουσιαστικά στο απυρόβλητο και οι αναπτυξιακοί αστοί να μισούνται θανάσιμα μεταξύ τους και να αλληλοεξοντώνονται. Σε όλες πάντως αυτές τις περιπτώσεις οι σοσιαλιστές δεν δυσκολεύονται με την διάσπαση των αντιπάλων τους γιατί όντως οι θλιβεροί αυτοί αστοί ευχαριστιούνται για τις τραγωδίες των ανταγωνιστών τους και ενθαρρύνουν τους σαμποταριστές όσο μπορούν περισσότερο.

Το κεντρικό ζήτημα των Μινωι-

συνέχεια στη σελ. 29

Ισραήλ: Το σαουδαραβικό σχέδιο Απάντηση στον ισλαμοφασισμό και τον Σαρόν

Οι δυνάμεις που συγκρούονται στη Μέση Ανατολή είναι ουσιαστικά δυο λογίων: απ' τη μια μεριά έχουμε τις πολιτικές δυνάμεις που επιζητούν την ύφεση και το διάλογο στην περιοχή, κι απ' την άλλη εκείνες που προωθούν τα συμφέροντά τους μέσα από τη διαιώνιση και κλιμάκωση της κρίσης. Οι δυνάμεις του ρωσοκινεζικού ναζιστικού άξονα σίγουρα ανήκουν στην πρώτη κατηγορία. Έτσι κάθε σοβαρή προσπάθεια για αποσόβηση της έντασης τον τελευταίο καιρό σκαλώνει ακριβώς στην αντίδραση του νεοχιτλερικού άξονα.

Από το Σεπτέμβρη του 2000 μέχρι σήμερα, η ένταση αποτελεί καθημερινό φαινόμενο στην περιοχή. Πιο συγκεκριμένα, το ένα γρανάζι που κινεί τη μηχανή της βίας είναι ο σιωνισμός με την εισβολή στους παλαιστινιακούς θύλακες και τις επιλεκτικές δολοφονικές επιθέσεις του κυρίως κατά στόχων της επίσημης παλαιστινιακής εξουσίας, ιδιαίτερα κατά ατόμων που πρόσκεινται στο σχετικά ειρηνόφιλο εθνικιστικό ρεύμα του Αραφάτ, ως απάντηση στις αραβικές επιθέσεις. Το άλλο γρανάζι, το κύριο και πιο υπεύθυνο γρανάζι της βίας είναι ο ισλαμοφασισμός μαζί με τις άλλες ρωσοκινεζικές δυνάμεις που εδρεύουν στην Παλαιστίνη με τις ακόμα πιο αποτρόπαιες και ύπουλες δολοφονικές επιθέσεις τους κατά εβραίων αμάχων, μέσα στα εδάφη της Παλαιστίνης και του Ισραήλ. Αναφερόμαστε εδώ στις καθαρά ναζιστικές, αντισημιτικές συμμορίες της Χαμάς, της Τζιχάντ, στο σοσιαλφασιστικό Λαϊκό Μέτωπο για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης και τις Ταξιαρχίες Μαρτύρων του Αλ Ακσά,

αντιπολιτευόμενη φράξια της Φατάχ που δρα με στόχο το προβοκάρισμα του ηγέτη της Αραφάτ και τελικά την αναρρίχηση σε βάρος του. Οι δυνάμεις αυτές αντιδρούν στο σχέδιο Μίτσελ για την αποσόβηση της κρίσης μέσα από διαπραγματεύσεις. Όμως ακόμα περισσότερο ξεσκεπάζονται από το σαουδαραβικό σχέδιο ειρήνευσης.

Ξαφνικά, στα τέλη Φλεβάρη ο πρίγκιπας Αμπντάλα Μπεν Αμπντέλ-Αζίζ της Σαουδικής Αραβίας προτείνει ένα ριζικό, ρεαλιστικό σχέδιο που προβλέπει την υποχώρηση του ισραηλινού στρατού στα εδάφη που κατείχε στις 4 Ιούνη 1967, αφήνοντας δηλαδή τη Δυτική Όχθη και την ανατολική Ιερουσαλήμ στους Παλαιστίνιους, με αντάλλαγμα την οριστική εξομάλυνση με τον αραβικό κόσμο, δηλαδή την αναγνώριση απ' τις αραβικές χώρες του κράτους του Ισραήλ. Όλα αυτά στοχεύουν, σύμφωνα με τους εμπνευστές του σχεδίου, σε μια "ειρήνη δίκαιη, παγκόσμια και μόνιμη". Οι δημοκρατικές ισραηλινές δυνάμεις, που εκφράζονται κυρίως μέσω του υπουργού εξωτερικών Σιμόν Πέρες, μαζί με τον παλαιστινιακό εθνικισμό που εκφράζει ο Γιασέρ Αραφάτ ενθουσιάστηκαν με τη σαουδαραβική πρωτοβουλία. Ο σιωνιστής πρωθυπουργός Σαρόν κράτησε επιφυλακτική στάση δηλώνοντας ότι προσπάθειες για επίλυση γίνονται ήδη, ενώ οι αμερικανοί εκδήλωσαν την προτίμησή τους στα ειρηνευτικά σχέδια Μίτσελ και Τένετ.

Αυτό που παρουσιάζει εξαιρετικό ενδιαφέρον είναι ωστόσο η στάση που τήρησε ο μεγάλος τραμπούκος της Μέσης Ανατολής, που δεν είναι άλλος από το σοσιαλφασιστικό καθεστώς της Δαμασκού. Η συριακή κυβέρνηση, σε συνεργασία με τη φιλική της κυβέρνηση

του Λιβάνου, εξέφρασε ανοιχτά την αντίθεσή της στην πρόταση Αμπντάλα δηλώνοντας ότι μια "δίκαιη, παγκόσμια και μόνιμη ειρήνη" πρέπει να είναι "σύμφωνη με την εξομάλυνση τις οποίες οι κανόνες καθορίστηκαν από τη διάσκεψη της Μαδρίτης, και που έχουν θεμελιωθεί πάνω στις αποφάσεις 194, 242, 338 και 425 του Συμβουλίου Ασφαλείας του ΟΗΕ" (Μοντ, 5-3). Οι αποφάσεις αφορούν το "δικαίωμα επιστροφής" των παλαιστινίων προσφύγων, την καταστροφή όλων των ισραηλινών οικισμών στην Παλαιστίνη και την αλλαγή των συνόρων σε βάρος του Ισραήλ. Η ικανοποίηση του πρώτου αιτήματος στις **σημερινές συνθήκες** ανόδου του ισλαμοφασισμού θα οδηγούσε κατευθείαν στη διάλυση του κράτους του Ισραήλ. Το δεύτερο αίτημα σημαίνει εθνοκάθαρση σε βάρος των εβραίων. Οι Σύριοι καταγγέλλουν το σαουδαραβικό σχέδιο επειδή δεν φιλοδοξεί να επιλύσει τα παραπάνω αιτήματα. Όμως είναι το μόνο πρόσφατο ειρηνευτικό σχέδιο που ορίζει ρητά την αποχώρηση του Ισραήλ από τα υψίπεδα του Γκολάν που ανήκουν στη Συρία καθώς και την κοιλάδα Σεμπάα που διεκδικεί ο Λίβανος. Έτσι, παρατηρούμε το φαινόμενο μια χώρα όπως η Συρία να καταδικάζει μια πρωτοβουλία, η οποία της παρέχει εθνική ακεραιότητα, προς χάρην του επεκτατικού πολέμου. Αρνητική στάση τήρησε κι ο Λίβνος δικτάτορας Καντάφι θέτοντας ως προϋπόθεση την επιστροφή των προσφύγων, την καταστροφή των όλων μαζικής καταστροφής, ιδίως των ισραηλινών, και τέλος εκλογές υπό την αιγίδα του ΟΗΕ.

Αμέσως μετά ξεκίνησε ένας νέος κύκλος αίματος όταν οι "Μάρτυρες του Αλ Ακσά" επιτέθηκαν με παγιδευμένο αυτοκίνη-

το σε συνοικία της δυτικής Ιερουσαλήμ σκοτώνοντας εννιά πολίτες, μεταξύ των οποίων τέσσερα παιδιά από ενός έως δώδεκα χρόνων, και τραυματίζοντας πολλούς άλλους. Ο Σαρόν, που χάνει σε δημοτικότητα εξαιτίας των επιθέσεων αυτοκτονίας, οργίστηκε τόσο πολύ που είπε ότι οι Παλαιστίνιοι πρέπει να νιώσουν πως νικούνται για να ηρεμήσουν. Από τότε διεξάγει μια πρωτοφανή για τα δεδομένα του Ισραήλ επίθεση σε παλαιστινιακούς οικισμούς, πόλεις και στρατόπεδα προσφύγων. Τότε αποφασίστηκε να σταλεί στην περιοχή ο αμερικανός ειδικός απεσταλμένος Άντονι Τσίνι για εφαρμόσει το αμερικανικό ειρηνευτικό σχέδιο. Τη επίσκεψη ζήτησε η παλαιστινιακή αρχή, ενώ ο Σαρόν οπισθοχώρησε από την προηγούμενη θέση του ότι δε δέχεται διαπραγματεύσεις με τους παλαιστίνιους εάν δεν υπάρξει πρώτα εκχειρία μιας βδομάδας και δήλωσε ότι επιτρέπει στον Αραφάτ να μετακινείται ελεύθερα στο εσωτερικό της Παλαιστίνης. Η αμερικανική παρέμβαση δεν προορίζεται να φέρει σημαντικά αποτελέσματα αφού το σχέδιο που προωθεί είναι εκείνο του πράκτορα Τένετ, ένα σχέδιο που ορίζει διμερή διάλογο σε θέματα ασφαλείας χωρίς οι αποφάσεις να έχουν δεσμευτικό χαρακτήρα και με ασαφή τρόπο εφαρμογής, επίτηδες για να διαιωνίζεται η κρίση. Την αποφασιστικότητα της Ουάσιγκτον να προωθήσει το σχέδιο Τένετ αντί για το σχέδιο Μίτσελ υποδηλώνει η δήλωση της Κοντολίτζα Ράις, συμβούλου εθνικής ασφαλείας του Τζ. Μπους: "ο στρατηγός Ζίνι πηγαίνει με εντολή να εφαρμόσει το σχέδιο Τένετ, όχι απλώς να πηγαίνει να ανάμεσα στα δύο μέρη" (Ελευθεροτυπία, 13-3).

Η αποχαλίνωση του ισραηλινού

σοβινισμού, ο οποίος έφτασε μέχρι το σημείο να καταλαμβάνει τις συνοικίες γύρω από το αρχηγείο του Αραφάτ στη Ραμάλα, να σκοτώνει και να συλλαμβάνει μαζικά αμάχους, και του ακόμη χειρότερου ισλαμοφασισμού, που τελειώνει χτυπά και αρκετούς στρατιωτικούς στόχους για να "νομιμοποιήσει" τις επιθέσεις του, προκάλεσαν την απέχθεια των Ηνωμένων Πολιτειών που έσπευσαν να τους χαλιναγωγήσουν. Η αμερικανική αντιπροσωπεία στο Σ. Α. του ΟΗΕ εισηγήθηκε ψήφισμα που ζητά τον άμεσο τερματισμό όλων των βίαιων πράξεων και εκφράζει την προσήλωση των Ηνωμένων Εθνών στη μελλοντική δημιουργία ενός παλαιστινιακού κράτους στο πλάι του ισραηλινού. Η πρόταση υπερψηφίστηκε με 14 ψήφους έναντι μιας αποχής της Συρίας η οποία τη θεώρησε υπερβολικά ήπια στην καταδίκη του Ισραήλ (βλ. *Ελευθεροτυπία*, 14-3). Επιπλέον, η αμερικανική κυβέρνηση αποφάσισε να παγώσει τη βοήθεια προς το Ισραήλ ύψους 800 εκ. δολαρίων. Ο Σαρόν, που αναγκάστηκε να σημάνει την αποχώρηση από τη Ραμάλα άκουσε την κυβέρνηση Μπους να την κρίνει ανεπαρκή ζητώντας "πλήρη αποχώρηση" από τα παλαιστινιακά εδάφη (15-3). Την ίδια στιγμή, η Ρωσία κατευθύνει με τρόπο την ισραηλινή βία ενάντια στο Γιασέρ Αραφάτ με σκοπό να διαβρώσει την εξουσία του και τελικά να τον διαδεχθεί. Γι' αυτό η ρωσική άνω βουλή με απόφαση του προέδρου της Σεργκέι Μιρόνοφ ακύρωσε συνάντηση με το Γιασέρ Αραφάτ εξισώνοντας κάθε παλαιστινιακή κίνηση με τη διεθνή τρομοκρατία, ενώ απ' την άλλη ο Ιγκόρ Ιβανόφ με τη γνωστή διπλή τακτική καταδίκασε την απόφαση της Βουλής (14-3) για να κερδίσει τον παλαιστινιακό εθνικισμό.

Να ποιος είναι ο Ιγκνάδιο Ραμονέ Ο σοσιαλφασισμός πίσω από την παγκοσμιοποίηση

Πρόσφατα έγινε γνωστή η επίσκεψη του Ιγνάθιο Ραμονέ, διευθυντή της γαλλικής "αντι-νεοφιλελεύθερης" εφημερίδας "Monde diplomatique", στην 11η έκθεση βιβλίου της Κούβας ως εκπροσώπου της Γαλλίας ύστερα από πρόσκληση του σοσιαλφασιστικού καθεστώτος Κάστρο. Ο Ραμονέ τιμήθηκε από τον κουβανό διχτάτορα για το βιβλίο του με τίτλο "Αθόρυβες προπαγάνδες", στο οποίο καταγγέλλει την παγκοσμιοποίηση των δυτικών ΜΜΕ.

Ο Ραμονέ ανήκει στο επιτελείο του ρεύματος κατά της παγκοσμιοποίησης. Πρόκειται για το ρεύμα των διανοουμένων που αντιδρούν στην εμπορευματική παγκοσμιοποίηση από τα δεξιά ως υπερασπιστές των "εθνικών ιδιαιτεροτήτων", που εξισώνουν την αστική δημοκρατία με το χειρότερο φασισμό, ενώ βλέπουν παντού επεμβάσεις και πραξικοπήματα του δυτικού ιμπεριαλισμού και ποτέ του ανατολικού. Ηγετική φυσιογνωμία του παραπάνω ρεύματος θεωρείται ο, πολυδιαφημιζόμενος στη χώρα μας, Νόαμ Τσόμσκι ενώ το πλαισιώνουν επίσης ο Πέτερ Χάντκε, ο "φιλέλληνας" Χάρολντ Πίντερ κ.ά. Πρόκειται από θεωρητική άποψη βασικά για μικροαστοί διανοούμενους, που όλοι τους απολαμβάνουν το δικαίωμα να ξεσπούν ανενόχλητοι ενάντια στην "αυταρχική" εμπορευματική Δύση. Ενώ όμως γίνονται έξω φρενών

με τη σαπίλα και τη διαφθορά της αστικής κοινωνίας, εκδηλώνουν αβίαστα την υποταγή τους σε μια από τις πιο αποτρόπαια έκφανσεις αυτής της κοινωνίας, όπως είναι το κουβανέζικο κάτεργο. Από πολιτική άποψη οι περισσότεροι από αυτούς είναι απολογητές του σοσιαλφασισμού. Πρώτος και καλύτερος ο Ραμονέ.

Οι κουβανέζοι σοσιαλφασιστές δε μπορούν παρά να τιμήσουν την προσφορά του έργου του Ιγνάθιο Ραμονέ που, σύμφωνα με τον Κάστρο, "εμπλουτίζει το οπλοστάσιο ιδεών μας αντικατοπτρίζοντας τις ρωγμές που χαρακτηρίζουν αυτό το καταστροφικό οικονομικό μοντέλο" (Μοντ, 17/18-2). Το βιβλίο πραγματεύεται την ιδεολογική εξουσία που ασκούν η τηλεόραση, ο κινηματογράφος κ.ά. εκφάνσεις του εποικοδομήματος πάνω στις μάζες του δυτικού κόσμου. Ο συγγραφέας χαρακτηρίζει την παραπάνω εξουσία ως "απολαυστικό δεσποτισμό".

Προλογίζοντας το συγκεκριμένο βιβλίο, ο Κάστρο διέταξε να αυξηθεί το τιράζ του κατά δέκα φορές προσθέτοντας ότι "η αποπλάνηση που ασκείται απ' την αυτοκρατορία (εννοεί τις ΗΠΑ) χάρη στα μέσα επικοινωνίας δε σταματά". Είναι κωμικοτραγικό να βλέπει κανείς έναν από τους μεγαλύτερους διώκτες της δημοκρατικής ενημέρωσης και έκφρασης να κόπτεται για τη χειραγώγηση που ασκεί η τέταρτη εξουσία πάνω στις μάζες της Δύσης. Είναι προκλητικό να επιβάλλε-

ται η αύξηση του τιράζ ενός τέτοιου βιβλίου από ένα τέτοιο γνήσια δεσποτικό καθεστώς όταν την ίδια στιγμή πολλά άλλα έργα απαγορεύονται και οι συγγραφείς τους τυγχάνουν μεταχείρισης κάθε άλλο παρά "απολαυστικής". Κατά της γαλλικής εκπροσώπησης στην έκθεση της Αβάνας τάχθηκαν οι "Ρεπόρτερ Χωρίς Σύνορα", που απαιτήσαν από τον εκπρόσωπο της γαλλικής κυβέρνησης Μισέλ Ντυφούρ να μεσολαβήσει για την άμεση και αδιαπραγμάτευτη απελευθέρωση του δημοσιογράφου Μπερνάρδο Αρεβάλο καταδικασμένου σε έξι χρόνια φυλάκιση για προσβολή του διχτάτορα, καθώς και μια ομάδα εκατό κουβανών προσφύγων και γάλλων διανοουμένων. Οι αντιφρονούντες, μεταξύ των οποίων ο συγγραφέας Ζοέ Βαλδές, ζητούν "όλοι οι κουβανοί, στο εσωτερικό και στην εξορία, να έχουν ελεύθερη πρόσβαση στην ανταλλαγή ιδεών" απαιτώντας την ελεύθερη διακίνηση βιβλίων χωρίς καμιά παρεμπόδιση ή λογοκρισία.

Η άθλια στάση του γαλλικού κράτους δείχνει την παρακμή της ευρωπαϊκής μονοπωλιακής αστικής τάξης ενώ οι φιλοφρονήσεις του ρωσόδουλου Κάστρο προς το Ραμονέ φανερώνουν τον πραγματικό υποκινητή του κινήματος αντιπαγκοσμιοποίησης, που δεν είναι άλλος από το ρωσικό σοσιαλιμπεριαλισμό και τα κράτη τσιράκια του.

Η ΔΙΚΗ ΜΙΛΟΣΕΒΙΤΣ

Η δίκη του πρώην προέδρου της Σερβίας, Σλόμποταν Μιλόσεβιτς, απασχολεί σύσσωμη την παγκόσμια κοινή γνώμη. Δε συμβαίνει συχνά χιτλερικοί που έχουν διαπράξει γενοκτονία και εγκλήματα κατά της ανθρωπότητας να συλλαμβάνονται και να απολογούνται σε διεθνή δικαστήρια. Η είδηση έφτασε στη χώρα μας και παρουσιάστηκε ως εξής: ο Μιλόσεβιτς από την έδρα του δικάζει τους δικαστές και οι μάρτυρες κατηγορίας απολογούνται στον κατηγορούμενο. Χαρακτηριστικοί είναι οι τίτλοι των ελληνικών εφημερίδων και αναφέρομε ενδεικτικά την *Ελευθεροτυπία* που κραύγαζε με ενθουσιασμό: “Μιλόσεβιτς-εξεταστής”, “Μιλόσεβιτς-καταπέλτης”, “Ενοχοι, τ’ αφεντικά σας”!

Ο ηγέτης του σερβικού σοβινισμού κατηγορείται από το Διεθνές Ποινικό Δικαστήριο για την πρώην Γιουγκοσλαβία για εγκλήματα πολέμου, για εγκλήματα κατά της ανθρωπότητας που αφορούν αξιόποινες σοβαρές πράξεις κατά του αμάχου πληθυσμού οι οποίες διεπράχθησαν σε Κροατία και Κόσοβο, όπως και για γενοκτονία, δηλαδή για εγκλήματα που στοχεύουν στην πλήρη ή εν μέρει εξόντωση μιας εθνικής, φυλετικής ή θρησκευτικής ομάδας, και αφορούν επίσης την περίπτωση της Βοσνίας. Η πολιτική αγωγή πρότεινε πολύ σωστά να διεξαχθεί ενιαία δίκη που να περιλαμβάνει και τις τρεις περιπτώσεις “αφού όλα τα εγκλήματα διαπράχθηκαν για την υλοποίηση του σχεδίου δημιουργίας της μεγάλης Σερβίας” (*Ελευθεροτυπία*, 31-1) Πραγματικά, ο διαμελισμός του βοσνιακού και κροατικού κράτους, η γενοκτονία σε βάρος του βοσνιακού λαού, οι χωρίς προηγούμενο σφαγές αμάχων στη Σρεμπρένιτσα, το Βούκοβαρ κ.α., οι βασανισμοί, οι εκτοπίσεις αμάχων, τα στρατόπεδα συγκέντρωσης, οι βασανισμοί γυναικών και οι δολοφονίες παιδιών έγιναν συστηματικά, μεθοδικά και με στόχο την εθνική καθαρότητα, την επέκταση του σερβικού κράτους σε όλες τις γειτονικές περιοχές όπου υπήρχε σερβική μειονότητα

τα, με ταυτόχρονη εθνοκάθαρση όλων των διαφορετικών εθνοτικών στοιχείων στις περιοχές αυτές, μέχρι τη συνένωση όλων των Σέρβων σ’ ένα έθνος και τη δημιουργία της “Μεγάλης Σερβίας”. Ακριβώς παρόμοια, ο γερμανικός χιτλερισμός του ’30 επεδίωκε τη συνένωση όλων των Γερμανών σε ένα κράτος, ένα σχέδιο που κατέληξε σε παγκόσμια αιματοχυσία και στην καταδίκη των εμπνευστών και διοργανωτών του από τους συμμάχους στο δικαστήριο της Νυρεμβέργης.

Οι αποκαλύψεις των μαρτύρων είναι ανατριχιαστικές. Ο αλβανός αγρότης Ατζίμ Ζεκίρι έχασε 16 συγγενείς του “όταν σερβικές δυνάμεις μπήκαν στον δήμο Τσέλινα και πυρπόλησαν την πόλη, αφού έδιωξαν τους άνδρες προς την Αλβανία, χωρίζοντάς τους από τα γυναικόπαιδα. Είπε ότι πολλοί ξυλοκοπήθηκαν, βασανίστηκαν ή σκοτώθηκαν” (21-2). Ένας άλλος 67χρονος αγρότης κατέθεσε ότι “οι σερβικές δυνάμεις συγκέντρωσαν 20.000 άτομα από μεγάλη περιοχή στο νότιο Κοσοβοπέδιο, ισοπέδωσαν τα χωριά, βασάνισαν και σκότωσαν αμάχους, εκβίασαν άλλους, τους λήστεψαν και λεηλάτησαν τα σπίτια τους και στο τέλος τους έδιωξαν για την Αλβανία” (...) “Κάψατε τρεις ηλικιωμένες γυναίκες. Είναι αδύνατο να φανταστεί κανείς αυτά που κάνατε. Εγώ ο ίδιος

έθαπα μία από τις τρεις, μαζί με το γιο της” (22-2). Ο αγρότης Χ. Μορίνα και ο γυναικολόγος Α. Μπερίσα κατήγγειλαν τη σφαγή στο χωριό Λαντβοβίτσε: “Εγιναν δολοφονίες, τα σπύτια πυρπολήθηκαν, έκαψαν ζωντανή μία γυναίκα παράλυτη στο σπίτι της, μαζί με το γιο της” (26-2). Την επομένη οι σέρβοι στρατιώτες γύρισαν για να μαζέψουν τα πτώματα και με την ευκαιρία ανατίναξαν το τζαμί. Ο μάρτυρας αρνήθηκε ότι τις καταστροφές τις έκανε το ΝΑΤΟ, ότι ο ΑΣΚ βρισκόταν στο χωριό ή ότι συγγενείς του πολεμούσαν στις γραμμές του, όπως επίμονα προσπαθούσε να αποδείξει ο κατηγορούμενος. Άλλος μάρτυρας, μέλος ανθρωπιστικής οργάνωσης, παρουσίασε βίντεο με διώξεις και συνοπτικές εκτελέσεις Αλβανών από σέρβους στρατιώτες (28-2). Οι αποκαλύψεις συνεχίζονται.

Τη ίδια στιγμή, η επίσημη Ελλάδα δε δείχνει καθόλου να συγκινείται από τις θηριωδίες, ούτε μιλάει κανείς στον τύπο γι’ αυτές με εξαίρεση μια χούφτα δημοκράτες. Ο σέρβος διχτάτορας παρουσιάζεται ως νέος Δημητρώφ που μαστιγώνει τους κατηγορούμενους και κάθε θρασεία απόπειρα συγκάλυψης ευθυνών ερμηνεύεται ως έξυπνη επιχειρηματολογία. Ο δε Αλβανός που λόγω συγκινησιακής φόρτισης ζήτησε να εξαιρεθεί από τη διαδικασία θεωρήθηκε ψευδομάρτυρας. Το αποκορύφωμα είναι η αίτηση που υπέβαλαν έλληνες βουλευτές προς τον ΟΗΕ προκειμένου να επισκεφθούν τον Μιλόσεβιτς. Πρόκειται για τους σοβινιστές Π. Κρητικό, Σ. Παπαθεμελή και τους κνιτο-συνασπισμικούς Π. Λαφαζάνη και Α. Τζέκο. Οι βουλευτές κατηγόρησαν τη δίκη από “ΝΑΤΟϊκό όργανο” πως βασίζεται στο “δίκαιο του ισχυρού” και απονέμει επιλεκτικά κατηγο-

ρίες.

Ωστόσο, εδώ δεν έχουμε μια δίκη που να στρέφεται κατηγορηματικά ενάντια στο σέρβικο μεγαλοϊδεατισμό, αλλά ενάντια σε έναν από τους προωθητές του αποδίδοντας όλα τα εγκλήματα στα προσωπικά κίνητρα αυτού του προσώπου. Όπως είπε η εισαγγελέας, Κάρλα ντελ Πόντε, “πίσω από τα εθνικιστικά προσχήματα και τις ωμότητες της εθνοκάθαρσης, πίσω από τη μεγαλόστομη ρητορική και τις τετριμμένες φράσεις, η δίνα για την εξουσία ήταν το κίνητρο του Μιλόσεβιτς” (στο ίδιο, 13-2). Τόνισε δε ότι “αυτός είναι ο κατηγορούμενος και όχι ο σερβικός λαός”, μια φράση που σωστότερα ερμηνεύτηκε από την εφημερίδα “Πολίτικα” ως: “Δεν είναι το κράτος αυτό που κατηγορείται, αλλά το άτομο”. Έτσι, το καθεστώς της χώρας παραμένει ουσιαστικά ατιμώρητο. Άλλωστε, το σχέδιο περί μεγάλης Σερβίας, η θλιβερή ονειροφαντασία που μετέτρεψε ένα ολόκληρο λαό σε κανίβαλο, βρίσκεται ακόμα εν ζωή. Η σερβική κατοχή συνεχίζεται στη Βοσνία, οι Βόσνιοι πρόσφυγες δεν έχουν ακόμα γυρίσει σπίτια τους ενώ η συντριπτική πλειοψηφία των σέρβων εγκληματιών κατέχουν σήμερα ηγετικές θέσεις στον κρατικό μηχανισμό της Σερβίας. Ελέγχουν τον τύπο, το στρατό και την αστυνομία, συμμετέχουν στη διακυβέρνηση της χώρας σε διάφορα επίπεδα, ενώ πρόεδρος της χώρας είναι ένας θεωρητικός του μεγαλοσέρβικου σοβινισμού, ο ρωσόφιλος Κοστουνίτσα. Η αστική τάξη της Δύσης δεν είναι σε θέση να τιωρήσει το σέρβικο φασισμό όπως του αξίζει γιατί οι βαθύτεροι υποκινητές του, κι αναφερόμαστε εδώ στους σφαγείς του τσετσενικού λαού, φροντίζουν να μένουν καλά

κρυμμένοι. Παριστάνουν τους φιλοδυτικούς γνωρίζοντας ότι η κοινόφθαλμη Δύση εξηγεί τα πάντα με οικονομικούς όρους και δεν έχει την παραμικρή εξοικείωση με τις ίντριγκες των ρώσων χιτλερικών. Γι’ αυτό η επιχείρηση σύλληψης των αρχηγικών Κάρλατς και Μλάντιτς κατέληξε σε φιάσκο ενώ ο Κοστουνίτσα αρνείται, παρά τις προτροπές των Αμερικανών, να συλλάβει επτά εγκληματίες, ανάμεσα στους οποίους συγκαταλέγεται ο αρχηγός του στρατού Πάβκοβιτς. Ταυτόχρονα, αμφισβήτησε ανοιχτά την εγκυρότητα του δικαστηρίου δίπλα σε όλους τους σοσιαλφασίστες της γης, κατηγορώντας το για υποκρισία. Η Ντελ Πόντε διαπίστωσε σχετικά: “Είναι ξεκάθαρο ότι ο Κοστουνίτσα, από τον οποίο εξαρτάται ο Γιουγκοσλαβικός στρατός, φροντίζει ώστε ο Μλάντιτς να μη μπορεί να συλληφθεί ή να μεταφερθεί στο ΔΠΔΓ και, επιπλέον, να μπορεί να προστατεύεται από καμία οργάνωση ένοπλων φρουρών. Πρόκειται για μια απαράδεκτη κατάσταση” (*Μόντ*, 17/18-2). Οι πιο έντιμοι δυτικοί κάπως άρχισαν να καταλαβαίνουν ότι ο υφεσιασμός προς τα τέρατα δεν οδηγεί σε καλό.

Ο Μιλόσεβιτς μένει τώρα να αναρωτιέται: “Πώς μπόρεσα να έχω μια τέτοια υποστήριξη στα 1995, 1996, 1997 και να κατηγορούμαι σήμερα για “γενοκτονία” για γεγονότα που συνέβησαν πριν δέκα χρόνια”; (στο ίδιο). Όμως η γενοκτονία συνέβη στ’ αλήθεια και ο ένοχος, ο ρώσικος σοσιαλιμπεριαλισμός, που είναι ο πιο αδίσταχτος μαφιόζος, έχει παραδώσει τον ανεπιθύμητο πλέον συνεργό του στη δικαιοσύνη για να φέρει στην εξουσία ακόμα πιο αδίστακτα τσιράκια απ’ ότι εκείνος.

Τα ρώσικα συστήματα TOR-M1 στην Κρήτη

Στις 19 του περασμένου Σεπτεμβρίου έφθασαν τα ρώσικα πυραυλικά συστήματα TOR-M1 στη ρώσικη κινητή βάση των S-300 στην Κρήτη. Τα συστήματα αυτά αεράμυνας ανήκουν στην κατηγορία των μικράς ακτίνας δράσης, γνωστά ως Shorads. Μεταφέρουν σ’ ένα ερπυστριόφορο όχημα 8 πυραύλους. Μπορούν να χτυπήσουν ένα στόχο σε απόσταση 100 έως 12000 μέτρα που βρίσκεται σε ύψος από 10 μέχρι 6000 μέτρα. Πρόκειται για εξελιγμένα σύγχρονα συστήματα ηλεκτρονικού πολέμου, προϊόντα μιας στρατιωτικοποιημένης οικονομίας τη στιγμή που ο Ρώσικος λαός πεινάει Είναι προϊόντα που μπορεί να παράγει μόνο μια υπερδύναμη. Το ιστορικό παράδειγμα της χιτλερικής Γερμανίας είναι ξεκάθαρο. Και εκεί ο λαός πεινούσε και εκεί η ανεργία μάστιζε το λαό και εκεί η γενική οικονομία δεν μπορούσε να συγκριθεί με αυτή των συμμάχων. Όμως ο βαθμός στρατιωτικοποίησης της Γερμανικής οικονομίας ήταν τεράστιος σε σύγκριση με αυτόν των συμμάχων. Η εργασία ήταν υποδουλωμένη στο καθεστώς και η οικονομία το ίδιο.

Η πρώτη νατοϊκή χώρα που αγόρασε τα συστήματα S-300 είναι η Ελλάδα και ακολουθεί η Κύπρος. Αυτή τη στιγμή, εκτός από τα συστήματα της Κρήτης λειτουργούν άλλα 21 ρώσικα συστήματα στο ανατολικό Αιγαίο και στη Θράκη. Τα συστήματα της Κρήτης προορίζονται για την προστασία των S-300 κατά τη διάρκεια της μετακίνησης των. Τα συστήματα S-300 που είναι μεγάλου βεληνεκούς είναι κινητά. Πρόκειται για μια ολόκληρη βάση που μπορεί να μετακινείται στην πεδιάδα της Μεσσαράς όπου είναι εγκατεστημένα. Η τεράστια αυτοκινητοπομπή που θα μεταφέρει αυτή τη βάση θα υποστηρίζεται από τα συστήματα TOR-M1. Και τα δύο αυτά συστήματα είναι σχεδιασμένα για το ρώσικο έδαφος που είναι πεδινό και έχουν εγκατασταθεί σε ένα πεδινό μέρος της Κρήτης.

Οι κάτοικοι της περιοχής βρίσκονται σε μεγάλη ανησυχία και έχουν καταγγείλει επανειλημμένα την παρουσία της ρώσικης βάσης στην περιοχή τους. Η απάντηση που

παίρνουν από την κυβέρνηση όμως είναι ότι όποιος διαφωνεί δεν είναι πατριώτης. Όπως είναι φυσικό οι τοπικές οργανώσεις του ΣΥΝ και του ψευτοΚΚΕ τρίβουν τα χέρια τους και υποστηρίζουν την “εθνική” γραμμή. Οι Ρώσοι έχουν πια μια ολόκληρη βάση που ελέγχει το νότιο Αιγαίο και έχουν μπει σφήνα ανάμεσα στην Ευρώπη και την Αφρική, ειδικά τη Λιβύη. Οποιοσδήποτε Αμερικάνικες πιέσεις στη Λιβύη οφείλουν να περνάνε πρώτα από την διαπραγματεύση με τους Ρώσους. Έτσι ο ρόλος της ρώσικης πολιτικής μετά το χτύπημα των διδύμων πύργων αναβαθμίζεται στην περιοχή.

Η ρωσόδουλη κυβέρνηση Σημίτη που έχει τον νομικό έλεγχο της βάσης, γιατί τον επιχειρησιακό τον έχουν οι Ρώσοι, βρίσκει την ευκαιρία και ενώνεται ανοιχτά στην πολιτική της με τη ρώσικη πολιτική και στη νότια Μεσόγειο, χώρια από τα Βαλκάνια. Η περιοχή του Αιγαίου που βολεύει το ρώσικο στόλο για μελλοντικό αγκυροβόλιο, όπως γνωρίζουμε, είναι το παλιό αγκυροβόλιό του κοντά στα Κύθηρα που βρίσκεται μέσα στην περιοχή ελέγχου της βάσης της Κρήτης. Η κινητή αυτή βάση είναι μέρος της εθνικής αντιαεροπορικής ομπρέλας που έχει όπως βλέπουμε δομηθεί με τον καθοριστικό ρόλο της Ρωσίας. Δεν είναι τυχαίο ότι ο Πούτιν ζήτησε από τον Σημίτη περισσότερες αγορές όπλων. Δεν πρόκειται μόνο για τα κέρδη από τις πωλήσεις. Όταν το σχέδιο της αντιαεροπορικής ομπρέλας εκτελείται με την αποφασιστική συμμετοχή της Ρωσίας που ελέγχει με δικούς της στρατιωτικούς επιχειρησιακά τη βάση, είναι καθαρό ότι πρόκειται για πολιτική και στρατιωτική εξάρτηση. Η συμβατότητα των ρώσικων συστημάτων με τα αμερικάνικα “εξασφαλίστηκε” όπως ξέρουμε με την παραχώρηση από την κυβέρνηση στους Ρώσους των στρατιωτικών νατοϊκών κωδικών. Η διείσδυση του ρώσικου παράγοντα στα Βαλκάνια, που έχει συμβάλει αποφασιστικά στην έκρηξη των πρώτων Ευρωπαϊκών πολέμων μετά τον Β Παγκόσμιο πόλεμο, υποστηρίζεται και από τους S-300.

Η διαγραφή Κουΐδη και το σοσιαλφασιστικό συνεχές

Αυτή η συνεχής φυγή έμπειρων και δοκιμασμένων στελεχών του σοσιαλφασισμού από το ψευτοΚΚΕ πρόσθεσε τώρα στις τάξεις της ομάδας των ψευτοδημοκρατών τον Μ. Κοψίδη. Αναδείχθηκε μετά το 13ο Συνέδριο και τη διάσπαση του 1991, έγινε μέλος της ΚΕ και για μια δεκαετία ήταν εκπρόσωπος τύπου δηλ. σε μια από τις ψηλότερες θέσεις στην κομματική ιεραρχία.

Σύμφωνα με την *Ελευθεροτυπία*, 21/2 διαφώνησε με τις επιλογές της Παπαρήγα στο 16ο Συνέδριο (Δεκέμβρης 2000) και τοποθετήθηκε στη θέση του υπεύθυνου πολιτικού προγράμματος του ραδιοφωνικού σταθμού του ψευτοΚΚΕ "902 Αριστερά στα FM". Με δήλωση του που μοίρασε στα ΜΜΕ και δημοσιεύτηκε ολόκληρη στο "Ριζοσπάστη" στις 21/2 κατηγορεί το κόμμα του για σεχταρισμό και αριστερισμό. Με την ίδια κριτική είχαν διαγραφεί ή παραιτηθεί οι Μ. Κωστόπουλος, Γ. Θεωνάς, Α. Ντρέκος και Σ. Ματζουράνης. Η δήλωση του δημοσιεύτηκε μαζί με την ανακοίνωση του ΠΓ του ψευτοΚΚΕ που αναφέρει για "προειλημμένη απόφαση να περάσει σε πολεμική επίθεση εναντίον του ΚΚΕ", για "ψευδή γεγονότα και στοιχεία, με τυποποιημένα εδώ και πολλά χρόνια επιχειρήματα που κατά κόρον χρησιμοποιούνται σε βάρος του ΚΚΕ" και για "μη αγωνιστική στάση για τον συγκεκριμένο τρόπο και την πρακτική που ακολούθησε".

Τα μόλις δύο ή τρία άρθρα που ακολούθησαν στον "Ριζοσπάστη" για τον Κοψίδη δεν συγκρίνονται ούτε στο ελάχιστο με την πολεμική που άνοιξε όταν έφυγαν οι 4 πριν δύο χρόνια. Κι αυτό γιατί εκείνοι αποτελούσαν ένα όγκο που θα μπορούσε να δημιουργήσει ένα

αληθινό ρεύμα φυγής μέσα στους κνίτες. Όπως και εκείνοι έτσι και αυτός έχει σαν αναφορά του το Χ.Φλωράκη τον οποίο τάχα περιθωριοποιεί η ηγετική ομάδα 8-10 ατόμων με την Παπαρήγα και τον Γόντικα, οι οποίοι "περιφρονούν την εσωκομματική δημοκρατία", οδηγούν στην απομόνωση την "αριστερά" και οδηγούν στη διάσπαση της ΓΣΕΕ. Σ' όλα αυτά ο Κοψίδης όπως λέει διαφωνεί. Το γεγονός ότι ο Φλωράκης πριν λίγο καιρό είχε μιλήσει για "κυβερνήσεις συνεργασίας" και δεν ανοίγει μια αληθινή πάλι αυτών των δύο δήθεν πόλων μέσα στο ψευτοΚΚΕ είναι εξαιρετικά ύποπτο. Όπως είναι ύποπτο ότι όλοι αυτοί που φεύγουν μιλάνε για "ενότητα της αριστεράς" και για "αληθινά μετωπική πολιτική". Μήπως δεν είναι εκείνοι που δοκιμάστηκαν στην πράξη στις προηγούμενες δεκαετίες σαν τραμπούκοι ενάντια σε κάθε διαφορετική φωνή που εκφραζόταν ενάντια στους σοσιαλφασιστές; Μήπως διαφέρουν σε τίποτα από την πολιτική γραμμή και την ιδεολογία των κνιτών εκτός από το "σεχταρισμό" και τον "αριστερισμό του ψευτοΚΚΕ;

Στην πραγματικότητα πρόκειται για μια ακόμα μεταμφίεση του κνιτισμού που ξεκίνησε με τον ΣΥΝ στα πρότυπα της αναδίπλωσης και της ταχτικής του "νόφιου κοριού" της ρώσικης υπερδύναμης που υιοθέτησε ο Γκορμπατσόφ και συνεχίζεται τώρα με τις ρυθμισμένες παραιτήσεις. Εκείνοι που αποχωρούν περνάνε μέσα από το καθαρτήριο του δήθεν δημοκράτη διαφωνούντα και μετατρέπονται σε πλατιούς και ενωτικούς "αριστερούς" που θα μπουν σε μια μελλοντική συγκυβέρνηση ΠΑΣΟΚ-ΣΥΝ με όρους ηγεμονίας, την ώρα που ο σκληρός πόλος του σοσιαλφασισμού το ψευτοΚΚΕ θα πιέζει από τα "αριστερά" και θα μαζεύει την διαμαρτυρία. ενώ θα χειρίζεται και τον εθνι-

κισμό. Αυτό στη γλώσσα των ρωσόδουλων ονομάζεται "αλλαγή του πολιτικού συσχετισμού σε βάρος της σοσιαλδημοκρατίας" (συνέντευξη Κοψίδη, *Ελευθερος Τύπος της Κυριακής*, 17 Μάρτη).

Δηλαδή οι αυτοδυναμικοί εθνικιστές του ΠΑΣΟΚ θα πρέπει να πεισθούν ότι ο μόνος τρόπος για να παραμείνει το κόμμα τους στην εξουσία είναι η συμμαχία με τον σωτήρα ΣΥΝ. Αλλά ο τελευταίος δεν θα πρέπει να μπει σαν ουρά με σαν ηγεμόνας. Όσο μεγαλύτερη είναι η άρνηση του ΣΥΝ να "σώσει" το ΠΑΣΟΚ τόσο πιο πολλές παραχωρήσεις θα κάνουν οι Πασόκοι. Όσο μεγαλύτερη είναι η "αριστερή" πίεση τόσο πιο πειστικός και αναγκαίος θα γίνεται ο "μετριοπαθής ευρωπαίος ΣΥΝ". Γιατί όλοι και ο Κοψίδης αναγνωρίζουν σαν αληθινή την πρόταση Λαλιώτη για συνεργασία. Αλλά ο κίνδυνος όπως λέει είναι να "ληλατηθεί η αριστερά" και να γίνει τσόντα του ΠΑΣΟΚ. Η πίεση λοιπόν θα πρέπει να αυξηθεί. Γι' αυτό και όλοι οι μεταλλαγμένοι κνίτες στριμώνονται δίπλα στον ΣΥΝ σ' ένα πιο "αριστερό" σχήμα που ονομάζεται "Χώρος διάλογου και δράσης της Αριστεράς". Μόλις το ΠΑΣΟΚ υποκύψει εκτός από τους κνίτες του ΣΥΝ η Κυβέρνηση συνασπισμού θα γεμίσει και με τους φρεσκοψημένους "διαφωνούντες" του Περισσού.

Την ίδια ακριβώς στιγμή που ο ΣΥΝ κάνει τον δύσκολο για την συγκυβέρνηση, ο Μπίστης της ΑΕΚΑ συναντιέται με τον Λαλιώτη και επικροτεί την κεντροαριστερή συνεργασία. Αυτή η άλλη, η ακόμα πιο προωθημένη δημοκρατική και δυτικόφιλη μεταμφίεση του κνιτισμού ρίχνει τη γέφυρα και έχει κάνει ήδη την προσέγγιση και τον εισοδισμό στο ΠΑΣΟΚ με την αμέριστη βοήθεια της "αγίας ρώσικης τριάδας" Σημίτη-Λαλιώτη-Γ.Παπανδρέου. Ο Μπίστης θα μπορεί να γίνει μέχρι υπουργός Άμυνας με

αμερικάνικες ευχές σε μια κυβέρνηση Γ. Παπανδρέου.

Για να φτιαχτεί η γέφυρα που θα αρχίζει από το ψευτοΚΚΕ και θα πηγαίνει στο ΠΑΣΟΚ χρειάζονται να πέσουν στο ρυάκι. μια μεγάλη πέτρα και μερικές μικρότερες. Η μεγάλη πέτρα είναι ο ΣΥΝ. Από το ψευτοΚΚΕ θα περνάνε οι κυβερνητικοί κνίτες στο ΣΥΝ μέσω της μικρής πέτρας της ομάδας Κωστόπουλου. Από κει μέσω της μικρής πέτρας ΑΕΚΑ θα περνάνε απ' ευθείας στο ΠΑΣΟΚ. Αυτό δε σημαίνει ότι κάθε στέλεχος θα κάνει αυτή τη διαδρομή αλλά ότι θα δημιουργηθεί ένα συνεχές στην πολιτική γραμμή μέσα από το οποίο μια σειρά σαλτιμπάγκοι θα κάνουν εύπεπτη την πολιτική γραμμή και τον εισοδισμό του κόσμου του ψευτοΚΚΕ μέσα στο κόσμο του ΠΑΣΟΚ. Γι' αυτή τη δουλειά υπάρχουν και ειδικά στελέχη μεταφορείς που φροντίζουν να γίνεται ομαλά η μετάβαση. Γιατί δεν πρέπει να θυμώνουν πολύ οι κνίτες του ψευτοΚΚΕ με τον Κωστόπουλο, αλλά ούτε και να τον συμπαθούν πολύ και να σηκωθούν να τον ακολουθήσουν και το κόμμα να αδυνατίσει. Ούτε πρέπει να θυμώνουν στον ΣΥΝ για τους άλλτες της ΑΕΚΑ, ούτε όμως και να τους ακολουθούν μαζί. Οι μικρές πέτρες πρέπει να μείνουν μικρές για να μην αδυνατίσουν τα βάθρα της ρώσικης πολιτικής. Οι αποχωρήσεις δηλαδή, το μίσος και η συμπάθεια πρέπει να είναι καλά υπολογισμένες. Τα στελέχη που είναι μέσα στο κόλπο είναι πολύ λίγα και οι "μεταφορείς" είναι τα καλύτερα. Μεταφορείς είναι ο Φλωράκης στο ψευτοΚΚΕ. και η Δαμανάκη στον ΣΥΝ. Αυτοί πάντα είναι έτοιμοι να φύγουν και ποτέ δεν φεύγουν. Πολλοί θέλουν να τους χτυπήσουν, αλλά πάντα ένα μαγικό χέρι τους προστατεύει. Πρόκειται για καθηγητές του επιστημονικού κεντρισμού. Πρόκειται για ιερούς ομορτυνιστές.

Αυτό είναι το συνεχές του σοσιαλφασισμού. Αυτή είναι η φυγή του Κοψίδη και των 4 που φτιάχνουν κινήσεις, όπως την ΚΕΔΑ και όχι μαζικά κόμματα, δηλαδή αποτελούν μόνο μια μάζα στελεχών χωρίς βάση.

Να πως περιγράφει τη στάση του ο Κοψίδης στη συνέντευξη του στον *Τύπο της Κυριακής* απαντώντας σε ερώτηση της δημοσιογράφου ότι στις θέσεις που διαφωνεί τώρα βασίστηκε τα τελευταία χρόνια η πολιτική του Περισσού "δύο πολιτικές, τέσσερα κόμματα". "Στο 13ο Συνέδριο, το 1991 και μετά, το ΚΚΕ βρέθηκε στα πρόθυρα της εξαφάνισης. Προτεραιότητα ήταν όχι οι συμμαχίες αλλά η ιδεολογική και οργανωτική ανάπτυξη του. Πίστευα και πιστεύω ότι η "κλειστή" αυτή πολιτική ήταν αναγκαία για να μπορέσει το ΚΚΕ να σταθεί στα πόδια του. Όμως το 2002 δεν είναι 1992". Οι επιπτώσεις στο λαό λόγω της συντηρητικής πολιτικής της κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ πολλαπλασιάζονται. Με δεδομένη την όξυνση των αντιθέσεων στην αγωγή του νέου αιώνα, ένα αποφασιστικό άνοιγμα στην πολιτική του κόμματος ήταν απόλυτα αναγκαίο".

Αυτά σημαίνουν ένα πράγμα: Ότι τώρα πια δεν χρειαζόμαστε ένα "ΚΚΕ" που θα δίνει σκληρές μάχες για να έρθει ένας Λαλιώτης στην εξουσία. Τώρα ο Λαλιώτης είναι εδώ, ο ΣΥΝ είναι έτοιμος για τη μεγάλη είσοδο. Τώρα πρέπει να "κάνουμε ένα αποφασιστικό άνοιγμα", δηλαδή μαζί με τον ΣΥΝ να σταθούμε στο πλευρό του Λαλιώτη για να τσακίσουμε τις "συντηρητικές", δηλαδή τις πιο προοδευτικές τάσεις του ΠΑΣΟΚ που ακόμα αρνούνται να εφαρμόσουν το δικό μας πολιτικό πρόγραμμα και που κυρίως αρνούνται να μας ανεβάσουν στην εξουσία.

Αν αυτοί οι "διαφωνούντες" δεν αποκαλυφθούν ο φασισμός θα πέσει πάνω στη πόλη.

ΕΠΙΘΕΣΗ ΕΞΟΝΤΩΣΗΣ ΣΤΙΣ ΜΙΝΩΪΚΕΣ

συνέχεια από τη σελ. 26

κών, για μερικά χρόνια, είναι το τεράστιο πρόγραμμα εκσυγχρονισμού των που στοχεύει στην αγορά των καλύτερων πλοίων που κυκλοφορούν στον πλανήτη. Οι αγορές των πλοίων προχωρούν κανονικά και εδώ και καιρό το Ηράκλειο εξυπηρετείται από δύο τέτοια πλοία-πολιτείες που είναι η τελευταία λέξη της τεχνολογίας σε παγκόσμιο επίπεδο. Αξίζει να ταξιδέψει κανείς με αυτά τα πλοία για το γεγονός και μόνο της εμπειρίας ενός τέτοιου ταξιδιού. Με την ολοκλήρωση αυτού του προγράμματος οι Μινωικές αναδεικνύονται στη μεγαλύτερη και πιο σύγχρονη ακτοπολιτική εταιρεία της Ευρώπης. Στην κρίσιμη φάση λοιπόν της ανανέωσης του στόλου των Μινωικών, που αριθμούσε 80 πλοία και χιλιάδες εργαζόμενους,

χτυπάει ο Σημίτης. Τη στιγμή που η εταιρεία έχει υπογράψει συμβόλαια τεράστιου ύψους, επιχειρώντας την τεχνολογική της ανανέωση τρέχει ο σοσιαλφασισμός ναβάλει πρόστιμα και να σαμποτάρει με όλες του τις δυνάμεις την ανανέωση του στόλου των Μινωικών.

Ο ρόλος των Μινωικών όπως και της ANEK δεν περιορίζεται μόνο στη μεταφορά επιβατών. Ολόκληρο σχεδόν το εμπόριο της Κρήτης πραγματοποιείται μέσω των φέρυ μπότ. Η υπονόμηση των Μινωικών αλλά και της ANEK υπονομεύει και ολόκληρη την οικονομική ζωή της Κρήτης. Το οικονομικό αποτέλεσμα μιας τέτοιας υπονόμησης είναι η άνοδος του κόστους των εμπορευμάτων και η ανεργία. Η Κρήτη συνολικά είναι μια περιοχή της χώρας που το καθεστώς την προορίζει για μελλοντική ρώσικη βά-

ση. Γι' αυτό και φροντίζει για τον πολιτικό της έλεγχο και τη συστηματική της απογύμνωση από κάθε παραγωγή. Οι βιολογικές καλλιέργειες που προωθεί η ΕΕ υπονομεύθηκαν συστηματικά από το καθεστώς με αποτέλεσμα να τις αναπτύξουν η Ισπανία, η Πορτογαλία και η Ολλανδία. Το σαμποτάρισμα του ηλεκτρικού εργοστασίου στον Αθρινόλακο, το σαμποτάρισμα του διαδρόμου στο αεροδρόμιο Ηρακλείου που εκφράζει το σαμποτάζ στον τουρισμό, το σαμποτάζ της ακτοπλοίας, η καταστροφή της ντόπιας αγροτικής παραγωγής, της βιοτεχνίας και βιομηχανίας οδηγούν την Κρήτη στην υπανάπτυξη και στην καθυστέρηση. Οι κινητές ρώσικες βάσεις των S-300 είναι η καθαρή ρώσικη στρατιωτική παρουσία στην ευρύτερη περιοχή. Η πολυπληθής και παραγωγικότερη περι-

χή του νότιου Αιγαίου που είναι η Κρήτη, κοντά στα παλιά αγκυροβόλια του ρώσικου στόλου και κοντά στη Μέση Ανατολή, στην Κύπρο και στην Αφρική, βρίσκεται πάντα μέσα στα στρατηγικά συμφέροντα του Ρώσικου ιμπεριαλισμού. Ειδικά για τον ντόπιο σοσιαλφασισμό η Κρήτη αποτελεί ένα χώρο κυριαρχίας που στηρίζει την πολιτική του εξουσία και κυριαρχία σε ολόκληρο το Αιγαίο. Και Αιγαίο σ' αυτή την περίπτωση σημαίνει ναυτιλιακό κεφάλαιο που είναι σε μεγάλο βαθμό ανεξάρτητο από τον σοσιαλφασισμό, σημαίνει έλεγχο ολόκληρης της οικονομικής και κοινωνικής ζωής των νησιών που εξαρτώνται από την ακτοπλοία, σημαίνει έλεγχο όλων των παραλίων όπου κατοικεί η πλειοψηφία του πληθυσμού, σημαίνει έλεγχο του Πειραιά και τέλος σημαίνει έλεγχο των εξελίξεων των

σχέσεων της χώρας με την Τουρκία στις οποίες πάντα παρεμβαίνουν οι Ρώσοι. Γι' αυτό ακριβώς το λόγο τις πολιτικές καταστροφές της παραγωγικής βάσης του νησιού καθώς και τις μορφές πολιτικής κυριαρχίας τις αναλαμβάνει προσωπικά ο ίδιος ο πρωθυπουργός και η πολιτική συμμορία του Πειραιά. Το βιομηχανικό σαμποτάζ στον Πειραιά δένεται στο βάθος με τη γενικότερη πολιτική του καθεστώτος στο Αιγαίο. Η μεταφορά των S-300 στην Κρήτη δεν ήταν τυχαία. Η Κρήτη δεν είναι μόνο ένα αβύθιστο αεροπλανοφόρο για αυτούς που την ελέγχουν, αγκυροβολημένο στα νότια των Βαλκανίων και στους δρόμους που οδηγούν στην ανατολή και στην βόρεια Αφρική, αλλά και ένα οικονομικό κλειδί για την Ελλάδα και για όλη την Ανατολική Μεσόγειο.

Πως ο "άξονας του κακού" έγινε το ...Ιράκ

Η συγκρότηση του παγκόσμιου νεοαζι-στικού άξονα Ρωσίας-Κίνας προϋποθέτει την συμμετοχή σ' αυτόν ορισμένων φασιστικών χωρών του Τρίτου Κόσμου που ακολουθούν ωστόσο σχετικά αυτόνομη εξωτερική πολιτική. Οι εγκέφαλοι του άξονα χρησιμοποιούν την εξής ταχτική: βάζουν τον αντίπαλο ιμπεριαλισμό να χτυπήσει στρατιωτικά τη συγκεκριμένη τριτοκοσμική χώρα ενώ οι ίδιοι περιμένουν υπομονετικά να κυριαρχήσουν σε αυτήν σαν φίλοι της. Η παραπάνω ταχτική εφαρμόστηκε με επιτυχία στην περίπτωση της Σερβίας, ενώ τώρα έρχεται η σειρά του Ιράκ να τη γευτεί.

Το πιο συγκλονιστικό, ωστόσο, είναι η ικανότητα του σοσιαλ-ιμπεριαλισμού να μεταστρέφει τις γενικά εχθρικές διαθέσεις των αντιπάλων του ιμπεριαλιστών σε αντικειμενικά ευνοϊκές για τα στρατηγικά του σχέδια. Το τελευταίο διάστημα οι διαθέσεις της αμερικανικής αστικής τάξης έχουν, μπει στην υπηρεσία του νεοαζι-στικού άξονα. Στα τέλη Γενάρη, ο αμερικανός πρόεδρος Μπους μίλησε από το βήμα του Κογκρέσου για την ανάγκη συνέχισης του πολέμου κατά της τρομοκρατίας. "Δεν θα περιμένω τα γεγονότα καθώς συσσωρεύονται οι κίνδυνοι", είπε, "δεν θα περιμένω απαθής καθώς ο κίνδυνος πλησιάζει όλο και πιο κοντά" (Ελευθεροτυπία, 31-1) και για να γίνει πιο σαφής αναφέρθηκε σε μια σειρά κρατών τα οποία αποτελούν απειλή για τις ΗΠΑ. Κατόνομασε τη Βόρεια Κορέα, που ενώ ο λαός της λιμοκτονεί κατασκεύαζε όπλα μαζικής καταστροφής, το Ιράν, που όπως είπε έκανε εξαγωγή τρομοκρατίας, και τέλος το Ιράκ, το οποίο "εξακολουθεί να επιδεικνύει την εχθρική του κατά της Αμερικής και να υποστηρίζει την τρομοκρατία, καθώς συνεχίζει την παραγωγή χημικών και βιολογικών όπλων". Ο αμερικανός πρόεδρος διαπίστωσε ότι οι παραπάνω χώρες εντάσσονται σε έναν "άξονα του κακού".

Επιπλέον, ο "άξονας του κακού" περιλαμβάνει χώρες με συμμετοχή στον παγκόσμιο χιτλερικό άξονα Ρωσίας-Κίνας και με αυτή την έννοια οι δηλώσεις αυτές αντιπαρατίθενται έμμεσα στο ρώσικο και κινέζικο σοσιαλ-ιμπεριαλισμό. Συγκεκριμένα, η Β. Κορέα είναι εξάρτημα των κινέζων σφαγέων της Τιεν Αν Μεν, ενώ το Ιράν οφείλει την ισχύ του στα οπλικά συστήματα και την ενέργεια της Μόσχας συμμαχώντας μαζί της πολιτικά.

Όμως το Ιράκ δεν ανήκει πολιτικά ούτε στη ρώσικη ούτε, πολύ περισσότερο, στην κινέζικη σφαίρα επιρροής. Ο σοβινιστής διχτάτορας που το κυβερνά, υπεύθυνος για την εισβολή στο γειτονικό Κουβέιτ καθώς και για εθνικά-θαρση σε βάρος της πολυπληθούς

κούρδικης μειονότητας, ασκεί σε γενικές γραμμές ανεξάρτητη απ' το Κρεμλίνο εξωτερική πολιτική. Οι Ρώσοι θέλουν την απορρόφηση του πλούσιου σε πετρέλαιο Ιράκ, αποσκοπώντας μαζί με το Ιράν στον πλήρη έλεγχο των ενεργειακών πηγών του Κόλπου. Πετυχαίνοντας τον πλήρη ενεργειακό στραγγαλισμό της Ευρώπης, ήδη εξαρτημένης απ' το ρωσικό φυσικό αέριο, οι νέοι τσάροι αρχικά σκοπεύουν στην περικύκλωση, την πολιτική ουδετεροποίησή της, και στη συνέχεια στην στρατιωτική κατοχή της. Η ταχτική των Ρώσων για το Ιράκ έγκειται στο να εξωθούν τις ΗΠΑ σε μια ένοπλη, εναέρια επίθεση ενάντια στο καθεστώς Σαντάμ, έτσι ώστε να οξύνουν τον αντιαμερικανισμό του ιρακινού λαού, να αδυνατίσουν το καθεστώς και τέλος να αναλάβουν οι ίδιοι την αλλαγή φρουράς αφού πρώτα έχουν δημιουργήσει ισχυρά ερείσματα στο εσωτερικό της χώρας. Κάνουν δηλαδή ότι και με τη Σερβία.

Για να τα καταφέρει όλα αυτά, ο ρωσικός σοσιαλ-ιμπεριαλισμός έπρεπε, πριν απ' όλα, να οξύνει την αντίθεση ΗΠΑ-Ιράκ αλλά και να οδηγήσει τις ΗΠΑ σε προσέγγιση με τον παγκόσμιο ναζιστικό άξονα, ή αλλιώς με χώρες σαν το Ιράν και τη Β. Κορέα. Αρχικά υποκίνησε τις ΗΠΑ και την Ευρώπη να διεξάγουν μια ανολοκλήρωτη επίθεση ψηφίζοντας στο Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ υπέρ των βομβαρδισμών ενώ η Ρωσία έμεινε απ' έξω. Κατόπιν, σχεδίασε κι έφερε εις πέρας τα δολοφονικά χτυπήματα στην καρδιά της Αμερικής. Η Βαγδάτη, παρόλο που διαχώρισε τη θέση της, κράτησε μια στάση φανεράς ηθικής υποστήριξης στους σφαγείς του Μανχάταν. Σύσσωμο το έθνος χαιρέτησε τη σφαγή, κάτι που δεν έκαναν καθεστώς που βρίσκονταν στον Κόλπο, ως μέλη του ρωσοκινέζικου άξονα, όπως είναι το ιρακινό, το συριακό, το βορειοκορεάτικο καθεστώς. Όλες αυτές οι χώρες υποστήριξαν τις ΗΠΑ όταν ανέτρεπαν τους Ταλιμπάν για λογαριασμό του Κρεμλίνου, με πρόσχημα τον κοινό αγώνα κατά της τρομοκρατίας. Η υποστήριξη αυτή, που εξελίχθηκε σε μια σταθερή αντιτρομοκρατική "συμμαχία", άμβλυσε την καχυποψία των ΗΠΑ απέναντι σε τέτοιους τραμπούκους.

Έτσι, μόλις η Ουάσινγκτον άρχισε να κρατά αποστάσεις από το Ιράν και τη Β. Κορέα, ο ρώσος πρωθυπουργός Μιχαήλ Κασιάνοφ έσπευσε να συναντήσει τον πρόεδρο Μπους δηλώνοντας πως η χώρα του είναι έτοιμη να συνεργαστεί και να εντοπίσει όλες τις απειλές, "εφόσον υπάρχουν" (Καθημερινή, 5-2). Ταυτόχρονα, το Ιράν, που καταγγέλλθηκε από τον Ντ. Ράμσφελντ για υπόθαλψη του Μπιν Λάντεν, ζήτησε συνεργασία, χωρίς ωστόσο να προσδιορίσει με ποια δύναμη, για τον έλεγχο των

συνόρων του. Με τη σειρά της, η Κίνα σκλήρυνε τη στάση της απέναντι στην απαγόρευση εισόδου που επέβαλε το Ιράκ στους επιθεωρητές του ΟΗΕ για τα οπλικά συστήματα (Βήμα, 17-2). Με τα πολλά, η αμερικανική ηγεσία κάμφθηκε. Ο επικεφαλής της δημοκρατικής πλειοψηφίας στη Γερουσία, Τομ Ντάσλε, διέγνωσε λάθος του προέδρου στα περί "άξονα του κακού". Μάλιστα, ο ακραία υφιστάμενος απέναντι στη Ρωσία, υπουργός εξωτερικών Κόλιν Πάουελ έκανε "διάκριση ανάμεσα στο Ιράν και τη Βόρεια Κορέα, από τη μία πλευρά, με τις οποίες οι ΗΠΑ "επιθυμούν να συνεχίσουν τις προσπάθειες για διάλογο" και το Ιράκ από την άλλη, για το οποίο υποστηρίζουν "τη συνέχιση μιας πολιτικής κυρώσεων μαζί με τον ΟΗΕ". "Κρατάμε ανοιχτές όλες τις εναλλακτικές λύσεις σε ό,τι μπορεί να αποδειχθεί απαραίτητο για το Ιράκ", πρόσθεσε" (Ελευθεροτυπία, 27-2). Ο Πάουελ εξέφρασε εδώ ακριβώς τη γραμμή της ΚGB που είναι η ανατροπή του Σαντάμ κάτω από τη δικιά της επίβλεψη. Με άλλα λόγια, ο ρωσο-κινεζικός άξονας συντονίζει τις κινήσεις του έτσι ώστε απ' τη μια να δίνει τυφλά χτυπήματα στις ΗΠΑ, κι απ' την άλλη να κατευθύνει την αντίδρασή τους εκεί που ο ίδιος επιθυμεί.

Σε αυτό συνέβαλαν αποφασιστικά οι ικανότατοι πράκτορες που χρησιμοποιεί για να κατασκοπεύει και να επηρεάζει την πολιτική των αμερικανικών μονοπωλίων. Ιδιαίτερα καίριος είναι ο ρόλος του αρχηγού της ΣΙΑ, Τζορτζ Τένετ που εγκαταστάθηκε από το ρωσό-δουλο Κλίντον προς το τέλος της θητείας του. Ο ελληνικής καταγωγής πράκτορας είχε παλιότερα εμπλακεί στην ανατροπή του αμερικανόφιλου προέδρου της Αλβανίας Μπερίσα που ρωσό-δουλο Νάνο, ενώ λίγα χρόνια αργότερα, στον πόλεμο του Κοσόβου, έδινε λαθεμένες πληροφορίες στα αμερικανικά βομβαρδιστικά πετυχαίνοντας έτσι τον εσκεμμένο βομβαρδισμό της κινεζικής πρεσβείας, ενέργεια που ερέθισε τα αντιαμερικανικά ανακλαστικά του κινεζικού λαού. Ο Τένετ είναι θιασώτης της σύμπλευσης με τη Ρωσία και μάλιστα το ρώσικο υπουργείο εξωτερικών γνωστοποίησε δήλωσή του ότι η ρωσοαμερικανική συνεργασία "είναι το πλέον εντυπωσιακό γεγονός του αιώνα" (Ελευθεροτυπία, 9-2). Η στάση Τένετ έρχεται σε αντίθεση με έκθεση της ΣΙΑ σύμφωνα με την οποία οι Ρώσοι έχουν την ικανότητα και τη διάθεση να εξάγουν επικίνδυνη τεχνολογία.

Όπως έγραψε λοιπόν ο "Ινκούαϊρερ" της Φιλαδέλφειας, "η CIA" (σ.σ. προφανώς με την υπόδειξη Τένετ) "παρουσίασε πρόσφατα στον Μπους ένα σχέδιο για την αποσταθεροποίηση του καθεστώτος του Σαντάμ στη Βαγδάτη, με μαζικές μυστικές επιχειρήσεις, δο-

λιοφθορές, πόλεμο πληροφοριών και σημαντικά πιο επιθετικούς βομβαρδισμούς των αποκαλούμενων ζωνών απαγόρευσης των πτήσεων πάνω από το βόρειο και το νότιο Ιράκ. Ο πρόεδρος φέρεται να έχει ενθουσιαστεί με το σχέδιο και, μολονότι δεν μπορεί να διευκρινιστεί αν το έχει εγκρίνει πλήρως, η CIA έχει αρχίσει να ορίζει τους αξιωματικούς που θα το φέρουν σε πέρας" γράφει η εφημερίδα (14-2). Το σχέδιο ανατροπής του Σαντάμ, που περιλαμβάνει εξοπλισμό των κούρδων ανταρτών του βόρειου Ιράκ καθώς και εκπαίδευση των σιιτών του νότιου, είναι πανομοιότυπο μ' εκείνο που επεξεργάστηκε και εφαρμόσε η ΚGB για την ανατροπή των Ταλιμπάν. Παρά την αντίδραση της Ευρώπης σε μια μονομερή επιχείρηση των ΗΠΑ, ο σκοτεινός βρετανός πρωθυπουργός Μπλερ διαχώρισε τη θέση του δηλώνοντας ότι "η συγκέντρωση όπλων μαζικής καταστροφής εκ μέρους του Ιράκ αποτελεί απειλή, όχι μόνο για την περιοχή αλλά και ολόκληρο τον κόσμο και πιστεύω ότι ο Τζορτζ Μπους είχε απόλυτο δικιο να θέσει το θέμα" (1-3). Η Γερμανία των ρωσόφιλων Σρέντερ-Φίσερ ζήτησε να ασκηθεί μεγαλύτερη πίεση στο Ιράκ "ώστε να αποδεχθεί την επιστροφή των επιθεωρητών του ΟΗΕ, τονίζοντας όμως ότι πρέπει να υπάρξει απόφαση του ΟΗΕ πριν από οποιαδήποτε στρατιωτική επιχείρηση κατά του Ιράκ" (5-3), προκειμένου να διασφαλιστεί η συγκατάθεση του Κρεμλίνου. Η Τουρκία, τέλος, αντιδρά στο ενδεχόμενο επίθεσης φοβούμενη για την ασφάλεια των συνόρων της. Ταυτόχρονα Μπλερ και Σρέντερ κατάγγειλαν κάθε σύγκρουση με το Ιράν και τη Β. Κορέα.

Έτσι, οι προσπάθειες του ρωσικού άξονα κατάφεραν να στρέψουν το ενδιαφέρον του αμερικανικού επιτελείου αποκλειστικά στο καθεστώς του Σαντάμ Χουσεΐν. Όμως αυτό δεν αρκεί για να τον ανατρέψει. Χρειάζεται ένα ισχυρό άλλοθι, και μ' αυτό δεν εννοούμε το επιχείρημα της μυστικής κατασκευής απ' το συγκεκριμένο καθεστώς χημικών ή βιολογικών όπλων. Όπως οι ιμπεριαλιστικές, έτσι και κάθε τριτοκοσμική χώρα, έχει το δικαίωμα να εξοπλίζεται με τον τρόπο που επιθυμεί, ακόμα και με πυρηνικά όπλα. Η άρνηση διεθνούς ελέγχου του οπλοστασίου ενός καθεστώτος, δε νομιμοποιεί καμιά εξωτερική ένοπλη επέμβαση για την ανατροπή του, ούτε έχει υπάρξει τέτοιο προηγούμενο. Πόσο μάλιστα όταν το καθεστώς Σαντάμ σημειώνει πρόοδο στο θέμα των επιθεωρητών και μάλιστα διεξάγει συνομιλίες με το γ.γ. του ΟΗΕ. Οι ΗΠΑ πρέπει να νιώσουν ότι απειλούνται από ένα χτύπημα που να μπορεί να συγκριθεί με εκείνο της 11 Σεπτεμβρίου.

Όπως αναφέραμε πθα συνδέσουν την ηγεσία του Ιράκ με τη δράση του Μπιν Λάντεν και του δικτύου

Αλ Κάιντα. Η προειδοποίηση του γ.γ. του ΝΑΤΟ προς το Σαντάμ, ότι σε περίπτωση που προσφέρει καταφύγιο απάνω, το Ιράκ ήταν ίσως η μόνη χώρα στον κόσμο που χαιρέτησε τη σφαγή. Οι εξελίξεις οδήγησαν σε μια ταχύτερη ναζιστικοποίηση του, σε μια σκλήρυνση της παραπάνω στάσης. Διαβάζουμε δήλωση του ιρακινού αντιπροέδρου, Τάχα Γιασίν Ραμαντάν, στη ρωσική εφημερίδα "Βρέμια Νοβόστι" (Ελευθεροτυπία, 5-2). "Από τις 11 Σεπτεμβρίου (οι Αμερικανοί) έχουν ενισχύσει την πορεία που οδήγησε στα γεγονότα της Νέας Υόρκης και της Ουάσινγκτον, η πολιτική τους έχει γίνει ακόμα πιο βρωμερή. Αν τα πράγματα συνεχισθούν έτσι, πιστεύω ότι η Αμερική θα προσελκύσει ακόμα ισχυρότερη αντίδραση. Θα συμβεί κάτι πιο τρομερό από την 11 Σεπτεμβρίου". Ακούγοντας όμως οι Αμερικανοί επίσημα στόματα του Ιράκ να εκτοξεύουν τέτοιες απειλές σε βάρος τους, εύκολα ο στον Λάντεν και το δίκτυό του θα πρέπει να αναμένει σκληρή διεθνή απάντηση (1-3), είναι ενδεικτική της ευπιστίας απέναντι στις προβοκάστιες του Κρεμλίνου που επιδεικνύει η αμερικανική αστική τάξη. Άλλωστε ο Τένετ έφερε πριν λίγο "στοιχεία" ότι η Αλ Κάιντα έχει δεσμούς με το Ιράκ. Εάν με το ένα χέρι ο ναζιστικός άξονας αγκαλιάζει τη Δύση για να τη στρέψει εκεί που θέλει, με το άλλο αγκαλιάζει το θύμα για να το στρέψει ενάντια στη Δύση. Γι' αυτό, από την αρχή ο ρώσος υπουργός άμυνας τάχθηκε κατά της αμερικανικής επίθεσης, ενώ το Ιράν απείλησε ότι μια τέτοια κίνηση θα μπορούσε να προκαλέσει νέο παγκόσμιο πόλεμο. Παρόμοιες δηλώσεις στόχο έχουν να ενθαρρύνουν το Σαντάμ στην αντιαμερικανική πολιτική του, δείχνοντάς του πως μια σειρά ισχυρών χωρών θα βρίσκονται πλάι του. Στην πραγματικότητα αν το Ιράκ δεχθεί αμερικανική επίθεση η Ρωσία θα χαλάει τον κόσμο στις φωνές, αλλά στην πράξη θα το εγκαταλείψει, ακριβώς όπως έκανε με τους βομβαρδισμούς στη Σερβία. Η μόνη πραγματική άμυνα του Ιράκ σήμερα είναι οι σοβαρές αντιρρήσεις μερικών χωρών της Ευρώπης για μια αμερικανική επίθεση στο Ιράκ, όπως είναι εκείνες της Γαλλίας ή οι αντιρρήσεις μερικών ισχυρών τριτοκοσμικών χωρών όπως η Τουρκία, η Σαουδική Αραβία και η Αίγυπτος. Μόνο αν αυτές οι χώρες δείξουν σταθερότητα θα γλυτώσει το Ιράκ από την αμερικανική βλακώδη βία και, κυρίως από την προστασία του μεγάλου προβοκάτορα που λέγεται Ρωσία.

Το Κρεμλίνο δρέπει έως σήμερα τους καρπούς του Μανχάταν. Ο υπουργός εξωτερικών Ι. Ιβανόφ είπε τελευταία ότι, ακόμα και σε μονομερή επίθεση των ΗΠΑ κατά του Ιράκ, η Ρωσία δε θα αποσυρθεί από τον αντιτρομοκρατικό συνασπισμό. Συμπληρώνοντας, δήλωσε ότι "η συμμετοχή στο συνασπισμό αυτό δεν είναι ένα δώρο προς κάποιον αλλά είναι προς το δικό μας συμφέρον" (16-3).

ΑΡΓΕΝΤΙΝΗ: ΟΙ ΑΛΗΘΙΝΟΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΤΗΣ ΧΡΕΩΚΟΠΙΑΣ

συνέχεια από τη σελ. 32

νει παντού τα κρατικά διεφθαρμένα παράσιτα και κάθε τάξη που ζει από τη ληστεία των πλουτοπαραγωγικών πόρων των χωρών σηκώνοντας την εθνική σημαία σε έναν πόλεμο ενάντια “στο ντόπιο και διεθνές κεφάλαιο”

Είναι γεγονός ότι υποταγή στους νόμους της παγκόσμιας αγοράς σημαίνει σήμερα υποταγή στους νόμους λειτουργίας του δυτικού μονοπωλιακού κεφάλαιου. Οι σοσιαλφασίστες πιάνονται πάντα από αυτούς τους νόμους τους υποβάλλουν σε αντιδραστική κριτική και πάνω απ’ όλα κρύβουν τη δικιά τους πάλη για κυριαρχία και τις δικές τους πολύ πιο βαριές και αποφασιστικές ευθύνες σε κάθε οικονομική καταστροφή.

Δεν έχουμε λόγους να μην πιστέψουμε ότι οι αργεντινές “ΔΕΚΟ” πούλησαν ακριβά τα προϊόντα τους και είναι αναντίρρητο ότι η ελευθερία κίνησης των κεφαλαίων και εμπορευμάτων βοήθησε και από ένα σημείο και περά έδωσε μια αλματώδη πορεία στην κατάρρευση της Αργεντινής. Ούτε υπάρχει αμφιβολία ότι το ΔΝΤ δεν έκανε καμία προσπάθεια να διευκολύνει την Αργεντινή στην εξυπηρέτηση και ρύθμιση του χρέους της και να της δώσει μια ανάσα, δηλαδή νέα περιθώρια διαπραγματεύσεως, όπως έκανε στη Ρωσία ή τελευταία στην Τουρκία. Όμως όλα αυτά είναι εξωτερικές, δευτερεύουσες αιτίες της καταστροφής και έχουν περισσότερο να κάνουν και με το ότι το δυτικό οικονομικό μονοπώλιο είναι πολιτικά τυφλό και παραδίνει χώρες ολόκληρες και περιοχές του πλανήτη στον σοσιαλφασισμό και τον σοσιαλμπερριαλισμό. Οι εσωτερικές αιτίες βρίσκονται στις διεφθαρμένες ταξικές δυνάμεις που κυριαρχούν στο εσωτερικό της Αργεντινής και στο παρατεταμένο πόλεμο που δίνουν για χρόνια ενάντια στις αναπτυξιακές παραγωγικές τάξεις αυτής της κοινωνίας και στις σχετικά πιο προοδευτικές ταξικές της δυνάμεις.

Μα όσο και να ήταν ακριβά τα προϊόντα των “ΔΕΚΟ” δεν μπορούσαν με ρήτρες να ξεπεράσουν τις αντίστοιχες τιμές των ΔΕΚΟ των ανεπτυγμένων δυτικών χωρών, ειδικά των ΗΠΑ, ενώ κανείς δεν αρνείται ότι αυτές οι υπηρεσίες που ήταν προηγούμενα σε αποσάθρωση λειτούργησαν εξαιρετικά όλα αυτά τα χρόνια της ιδιωτικοποίησης.

Όμως το μεγάλο νόμμο στην Αργεντινή ήταν τα 25 δις δολάρια φοροδιαφυγής κάθε χρόνο την ώρα που το μέσο χρονιάτικο έλλειμμα του προϋπολογισμού ήταν 11 δις (Monde 23-1-02) και το συσσωρευμένο κρατικό χρέος προς τις επαρχίες και τους ιδιώτες την ώρα της κρίσης ήταν 85 δις δολάρια (Monde 5-1-02). Από την άλλη η τεράστια διαφθορά της Αργεντινής συνοδεύεται και ενισχύεται από μια τεράστια διαφθορά της Δικαιοσύνης που ακόμα και στην Ελλάδα έχει αρκετή ακεραιότητα και

αξιοπιστία, ενώ οι συνδικαλιστές ηγέτες της Αργεντινής εντελώς διεφθαρμένοι και πλούσιοι ονομάζονται από το λαό χοντροί (los gordos, Monde 21-1-02)

Αν μένει ένα πραγματικό επιχείρημα για τους αντι-παγκοσμιοποίηση είναι αυτό το σχετικό με τη μαζική φυγή των κεφαλαίων γιατί κανείς δεν μπορεί στα σοβαρά να κατηγορήσει την παγκοσμιοποίηση για το ότι το ΔΝΤ έκοψε τη δανειοδότηση μιας χώρας που μαθηματικά πήγαινε στη χρεοκοπία. Το ΔΝΤ, δηλαδή το δυτικό μονοπωλιακό κεφάλαιο, κύρια κεφάλαιο των ΗΠΑ, μπορεί να κατηγορηθεί μόνο για την πολιτική του τύφλα. Γιατί κόβοντας απότομα και δίχως πολιτικούς όρους την δανειοδότηση της Αργεντινής έριξε στα τάρταρα τον δυτικό πρωθυπουργό Ντε Λα Ρουά και έφερε στην εξουσία μια περονιστική εξέγερση με επικεφαλής τον σοσιαλφασίστα Νουάλντε.

Η εξαγωγή του κεφαλαίου δεν είναι η αιτία της χρεοκοπίας της Αργεντινής. Είναι ένα αποτέλεσμα της.

Κανένα κεφάλαιο που θα μπορούσε να ανταλλαχθεί με δολάρια το 98 δεν θα περίμενε να μεταφραστεί σε υποτιμημένα πένος το 2002. Ήταν η οικονομική παρακμή που οδήγησε τα κεφάλαια να δραπετεύσουν και όχι το αντίστροφο. Είναι αλήθεια ότι με τη σειρά της αυτή η δραπετεύση επιδείνωσε ταχύτατα την οικονομική αποσάθρωση της Αργεντινής. Αλλά το κύριο μένει το πρώτο και όχι το δεύτερο, το εσωτερικό οικονομικό ζήτημα και όχι το εξωτερικό.

ΠΡΟΣΤΑΤΕΥΤΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΠΟΙΗΣΗ

Μπαίνει ωστόσο το εξής ερώτημα: Γιατί έστω να μην εμποδιστεί αυτό το δευτερεύον, αυτή η φυγή των κεφαλαίων προς τα έξω; Γιατί να μην χτυπηθεί αυτή η πλευρά της ανοιχτής παγκόσμιας αγοράς, η χρηματιστική αγορά και η αντίστοιχη ελεύθερη μεταφορά κεφαλαίων; Γιατί να μην υπάρξει ένας προστατευτισμός;

Είναι γεγονός ότι ο Ντε Λα Ρουά πριν πέσει επεχείρησε μέτρα προστατευτισμού και με μέτρα αλλαγής της νομισματικής ισοτιμίας δολαρίου-πέσο στο εξωτερικό εμπόριο και με δασμούς στις εισαγωγές. Αλλά αυτά επιδείνωσαν την φυγή του κεφαλαίου. Τότε ακριβώς και γι’ αυτό το λόγο ο Ντε Λα Ρουά περιόρισε το δικαίωμα των καταθετών να αποσύρουν λεφτά από τις τράπεζες, το περίφημο *corralito*. Τότε ξεκίνησαν οι διαδηλώσεις των μεσοστρωμάτων κάτω από την καθοδήγηση των δεξιών περονιστών με τις κατσαρόλες που όσο δυνάμωνε η πολιτική κρίση εξελίχθηκαν σε εξέγερση. Αυτή την εξέγερση μάτωσε με 30 νεκρούς ο Ντε Λα Ρουά και έφυγε νύχτα με ελικόπτερο.

Τα προστατευτικά μέτρα του Ντε Λα Ρουά χτυπήθηκαν λοιπόν από δύο πλευρές. Από τη μια πλευρά από το ντόπιο και διεθνές κεφάλαιο που τα είδε σαν προάγγελο χρεοκοπίας και δυνάμωσε τη

φυγή του από τη χώρα και από την άλλη από τον λαϊκίστικο περονισμό που χρησιμοποίησε τη λαϊκή δυσφορία για να οδηγήσει στην πολιτική χρεοκοπία τους δυτικούς και να φέρει τον εαυτό του στην εξουσία.

Τελικά ο νικητής περονισμός επέβαλε τον οικονομικό προστατευτισμό και ταυτόχρονα μόλις τώρα το ΔΝΤ και όλοι οι πιστωτές της Αργεντινής δίνουν στον σοσιαλφασίστα Ντουάλτε όλες τις οικονομικές διευκολύνσεις που δεν έδιναν στον φιλελεύθερο Ντε Λα Ρουά. Αυτό σημαίνει ότι το δυτικό χρηματιστικό κεφάλαιο θέλει μόνο ένα πράγμα: Να πάρει πίσω τα λεφτά του και δεν έχει καμιά αντίρρηση να γίνει αυτό από μια γραφειοκρατική βδέλλα σαν τον Ντουάλτε που θα έχει τη δυνατότητα και τη θέληση να στραγγίξει ότι έχει απομείνει από αυτή τη χώρα. Ο οικονομικός προστατευτισμός μπορεί να αποτελεί πρόβλημα για τους φιλελεύθερους οικονομολόγους, αλλά ποτέ δεν τόλμησαν οι πολιτικοί ηγέτες του σύγχρονου δυτικού κρατικού μονοπωλιακού καπιταλισμού να τον αρνηθούν για τους ανταγωνιστές του, αφού δεν μπόρεσαν να τον αρνηθούν για τον εαυτό τους. Μονοπωλιακός καπιταλισμός και προστατευτισμός θα πηγαίνουν πάντα μαζί. Η παγκόσμια αγορά και η παγκοσμιοποιημένη αγορά είναι σύμφυτες με την ελευθερία του εμπορίου, αλλά αυτή η ελευθερία οδηγώντας στο μονοπώλιο οδηγεί αναπόφευκτα και στον προστατευτισμό. Αυτή είναι μια αναγκαία αντίφαση μέσα στην οποία διεξάγεται η παγκόσμια πολιτική πάλη.

Από αυτή την αντίφαση πιάνεται σήμερα και ο τρίτος κόσμος για να επιβάλει τον προστατευτισμό στις δικές του λίγο ή πολύ οικονομικά αδύναμες χώρες.

Ο προστατευτισμός σήμερα, ακόμα και ο πιο ακραίος, δεν λέει τίποτα από μόνος του. Ειδικά στα χέρια των διεφθαρμένων γραφειοκρατικών αστικών τάξεων ο προ-

στατευτισμός είναι μια μέθοδος απελευθέρωσης αυτών των τάξεων από κάθε έλεγχο στην παραγωγή που συνεπάγεται η συμμετοχή στη διεθνή αγορά, δηλαδή μια μέθοδος υπερδιόγκωσης της γραφειοκρατικής γαιοπροσόδου τους, ή αλλιώς της μίζας τους.

Ο προστατευτισμός στον τρίτο κόσμο έχει προοδευτικό νόημα μόνο στα πλαίσια μιας όξυνσης της ταξικής πάλης που δίνουν οι προοδευτικές τάξεις στο εσωτερικό της χώρας ενάντια στις διεφθαρμένες γραφειοκρατίες και τους κομπραδόρους του ιμπεριαλισμού. Όμως αυτοί που σήμερα εκπροσωπούν τα οικονομικά και πολιτικά συμφέροντα του δυτικού μονοπώλιου εμποδίζουν πάντα τη διεξαγωγή αυτής της πάλης πρώτον γιατί χτυπάνε από θέση αρχής τις λαϊκές – επαναστατικές τάξεις που χρησιμοποιούν τον προστατευτισμό σαν εργαλείο της ταξικής τους πάλης και δεύτερο γιατί υποστηρίζουν τα δικά τους τμήματα της κομπραδόρικης αστικής τάξης που αντιπαλεύουν έναν αναπτυξιακό προστατευτισμό. (π.χ εισαγωγείς και αντιπρόσωποι ξένων μονοπωλιστών).

Στο κείμενο αυτό σημείο οι πιο σοσιαλφασιστικές πλευρές της γραφειοκρατικής αστικής τάξης που θέλουν ένα “δικό” τους κρατικό προστατευτισμό, έναν προστατευτισμό για τις μίζες τους συμμαχούν με τους δυτικούς μονοπωλιστές για να συντρίψουν από κοινού τις πιο παραγωγικές πλευρές της κοινωνίας, είτε πρόκειται για το λαό και το προλεταριάτο, είτε, όπως συμβαίνει σήμερα, πρόκειται για τα πιο σύγχρονα βιομηχανικά κομμάτια της αστικής τάξης που θέλουν σύγχρονη ανάπτυξη της χώρας και ισότιμη συμμετοχή της στην παγκόσμια αγορά.

Δεν μπαίνει λοιπόν σήμερα για τις ξεχωριστές χώρες, ειδικά τις πιο καθυστερημένες, το δίλημμα προστατευτισμός, ή συμμετοχή στην παγκόσμια αγορά. Το ζήτημα που μπαίνει είναι με ποιες τα-

ξικές δυνάμεις στην εξουσία και με πόση και ποια χρήση του προστατευτισμού θα μπορέσουν οι πιο καθυστερημένες και καταπιεσμένες χώρες να σταθούν παραγωγικά και να αναπτυχθούν μέσα στα πλαίσια της παγκόσμιας αγοράς και της έτσι κι αλλιώς παγκοσμιοποιημένης οικονομίας.

Ο σοσιαλφασισμός ριζωμένος παντού στον κόσμο και πιο πολύ στις καθυστερημένες χώρες, δεν αρνείται τη συμμετοχή στην παγκόσμια αγορά πρακτικά, αλλά αρνείται την θετική της πλευρά. Αρνείται τον παραγωγικό έλεγχο που αυτή ασκεί διαρκώς στις πιο αντιδραστικές ιδιοκτήτριες τάξεις σε κάθε γωνιά του πλανήτη, αρνείται την επαναστατική αλλαγή που επιβάλλει στις παραγωγικές δυνάμεις, αρνείται τέλος την ένταση της επικοινωνίας των λαών που αυτή συνεπάγεται.

Πάνω απ’ όλα όμως ο σοσιαλφασισμός σε κάθε χώρα αρνείται την παγκοσμιοποιημένη οικονομία γιατί το κέντρο και ο διεθνής του ηγεμόνας είναι ο σοσιαλμπερριαλισμός, σήμερα ο ρώσικος και ο κινέζικος. Αυτό σημαίνει κατάκτηση και κατοχή της παγκόσμιας αγοράς από το σ.μπερριαλιστικό στρατιωτικό μονοπώλιο, κυριαρχία του στρατιωτικού μονοπώλιου πάνω στο οικονομικό, το οποίο αναπνέει μέσα από την παγκόσμια αγορά και τέλος, κατάρρευση της ίδιας της παγκόσμιας αγοράς από τη ρατσιστική βία του στρατιωτικού μονοπωλιστή ληστή.

Δεν είναι τυχαίο που η κατά της παγκοσμιοποίησης εξέγερση της Αργεντινής φέρνει στην εξουσία σε μια ακόμα χώρα της Λατινικής Αμερικής μετά την Κούβα και την Βενεζουέλα, έναν σοσιαλφασίστα. Ούτε είναι τυχαίο ότι η πρώτη πράξη της κυβέρνησής του ήταν να επιτεθεί στο ξένο και πιο σύγχρονο βιομηχανικό κεφάλαιο ζητώντας από αυτό να πληρώσει πρώτο με την δραματική μείωση της τιμής των προϊόντων του, την κρίση που ο ίδιος ο σοσιαλφασισμός προκάλεσε στην Αργεντινή.

...Αγρότες

συνέχεια από τη σελ. 26

συγχρονισμού της υπαίθρου (π.χ. Τζουμάκας, Ρωμαίος). Η εκκαθάριση τους και η κυριαρχία γενικά στην κυβέρνηση και στο ΠΑΣΟΚ (Λαλιώτης) των ανθρώπων της Ρωσίας άνοιξε το δρόμο ώστε στο πρώτο να εμφανιστεί σαν σωτήρας ο ΣΥΝ και στη δεύτερη να προετοιμαστεί το εσωτερικό ξεκαθάρισμα από το ρωσόδουλο συνωμότη Καραμανλή. Σε αυτό το διάστημα δεν ήταν απαραίτητη μια ασφυκτική πίεση των μπλόκων. Αυτή η ενδιάμεση περίοδος άφησε χωρίς σαφή και καθαρό στόχο τα “αγροτικά μηχανοκίνητα τάγματα”, δηλαδή την αντικυβερνητική αιχμή που πριν στρέφονταν συγκεκριμένα ενάντια στον τότε υπουργό με σκέτο τον αντιευρωπαϊσμό. Έτσι ήρθε η διάσπαση ΝΔ και ψευτοΚΚΕ την οποία μπόρεσε να πετύχει η ευρω-

παϊκή φράξια της ΝΔ. Γιατί το ψευτοΚΚΕ χτύπησε απευθείας την ΕΕ και ζητούσε ανατροπή της Κοινής Αγροτικής Πολιτικής (ΚΑΠ) την “οποία εφαρμόζει η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ”. Το στόχο αυτό όμως ήταν αδύνατο να τον δεχτούν οι νεοδημοκράτες χωρίς να μετατραπουν σε κνίτες. Αυτοί μπορούν να ζητήνε παραχωρήσεις στις επιδοτήσεις και στις ποσοστώσεις αλλά όχι αμφισβήτηση εκείνου που δίνει τις επιδοτήσεις. Όλοι γνωρίζουν ότι χωρίς τις ευρωπαϊκές επιδοτήσεις, που αποτελούν το 50% του εισοδήματος των αγροτών, η υπαίθρος θα είχε προ πολλού εξαθλιωθεί.

Αλλά αυτή τη βοήθεια, όπως και στη βιομηχανία, η Ευρώπη την έδινε για να μπορέσει να αναπτυχθεί και να εκσυγχρονιστεί η ελληνική γεωργία ώστε να συμβαδίζει με την ευρωπαϊκή και να αντέξει στον ανταγωνισμό. Άλλωστε συνολικά η Ευρώπη πληρώνει τους μεσαίους

και ένα μέρος των πλούσιων αγροτών, που γενικά είναι πολιτικά συντηρητικοί και εθνικιστές, για να μπορέσει να προχωρήσει στην ενοποίηση των κρατών και εθνών που την αποτελούν. Τα λεφτά αυτά γύρω στο 2006 σχεδόν τελειώνουν για την Ελλάδα με τη διευρύνση της ΕΕ και τους πόρους να μοιράζονται στις νεοεισερχόμενες χώρες. Εκείνη τη στιγμή της μεγάλης εξαθλίωσης και οργής περμένον τον καρπό από την μακρόχρονη αντιευρωπαϊκή σταυροφορία τους. Το γεγονός ότι δυσκολεύονται τώρα να συγκροτήσουν έναν κάπως ισχυρό αγροτικό στρατό και ιδιαίτερα το ότι οι νεοδημοκράτες τώρα ρίχνουν τη γραμμή πως φταίει η κυβέρνηση για τη φτώχεια και όχι η Ευρώπη που μας δίνει λεφτά και προγράμματα δείχνει ότι η στιγμή της κρίσης ίσως θα είναι μια στιγμή κρίσης και για τους ίδιους.

ΑΡΓΕΝΤΙΝΗ

ΟΙ ΑΛΗΘΙΝΟΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΤΗΣ ΧΡΕΩΚΟΠΙΑΣ

Για να απαντήσουμε στην προπαγάνδα των σοσιαλφασιστών ότι έφταιξε η παγκοσμιοποίηση για τη χρεοκοπία της Αργεντινής δεν έχουμε παρά να κάνουμε μια προβολή στο μέλλον μιας υποθετικής εξέλιξης της δικιάς μας χώρας.

Αν λοιπόν οι ελληνικές εξαγωγές συνεχίσουν να γίνονται όλο και πιο ασήμαντες σε σχέση με τις εισαγωγές. Αν οι δημόσιες δαπάνες γίνονται όλο και πιο μεγάλες και η διαφθορά και η φοροδιαφυγή όλο και πιο έντονη. Αν η βιομηχανία συνεχίσει όχι μόνο να μην αναπτύσσεται, αλλά και να συρρικνώνεται και μάλιστα την ώρα που η Ευρώπη θα αρχίσει να μειώνει τις επιδοτήσεις προς τη χώρα μας το 2006. Αν γίνουν αυτά και είναι αναπόφευκτο να γίνουν αν δεν ανακοπεί το βιομηχανικό σμποτάζ, η διαφθορά και ο παρασιτισμός στο κράτος, τότε το πιθανότερο είναι ότι προβλέποντας τη μελλοντική κατάρρευση της οικονομίας και του πιστωτικού συστήματος οι ιδιοκτήτες χρηματικού κεφαλαίου που έχουν καταθέσει στις ελληνικές τράπεζες θα αρχίσουν να στέλνουν τα σίγουρα ευρώ τους στις ευρωπαϊκές και αμερικάνικες τράπεζες.

Αν αυτή η κίνηση γίνει μαζική τότε οι κάθε είδους διεθνείς πιστωτές θα αρνούνται να συνεχίσουν όπως πριν να δανειοδοτούν το ελληνικό κράτος και τις ΔΕΚΟ και θα αυξήσουν παραπέρα τα επιτόκια δανεισμού. Το αποτέλεσμα θα είναι ότι όχι μόνο όλες οι αρνητικές κινήσεις που περιγράψαμε θα δυναμώσουν, αλλά η όλο και πιο δύσκολη εξυπηρέτηση του δημόσιου χρέους θα δυναμώσει τη φορολογία όλων των τάξεων, η κατανάλωση του πληθυσμού θα πέσει παντού, οι επιχειρήσεις θα κλείνουν η μία μετά την άλλη, η ανεργία θα δυναμώνει. Σε αυτή την κατάσταση θα αποδειχτεί ότι η κρατική φορολογία αντί να αποσπά ένα όλο και πιο αυξανόμενο κεφάλαιο για να εξυπηρετεί κανονικά το δημόσιο χρέος, θα αποσπά ένα όλο και μικρότερο. Εκείνη τη στιγμή η χρεοκοπία της χώρας θα γίνει ορατή στους πάντες. Εκείνη τη στιγμή όλοι θα τρέξουν στις τράπεζες να αποσύρουν τις καταθέσεις τους σε ευρώ. Τότε η κυβέρνηση θα κλείσει τις Τράπεζες και θα διαπραγματευθεί με τους καταθέτες και τις τράπεζες τι θα πάρει ο καθένας από τις καταθέσεις του και τι οι τράπεζες από τους χρεώστες τους. Πιθανά να τους πει: Οι Τράπεζες θα σας δώσουν για κάθε ευρώ που έχετε καταθέσει 0,7 του ευρώ και αντίστοιχα όσοι χρωστάνε στις Τράπεζες 1 ευρώ θα δώσουν πίσω σε αυτές 0,7 ευρώ. Όσπου να κατοχυρωθούν οι νέες συναλλακτικές σχέσεις οι Τράπεζες θα δίνουν μόνο ελάχιστα λεφτά και μόνο σταδιακά σε κάθε καταθέτη. Έτσι ελάχιστο χρήμα θα κυκλοφορεί στην αγορά. Τότε ο κόσμος θα κα-

τεβεί στους δρόμους.

Όταν ο κόσμος θα κατεβεί στους δρόμους μαζικά, γνήσια εξοργισμένος επικεφαλής των μαζικών διαδηλώσεων του θα είναι μοιραίοι κνίτες, και τα κνιτοειδή κάθε είδους, ενώ οι λούμπεν θα σπάνε και θα κλέβουν. Τότε τα συνθήματα θα είναι: Θάνατος στο κεφάλαιο. Θάνατος στην παγκοσμιοποίηση. Θάνατος στην Ευρώπη που δεν μας δίνει δάνεια και επιδοτήσεις. Η πολιτική οικονομία της στιγμής θα είναι: Φταίει η κατάρρευση της δραχμής και η ισοτιμία με το ευρώ που δεν έκανε ανταγωνιστικά τα ελληνικά προϊόντα. Ναι στον προστατευτισμό. Ενόητα με τα Βαλκάνια και τη βαλκανική αγορά. Βαριά φορολογία του μεγάλου ξένου και ντόπιου βιομηχανικού, εμπορικού και τραπεζικού κεφαλαίου.

Αν αυτό το σενάριο έχει ένα πραγματικά αδύναμο σημείο είναι ότι η Ε. Ένωση δεν θα δεχτεί την χρεοκοπία της Ελλάδας. Οι ευρωπαίοι μεγαλοαστοί έχουν αποδείξει ότι παραλύουν κυριολεκτικά απέναντι σε κάθε γεγονός που τους βάζει καίρια πολιτικά προβλήματα, στην συγκεκριμένη περίπτωση το πρόβλημα να διώξουν την Ελλάδα από την ομάδα τους. Γι' αυτό η πιθανότερη αντίδρασή τους σε μια ελληνική οικονομική κρίση είναι ότι θα αναλάβουν να την διαχειριστούν οι ίδιοι πληρώνοντας ασταμάτητα λεφτά και εισπράττοντας κατάρτες, ενώ οι πράκτορες του Τσάρου που προκάλεσαν την κρίση θα ρίχνουν το λαό στην πείνα, θα δυναμώνουν τον αντιευρωπαϊσμό και θα πλουτίζουν οι ίδιοι.

Αν όμως δεχτούμε προς στιγμή ότι η Ελλάδα δεν ήταν σήμερα μέσα στην Ε. Ένωση ότι περιγράψαμε θα ήταν το πιο πιθανό να συμβεί.

Αν λοιπόν αντί για Ελλάδα γράψει κανείς Αργεντινή, αντί για ευρώ δολάριο, αντί για Δ.Ν.Τ Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα, αντί για Βαλκάνια Mercosur, αντί για τα κνιτοειδή τους λαϊκιστές του περονισμού και τους ισχυρούς στην Αργεντινή τροτσικιστές, θα έχει χοντροκομμένα, αλλά στη σωστή ποιοτικά διάσταση τους τα γεγονότα της Αργεντινής.

Όπως μια οικονομική κρίση στην Ελλάδα που θα μετατραπεί σε πολιτική θα φέρει σήμερα στην εξουσία τους πιο τυπικούς σοσιαλφασίστες, αυτό ακριβώς έκανε στην Αργεντινή. Ο λαϊκιστής περονιστής Duhalde που ήρθε στην εξουσία μέσα από την αργεντινή κρίση έχει την ίδια πολιτικοϊδεολογική γραμμή με τον σοσιαλφασίστα πρόεδρο της Βενεζουέλας Σάβες και όπως και εκείνος έτσι κι αυτός δέχεται τα θερμά χειρο-

κροτήματα του Κάστρο για την αντιδυτική-αντιπαγκοσμιοποίηση πολιτική του.

Η Αργεντινή είναι σήμερα μια Ελλάδα της Λατινικής Αμερικής και υποφέρει από τις ίδιες αρρώστιες. Η παγκοσμιοποίηση είναι άσχετη με αυτές τις αρρώστιες. Το μόνο που κάνει η παγκοσμιοποίηση είναι να φέρνει την αρρώστια πιο γρήγορα και πιο δραματικά στην επιφάνεια και να αποτελείώνει πιο γρήγορα τον άρρωστο. Είναι σαν ένας φυματικός να κάνει ορειβασία με φανελάκι.

Η ΒΑΣΙΚΗ ΑΙΤΙΑ ΤΗΣ ΚΡΙΣΗΣ ΣΤΗΝ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΗ ΥΠΑΝΑΠΤΥΞΗ ΚΑΙ ΤΗ ΔΙΑΦΘΟΡΑ

Η Αργεντινή είναι μια χώρα στην οποία είναι πανίσχυρος πολιτικά ο σοσιαλφασισμός. Όπως και στην Ελλάδα η κοινωνική του βάση είναι μια εκτεταμένη τάξη διεφθαρμένων και αρπακτικών πολιτικών-γραφειοκρατών, αληθινών βαρόνων που διοικούν τις πολύ ισχυρές τοπικές διεφθαρμένες και που ο επίσης διεφθαρμένος πολιτικός τους στρατός είναι παντοδύναμος στον κρατικό τομέα και στα συνδικάτα. Η πολιτική τους έκφραση είναι η υπερδεξιά λαϊκίστικη πτέρυγα του περονισμού που τώρα έχει επικεφαλής της τον Ντουάλτε. Δεν είμαστε σε θέση να ξέρουμε αν το παραγωγικό σμποτάζ είναι πολιτικά οργανωμένο στην Αργεντινή, όπως στην Ελλάδα, αλλά εκείνο που ξέρουμε είναι ότι στο βάθος της κρίσης της αργεντινής οικονομίας βρίσκεται η αυξανόμενη βιομηχανική της υπανάπτυξη. Το Δημόσιο χρέος δεν υπήρξε σ' αλήθεια τόσο μεγάλο ώστε από μόνο του να πνίξει την Αργεντινή.

Είναι βέβαια 155 δις δολάρια, αλλά αυτό είναι μόνο το 60% του ΑΕΠ, δηλαδή είναι σε αναλογία όσο και της Γαλλίας και μέσα στα κριτήρια του Μάαστριχτ. Ήταν όμως "βαριά" η ποιότητα του ελλείμματος. Δηλαδή ενώ το δημόσιο έλλειμμα στην Αργεντινή εξυπηρετείται κάθε χρονιά απορροφώντας το 20% του προϋπολογισμού, στη Γαλλία εξυπηρετείται απορροφώντας το 8%. Βαθύτερα πίσω από αυτή την αδυναμία βρίσκονται οι χαμηλές εξαγωγές της Αργεντινής και πίσω από αυτές η αυξανόμενη βιομηχανική της καθυστέρηση σε σχέση με την υπόλοιπη Λατινική Αμερική. Η εξυπηρέτηση του χρέους έγινε ίση με το 90% των εξαγωγών της Αργεντινής. Η Αργεντινή έφτασε να εξάγει τρεις φορές κατά κεφαλή λιγότερα προϊόντα από όσο η Χιλή και το Μεξικό. Αλλά στο βιομηχανικό

επίπεδο οι αναλογίες είναι ακόμα χειρότερες επειδή η Αργεντινή εξάγει κύρια γεωργικά προϊόντα, ιδιαίτερα κρέας. Είναι γεγονός ότι και οι εξαγωγές κρέατος της Αργεντινής μένουν στάσιμες χωρίς να φταίει εκείνη. Γι αυτό όμως δεν φταίει η παγκοσμιοποίηση, αλλά ο ευρωπαϊκός αγροτικός προστατευτισμός που έχει κι αυτός στη βάση του τις σοσιαλφασιστικές αντιπαραγωγικές διεκδικήσεις της πλούσιας και μεσαίας ευρωπαϊκής αγροτιάς.

Τη στιγμή της κρίσης λοιπόν η Αργεντινή είχε συνολικές εξαγωγές 10% του ΑΕΠ την ώρα που οι εξαγωγές του Μεξικού βρίσκονται στο 30%. (Σε ποιο τραγική θέση από την Αργεντινή βρίσκεται η Ελλάδα σήμερα με εξαγωγές 8,3% του ΑΕΠ, εκατοστή πέμπτη χώρα στον πλανήτη και ενώ στην Ευρώπη η προτελευταία Πορτογαλία έχει εξαγωγές 18% του ΑΕΠ. Αν η Ελλάδα δεν έχει χρεοκοπήσει ακόμα είναι κυρίως γιατί στηρίζεται από την τεράστια ευρωπαϊκή εισροή κεφαλαίου).

Οι μικρές λοιπόν εξαγωγές της Αργεντινής την υποχρέωσαν να απορροφή ένα όλο και πιο μεγάλο τμήμα των εσόδων του προϋπολογισμού για να εξυπηρετεί το αυξανόμενο εξωτερικό χρέος. Αλλά την ίδια ώρα τα έξοδα του προϋπολογισμού δεν μπορούσαν να πέσουν γιατί ούτε ο λαός, και δίκαια, δεν ήθελε να ζήσει χειρότερα, ούτε κυρίως οι διεφθαρμένες γραφειοκρατίες και οι τοπικοί βαρόνοι του λαϊκίστικου περονισμού ήθελαν να χάσουν τις τεράστιες μίζες και τις σπατάλες τους. Αλλά ούτε και τα έσοδα του προϋπολογισμού μπορούσαν να ανεβούν γιατί η φοροδιαφυγή έχει, όπως και στην Ελλάδα επιδημικά χαρακτηριστικά και αξεπέραστα όρια. Ήταν φυσικό λοιπόν να βλέπουν όλοι πως έρχεται αναπόφευκτα μια στιγμή κατάρρευσης.

Οι αντι-νεοφιλελεύθεροι οικονομολόγοι ισχυρίζονται ότι η κρίση ξεκίνησε επειδή οι φιλελεύθερες κυβερνήσεις της Αργεντινής έδωσαν με υπόδειξη του ΔΝΤ το πέσο με το δολάριο. Αλλά αυτή η σύνδεση όχι μόνο δεν αποτελεί υπόδειξη του ΔΝΤ, αλλά ούτε καν μια γενική φιλελεύθερη συνταγή. Η σύνδεση αυτή έγινε το 1991 από την κυβέρνηση του περονιστή Μένεμ για να ανακόψει τον πληθωρισμό του 1300% της δεκαετίας '80-'90 και να δώσει εμπιστοσύνη στο ξένο κεφάλαιο για να επενδύσει στην Αργεντινή. Αυτός ο διπλός στόχος πέτυχε. Ο πληθωρισμός πήγε στο 3,5%, ενώ ένα κεφάλαιο 98 δις δολαρίων μπήκε στην Αργεντινή. Αυτό το κεφάλαιο με προέλευση κυρίως την Ισπανία και τις ΗΠΑ λειτούργησε σε ένα τεράστιο ποσοστό σαν παραγωγικό κεφάλαιο με την αγορά και τον εκσυγχρονισμό μιας σειράς αποσπασμένων και διαλυμένων από την περονιστική γραφειοκρατία δημόσιων

επιχειρήσεων τηλεφωνίας, ηλεκτρικού κ.λπ. Από τότε οι ιδιωτικοποιήσεις αυτές έγιναν ο κύριος στόχος του αργεντινικού σοσιαλφασισμού.

Όμως αυτή η εισαγωγή ξένου κεφαλαίου δεν γονιμοποίησε άλλες σφαίρες της παραγωγής, ιδιαίτερα της βιομηχανικής. Η αργεντινή αστική τάξη στο σύνολό της δεν κινήθηκε προς την ανάπτυξη. Το μόνο αποτέλεσμα ήταν ότι εν όψει μια χρυσής υποτιθέμενης προοπτικής, τα εύπορα στρώματα, παρασιτικά ή μη, αύξησαν την κατανάλωση οπότε και τις εισαγωγές ξένων προϊόντων. Δίχως όμως αύξηση και εκσυγχρονισμό της ντόπιας παραγωγής αυτό σήμαινε το αναπόφευκτο δυνάμωμα του εμπορικού ελλείμματος και σε συνδυασμό με την συνεχιζόμενη διαφθορά και σπατάλη, το δυνάμωμα του ελλείμματος του προϋπολογισμού.

Αυτή η αυξανόμενη ανισορροπία έκανε την ισοτιμία δολαρίου όλο και πιο ευνοϊκή για το πέσο. Όλο και περισσότερο το πέσο έπαιρνε μια πλασματική αξία. Ήδη στα 1998 η πραγματική σχέση ήταν 1 δολάριο - 0,75 πέσο. (Monde 21-1-02). Αυτό το ένιασε το παγκόσμιο χρηματιστικό κεφάλαιο που σταμάτησε να επενδύει στην Αργεντινή. Το Δ.Ν.Τ άρχισε να δανείζει δεκάδες δις δολάρια, αλλά δυσπιστώντας όλο και περισσότερο απέναντι στην Αργεντινή. Μέσα στο κλίμα αυτό όσοι βρίσκονταν με πέσο στην Αργεντινή μύριστηκαν την κρίση και άρχισαν να μετατρέπουν τα πέσο σε δολάρια και να τα στέλνουν στο εξωτερικό. Συνολικά 100 δις δολάρια βγήκαν έξω δηλαδή ακριβώς όσα πολύτιμα κεφάλαια εισάχθηκαν στα προηγούμενα χρόνια.

Από και και πέρα άρχισε η οικονομική και τελικά η πολιτική κρίση. Σε κάποιο σημείο της αποσύνθεσης της οικονομίας το ΔΝΤ σταμάτησε να καλύπτει με δάνεια το ατέλειωτο και αυξανόμενο αργεντινό έλλειμμα. Και τότε ήρθε η κατάρρευση.

ΤΟ ΓΝΩΣΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΤΟΥ ΣΟΣΙΑΛΦΑΣΙΣΜΟΥ

Οι τοπικοί σοσιαλφασίστες και η διεθνής του σοσιαλφασισμού αποδίδουν την κατάρρευση της Αργεντινής στο ότι οι ιδιωτικοποιημένες "ΔΕΚΟ" αύξησαν τις τιμές των προϊόντων που παρήγαγαν (τηλέφωνο, ηλεκτρικό κ.λπ.) και ξεζούμισαν το έθνος, στο ότι λόγω της ισοτιμίας και της ελευθερίας της αγοράς κεφαλαίου έφυγαν τα κεφάλαια από τη χώρα, και στο ότι το ΔΝΤ αποτελείωσε τη χώρα σταματώντας το δανεισμό.

Πρόκειται για το γνωστό διεθνούς χρήσης παραμύθι που ενώ-

